

การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษ
ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถที่แท้จริง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
จากการจัดกิจกรรมค่ายภาษาไทย

ปริญญานิพนธ์
ของ
สุภาพรรณ สิงขรอาจ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ
พฤษภาคม 2547
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษ
ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถที่แท้จริง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
จากการจัดกิจกรรมค่ายภาษาไทย

บทคัดย่อ
ของ
สุภาพวรรณ สิงขรอาจ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ
พฤษภาคม 2547

สุภาพรณ สิงขรอาจ . (2547) การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถที่แท้จริงชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จากการจัดกิจกรรมค่ายภาษาไทย . ปรินิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม : ศาสตราจารย์ศรียา นิยมธรรม, ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพฑูรย์ โพธิ์สาร

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย และความคิดเห็นต่อกิจกรรมค่ายภาษาไทยของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาไทยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริง ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จากการจัดกิจกรรมค่ายภาษาไทย

กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางด้านภาษาไทยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถที่แท้จริงระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอนุบาลขอนแก่น จำนวน 12 คน ดำเนินการทดลองโดยการจัดกิจกรรมค่ายภาษาไทยระหว่างวันที่ 1 กุมภาพันธ์ 2547 - 13 มีนาคม 2547 จำนวน 32 ชั่วโมง เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา เป็นแผนการจัด กิจกรรมค่ายภาษาไทย จำนวน 10 แผน แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทย แบบสอบถามความคิดเห็นต่อกิจกรรมค่ายภาษาไทย โดยวัดทักษะกระบวนการทางภาษาไทยระหว่างก่อนและหลังเข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาไทยจากแบบทดสอบชุดเดียวกัน และวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้วิธีการทางสถิติ t-test แบบ Dependent Sample

ผลการวิจัยพบว่า

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย ของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถที่แท้จริงก่อนการจัดกิจกรรมค่ายภาษาไทยอยู่ในระดับปานกลาง
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาไทยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงหลังการจัดกิจกรรมค่ายภาษาไทยอยู่ในระดับสูงขึ้น
3. ความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมค่ายภาษาไทยของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงอยู่ในระดับดี

A STUDY OF THAI LANGUAGE ACHIEVEMENT OF THE GIFTED
UNDERCHIEVER IN PRATHOM SUKSA V THROUGH
THE THAI LANGUAGE DAY CAMP

AN ABSTRACT
BY
SUPAPHAN SINGKHONART

Presented in partial fulfillment of the requirements for the
Master of Education degree in Special Education
at Srinakharinwirot University
May 2004

Supaphan Singkhornart. (2004). ***A Study on Thai Language Study Achievement of the Gifted Underachiever in Prathom Suksa V through the Thai Camp Activities***. Master thesis, M. Ed.(Special Education). Bangkok : Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee : Prof. Sriya Niyomthum, Asst. Prof. Dr. Paitoon Pothisaan

The purposes of this study were to compare the achievement of the Thai language study and opinion through the Thai camp activities of the Thai gifted underachievers in Prathom Suksa V.

The samples of this study were 12 Thai gifted underachiever in Prathom Suksa V of Khon Kaen Kindergarten. The experiment was conducted through the package of the 32 hours Thai camp between 21 February – 13 March 2004. The experimental design was one group pretest posttest design. The experiment was consisted of the 10 Thai camp plans, the Thai achievement test, questionnaire enquiring on opinion in Thai camp activities. The data were analysed by t-test dependent.

The findings of this study revealed that

1. The Language Achievement of the Thai gifted underachievers before Attending Thai camp was average level.
2. The Language Achievement of the Thai gifted underachievers after attending Thai camp was significantly higher at level $\alpha = 0.05$.
3. The Opinion of the Thai gifted underachievers after Attending Thai camp was that Thai camp Activities were higher.

ปริญญานิพนธ์
เรื่อง

การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษ
ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถที่แท้จริง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
จากการจัดกิจกรรมค่ายภาษาไทย

ของ
นางสุภาพรรณ สิงขรอาจ

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ ดร. นภาพร หะวานนท์)
วันที่ 24 เดือน พฤษภาคม พ.ศ. 2547

คณะกรรมการสอบปริญญานิพนธ์

.....ประธาน
(ศาสตราจารย์ศรียา นิยมธรรม)

.....กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพฑูรย์ โพธิสาร)

.....กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อุษณีย์ อนุรุทธ์วงศ์)

.....กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(อาจารย์นิลบล ทูรานุกาพ)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยดีด้วยความกรุณาอย่างยิ่งจากศาสตราจารย์ศรียานิยมธรรม ประธานกรรมการที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพฑูรย์ โพธิ์สาร ให้ความกรุณาตรวจและแก้ไขและให้คำแนะนำต่างๆด้วยความเอื้ออาทรและเอาใจใส่เป็นอย่างดีเสมอมา ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาและขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ขอกราบขอบพระคุณผู้อำนวยการอุดา สดุมิ ผู้ช่วยผู้อำนวยการศักดิ์ดา มุสิกวัน อาจารย์ทรงศนัย โกวิทย์ภากร ที่กรุณารับเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบและแก้ไขเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณผู้อำนวยการบัวเรียน นนทะลี ผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลขอนแก่น และขอขอบคุณอาจารย์ประจำชั้นสาย ป.5 ทุกท่าน ที่ได้กรุณาอำนวยความสะดวกและให้ความช่วยเหลือในการทำวิจัย ขอขอบคุณ ผู้ปกครองนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาไทยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงโรงเรียนอนุบาลขอนแก่น ที่ตั้งใจและให้ความร่วมมือในการวิจัยเป็นอย่างดี

ขอขอบพระคุณผู้อำนวยการโรงเรียนเทศบาลสวนสนุกที่กรุณาอำนวยความสะดวกในการทดลองใช้เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย และขอขอบใจนักเรียนโรงเรียนเทศบาลสวนสนุกที่ตั้งใจและให้ความร่วมมือในการวิจัยเป็นอย่างดี

ขอขอบพระคุณอาจารย์ธนธร เจริญราช อาจารย์ปริญญดา ยะวงศา อาจารย์อัญญรัตน์ดิษฐ์ เพื่อนๆน้องๆ นิสิตปริญญาโทภาควิชาการศึกษาพิเศษทุกท่านที่ให้ความช่วยเหลือแนะนำจนทำให้ปริญญานิพนธ์เล่มนี้สำเร็จลงด้วยดี

งานวิจัยเล่มนี้จะไม่สำเร็จได้หากไม่ได้รับการสนับสนุนจากคุณพ่อไพบูลย์คุณแม่สังเวียน สินจิตร และคุณสถาปัตย์ สิงขรอาจ บิดา-มารดาและสามีที่คอยช่วยเหลือ แนะนำทั้งให้กำลังใจและกำลังใจทรัพย์ตลอดการทำวิจัยครั้งนี้ ซึ่งผู้วิจัยซาบซึ้งในความเมตตาเสมอมา

สุดท้ายนี้ผู้วิจัยขอน้อมรำลึกถึงพระคุณของบุพการีผู้ให้ชีวิต ครู อาจารย์ ผู้ประสิทธิ์ประสาทวิชาและผู้มีพระคุณทุกท่าน คุณค่าและพระคุณและประโยชน์ของงานวิจัยชิ้นนี้ขอมอบบูชาพระคุณท่าน

สุภาพรณ สิงขรอาจ

สารบัญ

บทที่		หน้า
1	บทนำ.....	1
	ภูมิหลัง.....	1
	ความมุ่งหมายในการวิจัย.....	3
	ความสำคัญของการวิจัย.....	4
	ขอบเขตการวิจัย.....	4
	การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	4
	ตัวแปรที่จะศึกษา.....	5
	นิยามศัพท์เฉพาะ.....	5
	กรอบแนวคิดการวิจัย.....	6
	สมมติฐานการวิจัย.....	6
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	7
	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์	
	ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริง.....	7
	ลักษณะของเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	
	ต่ำกว่าระดับความสามารถที่แท้จริง.....	8
	สาเหตุที่ทำให้เด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	
	ต่ำกว่าระดับความสามารถที่แท้จริง.....	11
	แนวทางในการช่วยเหลือเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์	
	ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถที่แท้จริง.....	15
	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	20
3	วิธีการดำเนินการวิจัย	46
	การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	46
	เครื่องมือที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	46
	การดำเนินการทดลอง.....	49
	การวิเคราะห์ข้อมูล	51
	สถิติที่ใช้ในการทดลอง.....	53

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	55
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	55
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	58
จุดมุ่งหมายของการวิจัย.....	58
สมมุติฐานของการวิจัย.....	58
วิธีดำเนินการวิจัย.....	58
สรุปผลการวิจัย.....	59
อภิปรายผล.....	59
ข้อสังเกตจากการวิจัย.....	61
ข้อเสนอแนะ	62
บรรณานุกรม.....	66
ภาคผนวก.....	70
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	94

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 คะแนนค่าเฉลี่ย และความเปี่ยงเบนมาตรฐานของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา ภาษาไทย.....	55
2 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนที่มี ความสามารถพิเศษที่มีผลการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถที่แท้จริง ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมค่ายภาษาไทย.....	56
3 คะแนนและระดับความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมค่ายภาษาไทย.....	57

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

การจัดกระบวนการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนพัฒนาได้เต็มศักยภาพ นับได้ว่าเป็นหัวใจสำคัญของการศึกษา ความสำเร็จของการปฏิรูปการศึกษาจะเป็นไปได้ต่อเมื่อระบบการศึกษาตระหนักถึงความแตกต่างและสามารถตอบสนองเด็กแต่ละคนได้อย่างเหมาะสม (อุษณีย์ โพธิสุข, 2544 : คำนำ) ซึ่งพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติได้กำหนดแนวทางการศึกษาโดยยึดหลักผู้เรียนเป็นหัวใจสำคัญของการปฏิรูปการศึกษา ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาโดยมุ่งหมายให้เป็นคนเก่ง ดี และมีความสุข ในส่วนของการจัดการศึกษาต้องยึดว่าผู้เรียนทุกคนมีความสามารถในการเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มศักยภาพ (สำนักงานปฏิรูปการศึกษา, 2544 : 31 – 32) กรมวิชาการจึงได้กำหนดหลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ให้ผู้เรียนคิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหาเป็น และทำงานอย่างเป็นระบบ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาคุณภาพชีวิตให้พร้อมที่จะทำประโยชน์กับสังคมตามบทบาทหน้าที่ของตน (กรมวิชาการ, 2532 : 25) โดยเฉพาะอย่างยิ่งในปัจจุบันประเทศไทยต้องประสบกับปัญหาสภาพวิกฤติเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม ยิ่งชี้ให้เห็นความจำเป็นที่ประเทศไทยต้องเร่งพัฒนากลุ่มบุคคลผู้มีความสามารถพิเศษให้เป็นผู้นำ มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ความก้าวหน้า และบุกเบิกเพื่อแก้ปัญหาประเทศไปสู่ความมั่นคงอย่างต่อเนื่อง (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2541 : ก)

เด็กผู้มีความสามารถพิเศษ คือทรัพยากรที่มีคุณค่าซึ่งประเมินค่ามิได้ ไม่เฉพาะต่อตนเองเท่านั้น แต่ยังประโยชน์มากมายต่อมนุษยชาติ เพราะเด็กประเภทนี้หากได้รับการส่งเสริมอย่างเต็มศักยภาพและอย่างถูกต้องเมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่อาจจะเป็นนักประดิษฐ์คิดค้นทางวิทยาศาสตร์ อุตสาหกรรม หัตถกรรม หรืออาจเป็นวิศวกรที่มีความสามารถ เป็นศิลปินเอก นำความชื่นชมและสร้างคุณประโยชน์อันมหาศาลให้แก่ประเทศชาติ แต่ในทางตรงกันข้าม หากได้รับการตอบสนองหรือจัดการศึกษาที่ไม่เหมาะสม เด็กเหล่านี้ก็จะอยู่ในภาวะเครียด โดดเดี่ยว อ้างว้าง หดแรงแจ้งใจใฝ่สัมฤทธิ์ ก็จะเปรียบเสมือนดาบสองคม ซึ่งอาจใช้ความฉลาดในทางที่ผิดและเป็นภัยต่อสังคมอาจกลายเป็นอาชญากร เป็นบุคคลที่สร้างปัญหามานำมาทำร้ายสังคมภายหลัง อีกทั้งเป็นการสูญเสียเปล่าทางการศึกษา (หม่อมดุษฎี บริพัตร ณ อยุธยา, 2540 : 245 – 246 ; ศรียา นิยมธรรม, 2532 : 163 – 164 : อุษณีย์ โพธิสุข, 2541 : 23)

การจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษจึงถือเป็นดัชนีบ่งชี้แนวโน้มความเจริญหรือสมรรถนะของประเทศในอนาคต การจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษจึงถือเป็นสิ่งที่หลายสังคมระบุว่า เป็นการลงทุนที่ได้ผลตอบแทนสูงสุดของประเทศ (สำนักงานปฏิรูปการศึกษา. 2544 : 1) เมื่อกล่าวถึงการจัดการศึกษาสำหรับเด็ก ที่มีความสามารถพิเศษ คนทั่วไปมักจะนึกถึงการจัดโรงเรียนพิเศษ จัดชั้นเรียนพิเศษซึ่งในความเป็นจริงแล้วการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านใดจะต้องจัดการศึกษาให้สอดคล้องกับศักยภาพและความต้องการทางการศึกษา (Education Need) ของเด็กแต่ละคน แต่ละประเทศ (อุษณีย์ โพธิสุข. 2544 : 15) การจัดการศึกษาที่ผ่านมาไม่เน้นกระบวนการให้ผู้เรียนได้พัฒนาในด้านการคิดวิเคราะห์การแสดงความคิดเห็น และการแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง ทำให้ผู้เรียนขาดคุณลักษณะช่างสงสัยและใฝ่หาคำตอบ อีกทั้งเน้นการสอนหนังสือมากกว่าสอนคน สำหรับหลักสูตรยังเป็นหลักสูตรแกนกลางทั้งหมดไม่เอื้อให้เกิดความยืดหยุ่นในการจัดการเรียนการสอนที่หลากหลายและสอดคล้องตามความแตกต่างของผู้เรียน (สำนักปฏิรูปการศึกษา. 2544 : 6 – 7) ฉะนั้นปัญหาที่เกิดขึ้นกับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ คือ การไม่ได้รับการศึกษาที่เหมาะสม เพราะหลักสูตรเขียนไว้เพื่อเด็กส่วนใหญ่และเป็นหลักสูตรที่พยายามคำนึงถึงสิ่งที่วัดได้ในทางพฤติกรรมภายนอกที่สามารถแสดงออกได้ แต่ความสามารถพิเศษ ของเด็กส่วนใหญ่เป็นสิ่งที่วัดไม่ได้จากแบบทดสอบ (อุษณีย์ โพธิสุข. 2537 : 21) ซึ่งสอดคล้องกับดุษฎี บริพัตร ณ อยุธยา, หม่อม (2538 : 76) ที่กล่าวว่าเด็กที่มีความสามารถพิเศษส่วนใหญ่ถูกสอนให้มุ่งมั่นอยู่แต่วิชาการ สอบไล่ได้คะแนนเป็นเยี่ยมระดับเกียรตินิยม ให้ได้รับเหรียญตรา เกียรติยศทางการศึกษา ขอสอบ บทเรียน และวิธีการเรียนเน้นแต่เนื้อหาและข้อมูล ซึ่งต้องอาศัยการท่องจำ คนส่วนใหญ่จึงเข้าใจผิดว่าเด็กที่มีความสามารถพิเศษคือคนที่เรียนดีเยี่ยม สอบได้คะแนนดี มีคะแนนเข้าปริญญาสูง มีความจำเป็นหนึ่ง ที่จริงแล้วเด็กเรียนดีอาจไม่เป็นเด็กที่มีความสามารถพิเศษแท้จริงเสมอไป แต่เด็กที่สอบตกซ้ำแล้วซ้ำอีก อาจเป็นอัจฉริยะบุคคลได้ ซึ่งดวงเดือน อ่อนน้อม(2529 : 88 – 89) กล่าวว่าปัญหาดังกล่าวทำให้เด็กที่มีความสามารถพิเศษอาจจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริง (Underachiever) และเหตุผลนอกเหนือจากนั้นคือ การที่เด็กมีความรู้สึกไม่ดีต่อตนเอง ไม่ชอบวิธีที่คิดว่าผู้อื่นมองตน พฤติกรรมที่แสดงออกมาจะเป็นไปในลักษณะต่อต้านโดยไม่ตั้งใจ

นอกจากนี้เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถที่แท้จริง เกิดจากขาดการเตรียมพร้อมที่จะเรียนรู้ และมักมีปัญหาทางอารมณ์ ซึ่งตัวบ่งชี้บางตัวที่สังเกตได้คือการนำเสนอผลงานได้ไม่ดี ชอบเพ้อฝันกลางวัน มีปัญหาด้านการพูด ลังเลใจ บางครั้งดูเหมือนจะโง่เขลาไม่รู้จักกาลเทศะแต่ในบางครั้งกลับมีความตระหนักรู้ในด้านสังคม หรือไม่มีสมาธิ ชอบอยู่ในโลกส่วนตัว ชอบวิจารณ์ตัวเอง มีความวิตกกังวล เป็นต้น

ซึ่งสาเหตุเหล่านี้ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับสูงลดลงมาเรื่อย ๆ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2543 : 82 – 86) อย่างไรก็ตามแม้ว่าเด็กที่มีลักษณะเช่นนี้จะมีจำนวนค่อนข้างน้อย แต่เด็กส่วนมากที่ต้องทนอยู่กับรูปแบบการสอนเดิม ๆ ทำให้เด็กไม่ได้ใช้ศักยภาพของตนเองได้อย่างเต็มที่ บางครั้งบรรยากาศในห้องเรียนและรูปแบบ การสอนที่ไม่เหมาะสม เช่น บรรยากาศในห้องเรียนที่ตึงเครียดเกินไป หรือหลักสูตรก็มีส่วนทำให้เด็กมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถ ที่แท้จริงได้เช่นกัน (Davis and Rimm. 1994 : 281) ฉะนั้นจึงมีคำแนะนำบางประการที่จะช่วยเหลือเด็กที่มีความสามารถพิเศษแต่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถที่แท้จริง คือ การหารูปแบบการสอนที่เปิดโอกาสให้เด็กได้แสดงออกอย่างเต็มที่ และตั้งเป้าหมาย

การเรียนรู้ของตนเอง (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2543 : 86)

กิจกรรมค่ายเป็นการจัดประสบการณ์เรียนรู้ที่นอกเหนือจากชั้นเรียน โดยการเข้าร่วมทำกิจกรรมต่าง ๆ รูปแบบของกิจกรรมจะช่วยให้เด็กมีโอกาสพัฒนาทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม สติปัญญาและได้แสดงออกอย่างเต็มที่ (รัชตะ เอกรุ่งโรจน์. 2544 : 2 ; อ้างอิงจากสำนักงานส่งเสริมและประสานงานเยาวชนแห่งชาติ. 2524) ซึ่งสอดคล้องกับปฏิรูป ประยูรธนุเทพ (2540 : 13) กล่าวว่า กิจกรรมค่ายจะเป็นการฝึกทักษะต่าง ๆ ทำให้เกิดความสุขสาน สร้างแรงจูงใจ ไม่เบื่อหน่าย ไม่มีบรรยากาศของการเรียนการสอนอย่างมีรูปแบบ นอกจากนี้เจลิยวศรี พิบูลชล (2535 : 30) ได้เสนอแนะเพิ่มเติมว่าการใช้ค่ายเป็นการฝึกเพิ่มพูนคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (Fluency) คือในขณะที่ผู้เรียนสนุกกับการทำกิจกรรมทางภาษา ผู้เรียนใช้ภาษาในเวลาเดียวกัน การใช้ภาษาในระหว่างการทำกิจกรรมนี้เป็นการเรียนภาษา โดยไม่รู้ตัว ซึ่งนับเป็นการเพิ่มพูนความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา

การจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษในระดับประถมศึกษา นับว่าเป็นช่วง ที่ควรจะให้มีความสำคัญ ทำให้เด็กมีโอกาสสำรวจและทำความเข้าใจกับตนเองตั้งแต่ต้น โดยใช้ ยุทธศาสตร์ที่เหมาะสม ดังนั้นจึงการศึกษาวิจัยเรื่อง ผลของกิจกรรมค่ายภาษาไทยที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย ของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถที่แท้จริงชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถที่แท้จริง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จากการจัดกิจกรรมค่ายภาษาไทย

2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถที่แท้จริง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ก่อนและหลังการใช้กิจกรรมค่ายภาษาไทย
3. เพื่อศึกษาความคิดเห็นต่อกิจกรรมค่ายภาษาไทยของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถที่แท้จริง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

ความสำคัญของการวิจัย

การศึกษาครั้งนี้ทำให้ทราบผลของการใช้กิจกรรมค่ายภาษาไทยที่มีต่อนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถที่แท้จริง อีกทั้งเป็นแนวทางให้ครูผู้สอน ผู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษานำไปพิจารณาปรับปรุงแนวทางในการจัดการเรียนการสอนสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษให้เหมาะสมต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอนุบาลขอนแก่น จังหวัดขอนแก่น สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ) ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2546 ซึ่งมีขั้นตอนในการคัดเลือกดังต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 ให้ครูผู้สอนและผู้ปกครองเสนอชื่อนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถที่แท้จริง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ใน ภาคเรียน ที่ 2 ปีการศึกษา 2546 จากแบบการเสนอชื่อสำหรับครู (Teacher Nomination Form) และแบบสอบถามสำหรับผู้ปกครอง (Parents Questionnaire)

ขั้นที่ 2 นำรายชื่อนักเรียนที่ได้จากขั้นตอนที่ 1 มาคัดเลือกนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางด้านภาษาโดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถทางภาษาของ เมคเกอร์ (Maker C. June) และ ผศ.ดร.อุษณีย์ อนุรุทวงศ์ และคัดเลือกนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยต่ำกว่า 3.00 โดยดูที่คะแนนผลการเรียนวิชาภาษาไทยจะลดลงเรื่อยๆ ในช่วง 2 ปี ย้อนหลังตั้งแต่ปีการศึกษา 2544 – 2545 ได้จำนวนนักเรียน 12 คน เป็นกลุ่มตัวอย่าง

2. กิจกรรมค่ายภาษาไทย

เป็นกิจกรรมที่สร้างประสบการณ์เรียนรู้ทางภาษาไทยนอกห้องเรียนที่มุ่งให้ผู้เรียนได้พัฒนาความสามารถในด้านภาษาและความชำนาญทางภาษาในสถานการณ์จริงโดยเน้นความสนุกสนานเพลิดเพลินในการใช้ภาษาแฝงอยู่ในรูปของการใช้กิจกรรมทางภาษาและเกมต่าง ๆ 7 กิจกรรม ดังนี้

- 2.1 กิจกรรมสร้างความคุ้นเคย (Introductory)
- 2.2 กิจกรรมฝึกการสังเกต (Observation)
- 2.3 กิจกรรมการแปลความ (Interpretation)
- 2.4 กิจกรรมสร้างสรรค์และประดิษฐ์ (Creation and Invention)
- 2.5 กิจกรรมเกี่ยวกับคำศัพท์ (Word – Play)
- 2.6 กิจกรรมการแก้ปัญหา (Problem – Solving)
- 2.7 กิจกรรมการใช้บทกวีและเพลงต่าง ๆ (The Use of Literary Texts, Poems

and Songs)

กิจกรรมค่ายภาษาไทยจัดแบบค่ายกลางวัน (Day Camp) ใช้เวลาจัดกิจกรรม 8 วัน วันละ 4 ชั่วโมง ในวันเสาร์ - อาทิตย์ ระหว่างเวลา 08.30 น. – 12.30 น รวมเวลาจัดกิจกรรมทั้งสิ้น 32 ชั่วโมง

3. ตัวแปรที่ศึกษา

- 3.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย
- 3.2 ความคิดเห็นต่อกิจกรรมค่ายภาษาไทย

4. นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย หมายถึง คะแนนความสามารถในการใช้ภาษาไทยของผู้เรียน ในเรื่องทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน โดยการสำรวจแวและวัดแวทางภาษาไทย ในการศึกษาครั้งนี้เนื้อหาที่จะวัดประกอบด้วย

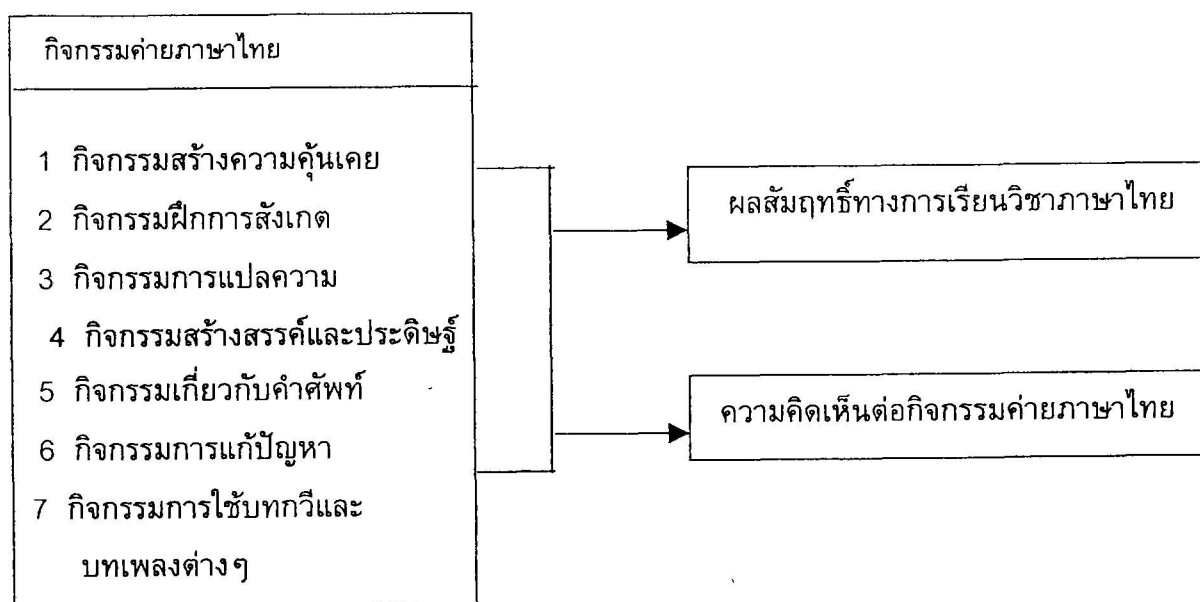
1. กิจกรรมสร้างความคุ้นเคย (Introductory)
2. กิจกรรมฝึกการสังเกต (Observation)
3. กิจกรรมการแปลความ (Interpretation)
4. กิจกรรมสร้างสรรค์และประดิษฐ์ (Creation and Invention)
5. กิจกรรมเกี่ยวกับคำศัพท์ (Word – Play)
6. กิจกรรมการแก้ปัญหา (Problem – Solving)
7. กิจกรรมการใช้บทกวีและเพลงต่าง ๆ (The Use of Literary Texts, Poems and Songs)

2. **ความคิดเห็นต่อกิจกรรมค่ายภาษาไทย** หมายถึงความคิดเห็นและความรู้สึก
ต่อกิจกรรมต่างๆ ที่จัดขึ้นในค่าย ประกอบด้วย

1. ความรู้สึกต่อกิจกรรมสร้างความคุ้นเคย (Introductory)
2. ความรู้สึกต่อกิจกรรมฝึกการสังเกต (Observation)
3. ความรู้สึกต่อกิจกรรมการแปลความ (Interpretation)
4. ความรู้สึกต่อกิจกรรมสร้างสรรค์และประดิษฐ์ (Creation and Invention)
5. ความรู้สึกต่อกิจกรรมเกี่ยวกับคำศัพท์ (Word – Play)
6. ความรู้สึกต่อกิจกรรมการแก้ปัญหา (Problem – Solving)
7. ความรู้สึกต่อกิจกรรมการใช้บทกวีและเพลงต่าง ๆ (The Use of Literary

Texts, Poems and Songs)

2. กรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมติฐานในการวิจัย

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถที่แท้จริง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หลังการเข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาไทยสูงขึ้น

2. ความคิดเห็นต่อกิจกรรมค่ายภาษาไทยของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถที่แท้จริง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หลังการเข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาไทย อยู่ในระดับที่สูงขึ้น

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยในครั้งนี้มีการศึกษาและรวบรวมเอกสาร รวมทั้งงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในหัวข้อดังต่อไปนี้

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริง
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาไทย
3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับค่าย

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริง

1.1 ความหมายของเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริง

ศรียา นิยมธรรม (ม.ป.ป. : 1) ได้ให้ความหมายของเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงว่า หมายถึงเด็กที่แสดงให้เห็นว่ามีสติปัญญาโดยทั่วไปหรือความสามารถทางวิชาการดีเด่นกว่าคนอื่น (โดยปกติจะเป็นคนที่อยู่ใน 3 คนแรกของผู้ที่ได้คะแนนสูงสุด) หรือมีคะแนนสูงจากแบบทดสอบวัดความถนัด แต่ไม่พัฒนาหรือไม่มีผลงานในโรงเรียนดีเท่ากับระดับความคาดหวังที่ควรเป็น

คล้าก (Clark. 1997 : 490) ได้ให้ความหมายของเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงว่าหมายถึงเด็กที่มีความสามารถดีเมื่อวัดด้วยแบบทดสอบมาตรฐานแต่กลับมีผลการเรียนในโรงเรียนต่ำกว่าเด็กคนอื่น ๆ ที่มีอายุเท่ากัน

บัทเลอร์-พอร์ (Heller, Monks and Passow : 1993 : 649 ; citing Butler-Por. N.d.) ได้ให้ความหมายของเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงว่าหมายถึง เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงของตนที่สามารถทำได้ ทั้งยังมีระดับผลการเรียนต่ำกว่าเด็กในวัยเดียวกันในโรงเรียนที่มีระดับความสามารถในระดับปานกลางอีกด้วย

ไฟน์ และ พิตส์ (ศรียา นิยมธรรม. ม.ป.ป. : 3 ; อ้างอิงจาก Fine and Pitts. 1980) ได้ให้ความหมายของเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงว่า หมายถึงเด็กที่มีรูปแบบการเรียนทางวิชาการต่ำเป็นเวลานานมีปัญหาทางการเรียนรู้ และแสดงความสามารถพิเศษเฉพาะผลการทดสอบทางสติปัญญาหรือคะแนนที่แตกต่างกันทางในด้านการอ่านและคณิตศาสตร์

สรุปได้ว่า เด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงคือ เด็กที่มีความสามารถทางสติปัญญาสูงเมื่อผ่านการทำแบบทดสอบทางสติปัญญา แต่มีผลคะแนนและผลการเรียนที่ต่ำเป็นระยะเวลานาน เมื่อเปรียบเทียบกับเด็กในระดับชั้นเดียวกัน

1.2 ลักษณะของเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริง

เทรฟฟิงเกอร์และเฟลด์ฮูเซน ฟุสเดนและเทนนิบอม เรนซูลลี และ ฮานี (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2543 : 85 อ้างอิงจาก Treffinger and Feldhusen. 1996 ; Feuerstein & Tannebaum. 1993 ; Renzulli, 1995 ; Hany. 1996) ได้สรุปลักษณะหรือสัญญาณบางอย่างที่บ่งบอกถึงเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริง

1. เบื่อหน่ายและอยู่ไม่สุข
2. พุดคล่องแต่ทำงานการเขียนได้ไม่ดี
3. เป็นมิตรกับเด็กที่อายุมากกว่าและผู้ใหญ่
4. ชอบวิจารณ์ตนเอง มีความวิตกกังวลและรู้สึกว่าไม่เป็นที่ยอมรับของครอบครัว
5. ชอบเป็นปรปักษ์กับผู้ที่มีอำนาจ
6. คิดได้รวดเร็ว
7. ไม่เข้าใจในวิธีการเรียนรู้ในเชิงวิชาการ
8. มีความมุ่งมั่นในการทำบางสิ่งบางอย่างต่ำเกินกว่าจะเรียกว่าเป็นความถนัด
9. ไม่สามารถกำหนดเป้าหมายของตนเอง ต้องพึ่งการตัดสินใจของครู
10. ไม่มีการคิดวางแผนล่วงหน้า
11. ทำข้อสอบได้คะแนนไม่ดี แต่มักตั้งคำถามที่สร้างสรรค์
12. มีความคิดเป็นภาพนามธรรม
13. มักจะชื่นชอบในการเล่นสนุกกับภาษา
14. ผลงานที่เคยอยู่ในระดับสูงเริ่มต่ำลงเรื่อยๆ

(สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2543 : 85 ; อ้างอิงจาก Treffinger and Feldhusen. 1996)

เด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงมีลักษณะดังนี้

1. มีอัตมโนทัศน์ (Self - Concept) เกี่ยวกับตนเองต่ำ ประเมินตนเองในทางลบ รู้สึกว่ามีปมด้อย โดยแสดงออกด้วยการไม่สนใจ ไม่ไว้วางใจ ไม่มีความเป็นมิตรต่อผู้อื่น และเชื่อว่าไม่มีใครชอบตน

2. มีวุฒิภาวะทางสังคมต่ำ ไม่มีวินัยในตนเอง ชอบผัดวันประกันพรุ่ง ปฏิเสธงานที่ตนเห็นว่าไม่น่าพอใจ ไม่ตั้งใจทำงานให้สำเร็จ จิตใจออกแวกง่าย หุนหันพลันแล่นและไม่กล้าเผชิญกับความเป็นจริงและผลที่เกิดขึ้น

3. มีความรู้สึกไม่ยอมรับว่าได้ถูกปฏิเสธจากคนรอบครัว และคิดว่าพ่อ แม่ ไม่ฟังพอใจตนเอง

4. มีความรู้สึกขาดความช่วยเหลือ เกิดความสับสนและมีปัญหา หลีกเลี่ยงการเปลี่ยนแปลง

5. ไม่เห็นความสัมพันธ์ระหว่างความพยายามและผลของความสำเร็จที่ได้รับ ไม่ยอมรับความล้มเหลวของตน

6. ไม่รับผิดชอบต่อการกระทำของตนแต่จะอ้างว่าความขัดแย้งและปัญหาต่าง ๆ นั้นเกิดจากเคราะห์ร้าย

7. มีงานอดิเรกน้อย หรือไม่มีความสนใจในสิ่งใดจริงจัง

8. ไม่ชอบสมาคมกับเพื่อนวัยเดียวกัน มีเพื่อนน้อย มีสถานภาพต่ำในชั้น

9. เกลียดซึ่งผู้ใหญ่ที่มีอำนาจต่อตน

10. ต่อต้านครูและพ่อแม่ที่มีอิทธิพลต่อตน

11. มีความทะเยอทะยานเกี่ยวกับอนาคตต่ำ ขาดการวางแผนในอนาคตหรือเป้าหมายอาชีพ ต่อต้านเป้าหมายที่ถูกตั้งไว้สำหรับตน

12. มักไม่สนใจเข้าร่วมกิจกรรมในห้องเรียน หรือร่วมกิจกรรมไม่ต่อเนื่อง

13. ขาดทักษะในการเรียน และขาดความอยากรู้อยากเห็นในด้านวิชาการ รวมทั้งมีแรงจูงใจในด้านวิชาการต่ำ

14. มักไม่ชอบโรงเรียนหรือครู และเลือกจะคบเพื่อนที่มีทัศนคติทางลบต่อโรงเรียน

15. มักจะทำงานด้านการเรียนไม่เสร็จสมบูรณ์ มักจะหลบเวลาเรียนกลัวการสอบ

16. ทำงานด้านการสังเคราะห์ได้ต่ำกว่างานที่ต้องการรายละเอียด การคำนวณหรืองานแก้ปัญหาที่ต้องการความละเอียดละออ และกระบวนการวิเคราะห์ข้อมูล

วิธมอร์ (Davis and Rimm. 1994 : 285 ; citing Whitmore. 1980) ได้สรุปลักษณะที่บ่งชี้ว่าเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริง โดยให้สังเกตจากการเรียนในชั่วโมงเรียนอย่างน้อย 2 สัปดาห์ หากพบว่าเด็กมีลักษณะดังที่กล่าวไว้นี้ตั้งแต่ 10 ข้อหรือมากกว่า ให้ถือได้ว่าเป็นเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริง

1. มีผลคะแนนสอบไม่ดี

2. มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับที่คาดไว้ ในทักษะพื้นฐานบางทักษะหรือทุกทักษะ คือ ทักษะการอ่าน ทักษะด้านคณิตศาสตร์ ทักษะทางภาษา

3. งานประจำวันมักทำไม่เสร็จ หรือไม่สมบูรณ์หรือทำได้ไม่ดี
4. หากมีความสนใจจะเข้าใจถึงความคิดรวบยอดนั้นๆ ได้ดี
5. มีความแตกต่างระหว่างลักษณะในการพูดและการเขียน
6. มีความรู้อย่างดีในเรื่องเกี่ยวกับเรื่องที่รับรู้มาก่อน
7. มีจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์
8. ไม่ค่อยพอใจในงานที่ทำ แม้แต่งานด้านศิลปะ
9. พยายามจะหลีกเลี่ยงการทํากิจกรรมใหม่ๆ เพื่อป้องกันการผิดพลาด คอยวิจารณ์หรือจับผิดในสิ่งที่ตนทำเพราะต้องการงานที่สมบูรณ์แบบจนทำให้งานที่ทำนั้นไม่เสร็จ
10. แสดงให้เห็นถึงการริเริ่มที่จะทำโครงการที่ตนเองเลือกไปทำต่อที่บ้าน
11. มีความสนใจกว้างขวาง และอาจชำนาญเฉพาะทางเกี่ยวกับการสำรวจ

และค้นคว้า

12. มีความโน้มเอียงไปทางก้าวร้าวและถดถอย เนื่องจากเห็นคุณค่าในตนเอง

ตัวอย่างชัดเจน

13. เมื่ออยู่ในกลุ่ม จะทำงานด้วยความไม่สบายใจและไม่มีความสุข
14. มีความรู้สึกอ่อนไหว มีการรับรู้ในความสัมพันธ์เกี่ยวกับตนเองและผู้อื่น
15. มีความคาดหวังในตนเองที่ไม่เป็นความจริง คือสูงเกินไปหรือต่ำเกินไป
16. ไม่ชอบทำงานที่ต้องท่องจำ หรือต้องฝึกฝนเพื่อให้เกิดความชำนาญ
17. ไม่มีความพยายามในการทำงาน ไม่สนใจ ไม่มีสมาธิ และหงุดหงิดง่าย
18. มีทัศนคติที่ไม่ดีต่อโรงเรียนและไม่สนใจโรงเรียน
19. มีพฤติกรรมที่ไม่ดีในชั้นเรียน เช่น ขาดวินัย ขาดแรงจูงใจ และพยายาม

ต่อต้านครู

20. ขาดความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนในกลุ่ม มีความเป็นมิตรหรือเป็นกันเอง

กับเพื่อนน้อย

แบคโทคและคณะ (อุไรวรรณ เลิศสังข์, 2537 : 13 ; อ้างอิงมาจาก Bachtold and others, 1969 : 16 - 18) ได้สรุปผลการวิจัยเกี่ยวกับผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริง ว่ามีลักษณะที่แตกต่างจากผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปกติและผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง คือ ผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงมีอัตมโนทัศน์ (Self-concept) ในเชิงลบ มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ (Achievement Motive) มีปัญหาในการเข้ากลุ่มเพื่อนและการยอมรับทางสังคมต่ำกว่าจากผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปกติ และผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง

เด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงส่วนใหญ่มีลักษณะดังนี้ มีสติปัญญาสูงมาก มีนิสัยในการทำงานต่ำ ไม่ค่อยมีสมาธิในการทำงาน ไม่มีความมุ่งมั่นในการทำงาน มักทำงานไม่เสร็จเป็นชิ้นเป็นอัน มีความรู้สึกไม่เห็นคุณค่าในตนเองต่ำ มักแสดงออกทางอารมณ์ถึงความคับข้องใจ มีทัศนคติต่อตนเองและเพื่อนใน

ทางที่ไม่ดี ขาดทักษะในการเรียนกลุ่มวิชาใดวิชาหนึ่ง ไม่สนใจงานที่ได้รับมอบหมาย ขาดแรง
 จูงใจในการเรียนถ้าครูใช้เทคนิคการสอนแบบปกติ (รัศมี โพนเมืองหล้า. 2543 : 15; อ้างอิง
 มาจาก Gifted and Talented-Gifted Underachievers. 1997 : 2-3)

จึงพอจะสรุปได้ว่า ลักษณะของเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการ
 เรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงหรือต่ำกว่าที่ควรจะเป็นนั้นมาจากนิสัยหรือพฤติกรรมกา
 รเรียนของเด็กที่ขาดแรงจูงใจในการเรียน ไม่สนใจหรือมุงมั่นต่อการเรียนอย่างจริงจัง ไม่มีวินัย
 และขาดความรับผิดชอบ ขาดความเชื่อมั่นหลักเลียงที่จะทำสิ่งที่ท้าทาย มักจะคิดว่าตนแตกต่าง
 และไม่เป็นที่ต้องการของครอบครัว เพื่อน และครู ซึ่งพฤติกรรมที่ไม่ดีเหล่านี้ส่งผลให้เด็กไม่
 เรียนอย่างเต็มความสามารถ เด็กจะยอมรับความล้มเหลวของตน ตั้งแต่ยังมีได้ลงมือกระทำ
 และไม่รู้สึกรู้สึใจหรือเห็นความสำคัญของความสำเร็จ หากตนทำงานไม่สำเร็จก็จะตำหนิว่าตน
 ไม่มีความสามารถแต่หากทำงานได้ดีก็กลับคิดว่าเป็นเพราะโชคช่วย ด้วยลักษณะเฉพาะของ
 เด็กกลุ่มนี้จึงทำให้เด็กแม้จะมีความสามารถพิเศษ แต่กลับมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า
 ความสามารถที่แท้จริง

1.3 สาเหตุที่ทำให้เด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ กว่าความสามารถที่แท้จริง

มีนักการศึกษาหลายท่านได้ศึกษาเกี่ยวกับสาเหตุที่ทำให้เด็กที่มีความสามารถ
 พิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงไว้ดังนี้

ศรียา นิยมธรรม (2532 : 17-19) ได้กล่าวว่า ปัญหาของการมีผลสัมฤทธิ์ทาง
 การเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงนั้นเป็นปัญหาที่เกิดต่อเนื่องกัน โดยมีรากฐานมาจาก
 ปัญหาด้านบุคลิกภาพและสังคมที่สั่งสมมาแต่เยาว์วัย เด็กเรียนรู้ที่จะทำงานต่ำกว่าศักยภาพที่
 ตนเองมีอยู่จนกลายเป็นเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าที่ควร
 และเมื่อเกิดปัญหาเช่นนี้ครั้งหนึ่งแล้วก็จะเป็นวงจรยึดเยื้อกันไป ทั้งในบ้านและโรงเรียน การมี
 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำเป็นปัญหาที่สลับซับซ้อน ซึ่งมีหลายสาเหตุที่เกี่ยวข้องกัน แต่บาง
 ครั้งสาเหตุหนึ่งอาจเกิดขึ้นกับคนหนึ่ง แต่บางครั้งก็เกิดกับเด็กหลายๆ คน

สาเหตุของการมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำที่พบในสิ่งแวดล้อมจากทางบ้าน และ
 ทางโรงเรียนสาเหตุที่จะกล่าวทั้งหมดนี้ไม่ได้หมายความว่าเด็กทุกคนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการ
 เรียนต่ำจะมาจากปัญหาเหล่านี้ทุกประการ ซึ่งแต่ละบุคคลจะมีปัญหาที่แตกต่างกันไป สาเหตุเหล่านี
 นั้นได้แก่

1. ปัญหาจากสภาพแวดล้อมทางบ้าน ตัวปัญหามาจากพ่อแม่ หรือผู้ปกครอง
 ปัญหาเหล่านั้นได้แก่ พ่อ แม่ หรือผู้ปกครอง ไม่มีความสุขกับบทบาทของตนที่เป็นอยู่ มีความ
 วิตกกังวลสูง มักจะตั้งความคาดหวังและมาตรฐานต่างๆ ไม่แน่นอน บางทีมีทัศนคติไม่ดีต่อตัว
 เด็ก ผู้ปกครองประทับใจกับการเป็นปัญญาเลิศของเด็กจึงมักจะ "ตาม" เด็กมากกว่าที่จะ "นำ"
 เด็ก ผู้ปกครองมีการติดต่อสัมพันธ์กับเด็กเสมือนว่าเด็กโตกว่าหรือเป็นผู้ใหญ่ พ่อทำตัวเหมือน
 จะเป็นผู้อ่านาจนแต่ก็ไม่มีอำนาจ พ่อมีลักษณะเป็นคนถดถอย เก็บตัว หรือก้าวร้าวเจียบบๆ บาง

ที่เด็กเองมักเลียนแบบคนที่เป็นเพศเดียวกับตน (เช่น ลูกชายเลียนแบบพ่อ) ปัญหานำไปสู่การละเลยการสั่งงานจากทางโรงเรียน ผลก็คือขาดความเชื่อมั่นในความสามารถที่จะทำงานให้สำเร็จและขาดลักษณะการเป็นอิสระพ่อแม่มักจะมีทัศนคติทางลบต่อการศึกษา หรือพ่อแม่มีอำนาจไม่เท่ากัน พ่อแม่ไม่สนับสนุนความสามารถของเด็ก ตั้งความคาดหวังที่ไม่เป็นจริง พ่อแม่ละเลยและมักทอดทิ้งเด็ก

2. ปัญหาจากตัวเด็ก ได้แก่ เด็กสามารถทำให้ผู้ปกครองคล้อยตามหรือเชื่อและปฏิบัติตาม เด็กมีอำนาจและเสรีภาพที่บ้านมากกว่าที่ควร เด็กขาดรูปแบบพ่อแม่ที่จะเลียนแบบ เด็กเลียนแบบตัวอย่างที่ไม่ดีของพ่อแม่ เด็กขาดอุปกรณ์การเรียนก่อนไปโรงเรียน เด็กมีข้อจำกัดด้านการเงิน

3. ปัญหาที่เกิดจากสภาพแวดล้อมทางโรงเรียน ระบบโรงเรียน และตัวเด็ก ได้แก่ ครู ตั้งความคาดหวังในตัวเด็กต่ำ ตั้งเกณฑ์ที่ทำให้ยาก ครูสอนเน้นการท่องจำทำให้เด็กที่ฉลาดเบื่อการเรียน ครูเข้มงวดกวัดขั้นมากจนเด็กรู้สึกต่อต้าน ครูขาดความอดทนที่จะทำงานกับเด็กเมื่อเด็กมีคำถามที่ยากหรือไม่เชื่อฟังครู ครูไม่กระตุ้นให้เด็กรู้จักฟังตนเองหลักสูตรที่จัดสอนไม่เหมาะสมและไม่ยืดหยุ่น โปรแกรมการเรียนไม่ท้าทาย

4. ปัญหาด้านตัวเด็กที่เกิดจากสภาพแวดล้อมทางโรงเรียน ได้แก่ เด็กขาดทักษะ หรือ ความคิดสร้างสรรค์ ขาดความอดทนที่จะทำงานให้เสร็จ ทำให้มีข้อแก้ตัวอยู่เสมอ เพื่อนมีอิทธิพลสูงและตนเองไม่ต้องการจะแตกต่างจากคนอื่น อยากมีผลสัมฤทธิ์เท่ากับเพื่อนร่วมชั้น ขาดแรงจูงใจ เบื่องานที่โรงเรียน บางครั้งเด็กมีเจตนาที่จะทำให้มีผลสัมฤทธิ์ต่ำ มีความรู้สึกถดถอยเก็บตัว และไม่เชื่อฟังผู้มีอำนาจ

แพทริก (ศรียา นิยมธรรม. 2532 : 7 ; อ้างอิงมาจาก Patrick. 1981 : 111) ได้ศึกษาถึงการกระตุ้นเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริง พบว่า เด็กเหล่านี้แม้จะถูกจัดว่าเป็นเด็กที่มีความสามารถพิเศษหรือมีความสามารถพิเศษเฉพาะด้านแต่มีผลงานไม่ดีนัก เด็กเหล่านี้รู้สึกว่าตนเองต่างไปจากเพื่อนฝูง มีความนึกคิดเกี่ยวกับตนเองต่ำ รู้สึกว่าคนอื่นมีความคาดหวังต่อตนสูงเกินไป การกระตุ้นให้เด็กมีแรงจูงใจจึงเป็นสิ่งสำคัญ

คลาร์ก (Clark. 1997 : 493 - 496) ได้กล่าวว่าสาเหตุของการที่เด็กมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงเป็นปัญหาที่ซับซ้อนขึ้นอยู่กับแต่ละบุคคล จากรายงานผลการศึกษานักการศึกษาหลายท่าน จึงได้สรุปสาเหตุเป็น 3 สาเหตุใหญ่ๆ ที่มักจะพบอยู่เสมอ ดังนี้

1. สาเหตุจากบุคลิกภาพของเด็ก เป็นแรงกดดันภายในที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของเด็ก เช่น เด็กที่มีความสามารถพิเศษมักมีความรู้สึกอ่อนไหวมาก ขาดทักษะการเข้าสังคม และแรงกดดันภายนอก ที่มาจากความกดดันทางสังคมที่ไม่ยอมรับคนที่แตกต่างไปจากกลุ่มแม้ว่าความแตกต่างนั้นจะมีประโยชน์ก็ตาม และความกดดันจากความคาดหวังของสังคมนวมทั้งการจัดการศึกษาที่ไม่เหมาะสมซึ่งรวมไปถึงหลักสูตรที่ไม่เหมาะสม

วิธีการสอนและจิตวิทยาของครู และบรรยากาศทางสังคมที่เกิดจากเพื่อนวัยเดียวกันในชั้นเรียน (Clark. 1997 : 493 ; citing Whitmore. 1980)

2. สาเหตุจากครอบครัวของเด็กหรือความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่และเด็กคนในครอบครัวของเด็กมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ เด็กติดแม่ เด็กต้องพึ่งพา แม่ ความสัมพันธ์ระหว่างพ่อกับลูกสาว หรือพ่อกับลูกชายเป็นไปในทางลบ หรือไม่มีความสัมพันธ์กันเลย พ่อแม่ตั้งเป้าหมายที่ไม่ตรงกับความเป็นจริงและเด็กคิดว่าจะมีคุณค่าหรือเป็นคนดีนั้นก็ต่อเมื่อประสบความสำเร็จเท่านั้น พ่อแม่ไม่ให้อำนาจเมื่อเด็กประสบความสำเร็จ พ่อแม่ไม่เคยมองว่าลูกมีความสามารถ พ่อแม่ไม่สนับสนุนเด็กและไม่ยอมเข้าร่วมกิจกรรมของโรงเรียน ความสำเร็จของเด็กเป็นการคุกคามพ่อแม่เพราะเด็กทำได้ดีกว่าพ่อแม่ พ่อแม่ไม่แสดงความคิด ความชอบ ความเชื่อถือ และการยอมรับร่วมกัน พ่อแม่เข้มงวดและลงโทษอย่างรุนแรง (Clark. 1997 : 494-495 ; citing Brickling. 1967)

3. สาเหตุจากโรงเรียน โรงเรียนมีส่วนสำคัญที่ทำให้เด็กมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ห้องเรียนที่เข้มงวดและไม่มีความยืดหยุ่นทำให้ความต้องการของเด็กที่มีความสามารถพิเศษไม่ได้รับการตอบสนอง ห้องเรียนที่มีการแข่งขันสูงทำให้เด็กมุ่งไปที่การให้รางวัลซึ่งเป็นแรงจูงใจภายนอก ทำให้ไม่เกิดแรงจูงใจภายในเกี่ยวกับการเรียนรู้และการคิดสร้างสรรค์ ซึ่งมีความสัมพันธ์อย่างมากกับความสำเร็จของเด็ก ความคาดหวังในทางลบ หลักสูตรที่ไม่น่าสนใจ เป้าหมายการเรียนที่ไม่เหมาะสม ต่างก็สนับสนุนให้เกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำทั้งสิ้น (Clark. 1997 : 496 ; citing Davis & Rimm. 1994) และสาเหตุที่สำคัญที่สุดของสาเหตุจากโรงเรียนก็คือ "ครู" ครูที่ไม่มีความสามารถหรือขาดคุณวุฒิ มีอารมณ์ไม่มั่นคง ซึ่งอีวานส์ (Clark. 1997 : citing Evans. 1965) ได้จัดกลุ่มพฤติกรรมของครูที่ทำให้เด็กมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำไว้ดังนี้

- ต้องการทำตัวเป็นผู้มีความรู้เหนือกว่าครูคนอื่นในสาขาเดียวกัน
- ตั้งเป้าหมายและมาตรฐานการเรียนการสอนไม่สอดคล้องกับความเป็นจริง
- ใช้วิธีการข่มขู่ เยาะเย้ย ตำหนิ ยืนคำขาด และไม่ให้ความอบอุ่นหรือยอมรับ

นักเรียน โดยแสดงอาการเย็นชาหรือวางเฉย

- ไม่ทำสิ่งแปลกใหม่หรือท้าทาย
- ทำงานสอนตามตารางเวลา สอนตามรูปแบบหรือวิธีการที่ทำอยู่เป็นประจำ

อย่างที่ตนกำหนดเอาไว้ ทำให้ไม่สร้างบรรยากาศที่ส่งเสริมให้นักเรียนสนใจการเรียน

ฟอร์ด และ โทมัส (Ford and Thomas. 1997 : 4 - 6) ได้สรุปสาเหตุที่ทำให้เด็กที่มีความสามารถพิเศษมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงที่เป็นเด็กจากชนกลุ่มน้อยในประเทศอเมริกา (Black Students) โดยแบ่งออกตามลักษณะปัจจัยหลักเป็น 5 กลุ่ม ดังนี้

1. ปัจจัยทางสังคม

- เด็กไม่ได้อยู่ในโรงเรียนหรือโครงการที่จัดไว้สำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ (Gifted Program)

- เด็กไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมของหลักสูตรพิเศษที่จัดไว้สำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ

- เด็กอยู่ในสังคมของคนที่มีผลการเรียนต่ำ

- เด็กต้องการที่จะให้เพื่อนยอมรับ มากกว่าจะอยากได้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง

- เด็กอาศัยอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่มีปัจจัยเสี่ยงต่างๆ เช่น ความยากจน ครอบครัวที่พ่อแม่แยกกัน พ่อแม่มีการศึกษาดำ เป็นต้น

2. ปัจจัยทางครอบครัว

- เด็กอาศัยอยู่ในครอบครัวที่มีความกดดัน
- เด็กอยู่ในครอบครัวที่พ่อแม่แยกกันอยู่
- พ่อแม่เด็กมีการศึกษาดำ
- เด็กมีญาติที่ออกจากโรงเรียน
- พ่อแม่คาดหวังในตัวเด็กต่ำ
- ครอบครัวมีสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำ
- มีการติดต่อกันระหว่างบ้านกับโรงเรียนน้อยเกินไป

3. ปัจจัยทางโรงเรียน

- โรงเรียนและครูคาดหวังในตัวเด็กต่ำ
- มีความเข้าใจกันระหว่างครู บุคลากรในโรงเรียน กับตัวนักเรียนน้อย
- มีบรรยากาศที่ไม่เป็นมิตรในห้องเรียน
- เด็กรู้สึกว่ามันแตกต่างจากครูและเพื่อน
- ครู และบุคลากรในโรงเรียน ขาดความรู้และการฝึกอบรมเกี่ยวกับการจัด

การศึกษาสำหรับเด็กที่มีที่มีความสามารถพิเศษ (Gifted Education)

- เด็กไม่ได้ถูกจัดให้เข้าโปรแกรมสำหรับเด็กที่มีที่มีความสามารถพิเศษ

(Gifted Program)

4. ปัจจัยทางจิตวิทยา หรือปัจจัยของแต่ละบุคคล

- เด็กมีแรงจูงใจต่ำ
- เด็กมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อโรงเรียน
- เด็กไม่อดทนในการทำกิจกรรมต่างๆ
- เด็กมักไม่ปฏิสัมพันธ์กับผู้ใหญ่ที่มีอำนาจ เช่น ครู ผู้ปกครอง ฝ่ายปกครอง
- เด็กเคยได้รับบาดเจ็บหรือความเจ็บปวดทางอารมณ์อยู่บ้างหรือน้อยครั้ง
- เด็กเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ

- เด็กมีความคิดเกี่ยวกับตนเองด้านสังคมและด้านวิชาต่ำ
- เด็กจะหาและทำเฉพาะงานที่ตนพึงพอใจ
- เด็กมีปัญหาเกี่ยวกับสุขภาพ
- เด็กคิดว่าความล้มเหลวมาจากการขาดความสามารถ
- รูปแบบการเรียนรู้ของเด็กไม่สอดคล้องกับรูปแบบการสอนของครู
- เด็กเสียใจกับการประเมินผลการเรียนหรือการทดสอบ
- เด็กมีปัญหาด้านการเรียนรู้

5. ปัจจัยทางพฤติกรรมที่เกี่ยวกับความสำเร็จของเด็ก

- เด็กมีผลทดสอบต่ำกว่าระดับมาตรฐาน
- เด็กมีผลการเรียนต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ย
- เด็กมีความเพียรพยายามกับการทำงานที่โรงเรียนต่ำ
- เด็กหลีกเลี่ยงงานที่ท้าทาย
- เด็กมีลักษณะเป็นคนเปื่อง่าย และไม่ชอบงานที่ต้องฝึกปฏิบัติเพื่อให้เกิด

ความเชี่ยวชาญ

- เด็กบกพร่องการเรียนรู้ในชั้น
- เด็กไม่ยินยอมที่จะทำงานที่ได้รับมอบหมายมาจากโรงเรียนในทันที แต่

ชอบที่จะผัดวันประกันพรุ่ง

- เด็กมีทักษะในการเรียนและการสอบต่ำ
- เด็กต่อต้านการเข้าร่วมโครงการหรือบริการที่จัดไว้สำหรับเด็กที่มีความ

สามารถพิเศษ (Gifted Program and Services)

- เด็กถูกพักการเรียนหรือถูกไล่ออกจากโรงเรียน
- เด็กชอบหนีโรงเรียน

จากสาเหตุที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า การมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงเกิดจาก ประการที่หนึ่งคือ ปัญหาจากตัวของเด็กเอง การมีสมองพัฒนาช้า ผิดปกติหรือสมองบกพร่องบางส่วน การไม่สนใจและไม่เห็นความสำคัญของการเรียน ไม่ยอมรับหรือเห็นคุณค่าของตนเอง เกลียดและต่อต้านพ่อแม่และครู ประการที่สองคือ ปัญหาจากสภาพแวดล้อมทางบ้าน การอบรมเลี้ยงดูและพฤติกรรมที่ไม่ดีของพ่อแม่ที่เป็นแบบอย่างที่ไม่ดีแก่เด็ก มาตั้งแต่เยาว์วัย พ่อแม่มีทัศนคติทางลบต่อโรงเรียน ไม่เห็นคุณค่าของการศึกษา การคาดหวังในตัวเด็กต่ำ และประการสุดท้ายคือ ปัญหาจากสภาพแวดล้อมที่โรงเรียน ได้แก่ หลักสูตรการเรียนการสอนของเด็กปกติไม่เหมาะสม และไม่ยืดหยุ่นไม่ตอบสนองต่อความต้องการของเด็กที่มีความสามารถพิเศษ ทำให้เด็กขาดแรงจูงใจในการเรียน ไม่ใส่ใจการเรียน

1.4 แนวทางในการช่วยเหลือเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริง

ฟอร์ดและโธมัส (Ford and Thomas. 1997 : 4 - 6) ได้สรุปกลยุทธ์ในการช่วยเหลือเด็กที่มีความสามารถพิเศษมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงไว้ดังนี้

กลยุทธ์ในการสนับสนุนช่วยเหลือ

1. เปิดโอกาสให้เด็กได้พบปะปรึกษาปัญหาเกี่ยวกับครูหรือผู้ในคำปรึกษา
2. ใส่ใจกับ แรงจูงใจ การรับรู้ และศักยภาพของเด็ก
3. ปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนรู้
4. ปรับปรุงรูปแบบการสอน
5. ใช้ความชำนาญในการเรียน
6. ลดการแข่งขัน
7. ใช้การเสริมแรงทางบวกและการชมเชย
8. ให้ห้องเรียนพร้อมที่จะเป็นศูนย์การเรียนรู้
9. ตั้งความคาดหวังของนักเรียนให้สูงเข้าไว้
10. ใช้กลยุทธ์และเทคนิคการให้คำปรึกษา
11. ให้มีความสัมพันธ์กับผู้ให้คำปรึกษาที่ดีและผู้ที่เป็นแบบอย่างที่ดี
12. ให้มีความสัมพันธ์กับสมาชิกในครอบครัว

กลยุทธ์ภายใน

1. เตรียมผลสะท้อนกลับในเชิงสร้างสรรค์
2. ให้ทางเลือกหลากหลายที่มุ่งไปสู่ความสนใจ
3. จัดกระบวนการสอนที่หลากหลายให้สอดคล้องกับรูปแบบการเรียนรู้
4. เตรียมความพร้อมและประสบการณ์การเรียนรู้
5. ใช้การอ่านและการเขียนประวัติช่วยบำบัดความบกพร่องทางจิตใจ
6. ใช้ความเป็นที่ปรึกษาหรือความเป็นแบบอย่าง
7. ปรับการศึกษาเป็นแบบหลากหลายวัฒนธรรม เช่น การจัดการศึกษาให้มีความหมายต่อตนเองและต่อวัฒนธรรม จัดการศึกษาตามความพึงพอใจของตนเอง

8. มีการยอมรับและใส่ใจต่อชั้นเรียน

กลยุทธ์การแก้ไขเยียวยา

1. ให้การช่วยเหลือทางวิชาการ เช่น การสอนเสริมพิเศษ
2. สอนการบริหารจัดการเวลาในการเรียน
3. ใช้การสอนแบบกลุ่มย่อย หรือแบบตัวต่อตัว
4. ใช้ข้อตกลงในการเรียน และบันทึกรายวันการเรียนรู้

วิทเมอร์ (Whitmore. 1985 : 4 - 5) กล่าวว่า ในการจัดโปรแกรมสำหรับการช่วยเหลือเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริง ควรคำนึงถึงสิ่งสำคัญ 3 ประการ ดังต่อไปนี้

1. ให้เด็กมีความเข้าใจในตนเอง เข้าใจในธรรมชาติและปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการเป็นเด็กที่มีความสามารถพิเศษ

2. ให้เด็กได้พัฒนาวิธีการแก้ไขจัดการกับข้อขัดแย้ง และความคับข้องใจ ซึ่งเกิดจากช่องว่างระหว่างความสามารถในการเรียนรู้กับระดับของผลสัมฤทธิ์ที่ได้รับ

3. ให้เด็กได้พัฒนาสุขภาพ ให้เด็กเกิดทัศนคติที่ดีกับตนเองบนพื้นฐานของความเป็นจริง และให้เด็กเห็นคุณค่าในตนเองมากขึ้น

การจัดโปรแกรมสำหรับการช่วยเหลือเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงนั้น สามารถทำได้ทั้งในห้องเรียนปกติที่เด็กเข้าเรียน ห้องศูนย์วิทยาการ (Resource Room) หรือด้วยแผนการศึกษาเฉพาะรายบุคคล (Individual Educational Plan) ที่มีผู้เชี่ยวชาญในโรงเรียนหรือในชุมชนเข้าร่วมในการจัดแผนการสอนนั้น องค์ประกอบที่จำเป็นต้องคำนึงถึงมีอยู่ 5 ประการ คือ

1. ครูต้องยอมรับความจริงที่ว่าเด็กที่มีความสามารถพิเศษนั้นไม่ได้ต้องการมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ หรือไม่ต้องการที่จะล้มเหลว แต่เด็กกลุ่มนี้เห็นคุณค่าในตนเองต่ำและจำเป็นต้องพัฒนาทักษะในการหาทางออกและการเข้าใจในตนเอง ครูผู้ที่เกี่ยวข้องต้องได้รับการฝึกในด้านทักษะและเทคนิคการแนะแนวและต้องเข้าใจในธรรมชาติของเด็กที่มีความสามารถพิเศษ และมีทัศนคติที่ดีที่ได้ทำงานกับเด็กกลุ่มนี้

2. หลักสูตรต้องจัดให้มีความท้าทายมีความหมาย และมีรางวัลต่อตัวเด็กแต่ละคนด้วย หลักสูตรต้องจัดให้มีความสมดุลระหว่างการพัฒนาทักษะพื้นฐาน และแสวงหาความก้าวหน้าโดยใช้ศิลปะ และวิทยาศาสตร์ การสำรวจหาอาชีพและพัฒนาความสนใจส่วนตัวเป็นสิ่งจูงใจสำคัญ การจัดประสบการณ์ในการเรียนรู้ควรออกแบบให้เด็กได้รับความท้าทายและความสำเร็จอย่างเต็มที่

3. กิจกรรมการเรียนรู้ต้องไม่เน้นการท่องจำหรือการฝึกปฏิบัติที่ซ้ำๆ ต้องเปิดโอกาสให้เด็กได้ซักถาม ได้สืบสวนค้นหาด้วยกระบวนการทางวิทยาศาสตร์และคิดค้นสิ่งใหม่ๆ ควรกระตุ้นให้เด็กได้มีกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเองและให้มีวินัยในตนเอง วิธีการสอนของครูควรประกอบไปด้วยการจัดบรรยากาศการเรียน ให้มีความน่าสนใจ การให้เด็กมีส่วนร่วมเด็กจะเกิดความพึงพอใจและมีความกดดันต่ำ

4. การจัดกลุ่มเด็กต้องให้มีเด็กที่มีความสามารถพิเศษในกลุ่มตัวอย่างน้อย 2-3 คน และจะมีผลดีเป็นอย่างยิ่งถ้ามีเด็กที่มีความสามารถพิเศษมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถอยู่ในกลุ่มเดียวกันด้วย โดยสมาชิกในกลุ่มจะต้องยอมรับในความแตกต่างและความหลากหลายของเพื่อนๆ แต่ละคน

5. ควรให้บริการพิเศษจัดให้กับเด็กที่บกพร่องด้วย เช่น การสอนเสริม หรือ การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม ให้บริการเสริมด้านสุขภาพจิตและการแพทย์ หรืออาจจำเป็นต้องมีการให้คำปรึกษาครอบครัวด้วย

ริมม์ (Davis and Rimm. 1994 : 304 - 311) กล่าวว่าจากการศึกษาที่ทราบว่าเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่ยังคงมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงเช่นนั้นอยู่ เพราะว่าทั้งที่ บ้าน โรงเรียนและเพื่อน ยังคงแสดงพฤติกรรมเดิมๆ ที่เอื้อให้เด็กกลุ่มนี้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถ เด็กจึงไม่มีแรงจูงใจในการที่จะเรียนให้ประสบความสำเร็จ TRIFOCAI Model เป็นรูปแบบวิธีการ 6 ขั้นตอนที่จะช่วยแก้ไขการมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถนี้ จะต้องใช้ความร่วมมือกันระหว่างโรงเรียนกับครอบครัวของเด็กที่จะต้องปฏิบัติทั้ง 6 ขั้นตอนนี้ต่อเนื่องไปด้วยกัน ซึ่งพ่อแม่ และครู ต้องร่วมมือกันสนับสนุนช่วยเหลือเด็กอย่างเสียสละและอดทน

TRIFOCAI Model ประกอบด้วยวิธีการ 6 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การประเมินด้านทักษะ ความสามารถ แรงเสริม และประเภทของเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่ยังคงมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ อาจใช้แบบทดสอบวัดสติปัญญา แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ แบบทดสอบความคิดสร้างสรรค์และการสัมภาษณ์เด็กและผู้ปกครอง การสังเกตในขบวนการทดสอบนี้เป็นสิ่งสำคัญ ไม่ว่าจะเป็นความพยายามของเด็ก ความสนใจ ความก้าวหน้าของการแก้ปัญหา ฯลฯ

ขั้นตอนที่ 2 การติดต่อสื่อสารระหว่างผู้ปกครองกับครู ถึงความสามารถ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการประเมินผลทั้งแบบที่เป็นรูปแบบและไม่เป็นรูปแบบของลักษณะพฤติกรรมและการเรียนรู้ ฯลฯ

ขั้นตอนที่ 3 การเปลี่ยนแปลงความคาดหวังของ พ่อแม่ ครู เพื่อน และพี่น้อง ที่อาจเปลี่ยนจากการคาดหวังในผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นลักษณะที่แสดงความสามารถในด้านอื่นๆ เช่น ผลการทดสอบสติปัญญา บันทึกของครูผู้สอน ผลงานที่โดดเด่นเป็นพิเศษ ฯลฯ สิ่งเหล่านี้สามารถใช้เป็นการคาดหวังที่เปลี่ยนรูปแบบไปจากเดิมของ พ่อแม่ ครู เพื่อน พี่น้อง และตัวของเด็กเอง

ขั้นตอนที่ 4 การหาผู้ที่ประสบความสำเร็จเป็นแบบอย่าง (Achieving Identification Model) เพราะแบบอย่างของผู้ที่ประสบความสำเร็จอาจเป็นจุดเปลี่ยนให้กับเด็ก ลักษณะของผู้ที่เป็นแบบอย่างควรเป็นผู้ที่มีจิตใจโอปอ้อมอารี มีใจที่เปิดกว้าง เป็นเพศเดียวกับเด็กมีความคล้ายคลึงหรือใกล้เคียงกับเด็ก (อาจเป็นเชื้อชาติ ศาสนา ความสนใจ ความสามารถ ความบกพร่องทางร่างกาย ภูมิหลัง ฯลฯ) พร้อมทั้งจะมีเวลาให้กับเด็กและมีความตั้งใจที่จะทำสิ่งใดๆ ให้บรรลุถึงผลสำเร็จ

ขั้นตอนที่ 5 การแก้ไขข้อบกพร่อง ควรมีการสอนเสริมพิเศษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ เนื่องจากการเป็นเด็กที่มีความสามารถพิเศษการแก้ไขข้อบกพร่องทางด้านทักษะต่างๆ จะสามารถแก้ไขได้อย่างรวดเร็ว

ขั้นตอนที่ 6 การเพิ่มการเสริมแรงที่บ้านและที่โรงเรียน สิ่งที่ใช้เสริมเรานั้นต้องมีความเหมาะสม มีความสำคัญ และมีความหมายกับเด็กจึงจะมีผลต่อการจูงใจให้เด็กเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม อาทิ การให้รางวัลเมื่อเด็กทำงานได้สำเร็จในทันที รางวัลอาจเป็น ดาว (สำหรับ

เด็กเล็ก ๆ) เงิน หรือเวลาอิสระในการเล่นเพิ่ม ที่โรงเรียนอาจเสริมแรงโดยใช้ การให้การบ้าน หรือการให้แก้ปัญหที่ท้าทาย การให้เรียนแบบลดระยะเวลาเรียน การให้เรียนซ้ำขึ้น เป็นต้น

ศรียา นิยมธรรม (ม.ป.ป. : 11 - 18) กล่าวว่า การจัดโปรแกรมสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริง มีข้อเสนอแนะการช่วยเหลือ 3 ประการดังนี้

1. การเฝ้าระวัง (Early Intervention) เป็นการป้องกันช่วยเหลือในระยะเริ่มแรก มากกว่าที่จะซ่อมเสริมเนื่องจากเด็กต้องพัฒนาทัศนคติ และพฤติกรรมใหม่ ซึ่งปัญหาของเด็กที่มีความสามารถพิเศษมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงนั้นมักเริ่มพบตั้งแต่ในระดับประถมศึกษา และจะสั่งสมขึ้นมาเรื่อย ๆ ในแต่ละชั้น ซึ่งมักจะพบในชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และเมื่อเกิดปัญหาแล้วการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ก็ทำได้ยาก หากเริ่มป้องกันแก้ไขในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นก็พอจะแก้ไขได้บ้างเล็กน้อยเท่านั้น การเฝ้าระวังหรือมีการป้องกันจะช่วยได้ทันเวลาเด็กก็จะพบกับความสำเร็จมากกว่าความล้มเหลว

2. บทบาทของครอบครัว พ่อแม่ต้องการความช่วยเหลือในการเข้าใจเด็ก การให้คำปรึกษาควรจัดให้มีทั้งเดี่ยวและกลุ่ม การประชุมกลุ่มจะทำให้พ่อแม่ได้แลกเปลี่ยนประสบการณ์ และปัญหาต่าง ๆ ต่อกัน ทำให้สามารถแก้ไขปัญหได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3. การมีความมุ่งมั่นในระยะยาว โปรแกรมที่จะช่วยเด็กที่มีความสามารถพิเศษมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงจะดำเนินไปไม่ได้ถ้าจัดทำในระยะสั้น ๆ เป้าหมายคือการแก้ไขก็ควรจะต้องมีความมุ่งมั่นและทำในระยะยาว

ยุทธวิธีที่จะช่วยลดปัญหาของเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริง มี 2 วิธีคือ

1. การให้คำปรึกษา ได้แก่ การปรับพฤติกรรมของนักเรียนเพื่อแก้ปัญหการเรียนรู้ไม่ต่อเนื่อง ซึ่งการให้คำปรึกษาอย่างมีประสิทธิภาพนั้น ผู้ให้คำปรึกษาต้องได้รับการคัดเลือก และฝึกฝนมาโดยเฉพาะและต้องมีเป้าหมายที่ชัดเจน รวมทั้งมีวิธีการที่พัฒนาแล้วอย่างรอบคอบ ก่อนนำมาใช้และไม่ควรรับเด็กในความรับผิดชอบมากเพราะจะได้ดูแลอย่างทั่วถึง

2. การปรับสภาพแวดล้อมทางการศึกษา ได้แก่ ให้เด็กทุกคนมีประสบการณ์กับการได้ประสบความสำเร็จ และเปิดโอกาสให้ได้มีการเข้าร่วมซักถาม มีความคิดริเริ่มและกล้าแสดงออก มีการแลกเปลี่ยนความรู้ความสนใจและเป็นสมาชิกที่ตื่นตัวของห้องให้ได้ติดต่อสื่อสารหลาย ๆ แบบ และให้ความสำคัญอย่างจริงจัง

หลักสูตรโดยทั่วไป ได้แก่ การจัดหลักสูตรให้สมดุลระหว่างด้านวิทยาศาสตร์และศิลปะให้กระตุ้นปัญหาที่ท้าทายมีผลงานและทักษะเบื้องต้นในหลักสูตรด้วย เชื่อมโยงทักษะเบื้องต้นกับความสามารถในการใช้ความรู้ขั้นสูง จับคู่จุดเด่นจุดด้อย ควรมีการแนะแนวเพื่อพัฒนาความเข้าใจความหมายของเด็กที่มีความสามารถพิเศษและธรรมชาติของข้อจำกัด อาจใช้บทบาทสมมุติ การพบปะกันทั้งชั้น การทำโครงการเป็นกลุ่ม หรือการศึกษาวรรณคดีที่เกี่ยวข้อง เพื่อช่วยให้เด็กเข้าใจตนเองและสังคม

วิธีเรียน ได้แก่ การสอนรายบุคคลโดยสร้างหลักสูตรพื้นฐานรอบตัวอย่างระมัดระวังตามความจำเป็นของแต่ละบุคคล สิ่งใดที่ไม่ชอบอย่างมากก็ไม่ควรสนใจ การสอนเป็นรายบุคคลกับเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดำนี เกี่ยวข้องโดยตรงกับความรู้สึกว่าได้ประสบความสำเร็จและได้จัดทำสิ่งต่างๆ ด้วยตนเอง วิธีนี้ทำให้เด็กมีความเชื่อมั่นในตนเองและมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนรู้

การจัดเนื้อหา ได้แก่ การจัดเนื้อหาการเรียนให้น่าสนใจ มีความยากง่ายพอเหมาะและไม่ซ้ำซากเกินไปเพื่อให้เด็กได้ประสบความสำเร็จ

อุปกรณ์การเรียน ควรมีประสิทธิภาพและเหมาะสมกับเนื้อหาแต่ละเรื่อง

ศรียา นิยมธรรม (ม.ป.ป. : 12) กล่าวว่าเด็กที่มีความสามารถพิเศษมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงสามารถช่วยเหลือได้หากทราบสาเหตุของปัญหาที่แท้จริง และเด็กได้รับการช่วยเหลือตั้งแต่ต้นๆ เพราะปัญหาของการมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดำนี ปัญหาเริ่มต้นตั้งแต่ระดับประถม แต่ถ้าปล่อยทิ้งไว้นานจนถึงระดับมัธยมนั้นจะช่วยให้ยาก ถ้าหากมีการป้องกันโดยจัดเป็นโปรแกรมป้องกันมากกว่าการซ่อมเสริม และให้เด็กพัฒนาทัศนคติและเปลี่ยนพฤติกรรมใหม่ก็ยิ่งจะช่วยให้ทันเวลายิ่งขึ้น

จากการศึกษาข้างต้นสรุปได้ว่า การช่วยเหลือเด็กที่มีความสามารถพิเศษมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงนั้นจะสำเร็จได้ด้วยความร่วมมือกันระหว่างโรงเรียนกับครอบครัว ของเด็ก ทั้งพ่อแม่ พี่น้อง ครู เพื่อน นักจิตวิทยา และผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งการช่วยเหลือเด็กกลุ่มนี้จำเป็นต้องทำด้วยความเสียสละและอดทน ควรจัดการศึกษาเป็นรายบุคคล ให้เด็กได้เรียนรู้ด้วยตนเอง โดยไม่เน้นการท่องจำ แต่เปิดโอกาสให้เด็กได้ซักถาม สืบค้นหาคำตอบด้วยตัวเอง เมื่อเด็กทำได้ดีก็ควรให้รางวัลเด็กในทันทีที่เขาทำงานเสร็จ ขณะเดียวกันควรปลูกฝังการมีระเบียบวินัย การมีความรับผิดชอบ การมีความมานะอดทนส่งเสริมให้เด็กเห็นคุณค่าของตนเอง

1.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีความสามารถพิเศษมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริง

งานวิจัยในประเทศ

รัศมี โพนเมืองหล้า (2543 : 84) ได้ศึกษาการเห็นคุณค่าในตนเองของเด็กที่มีความสามารถพิเศษมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงจากการจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ ผลการศึกษาพบว่า เด็กได้คะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกัน โดยก่อนการจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์พบว่า เด็กได้คะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองอยู่ระหว่าง 17-37 คะแนน คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มเท่ากับ 28.6 และหลังจากได้รับการจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์พบว่าเด็กได้คะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองอยู่ระหว่าง 29-40 คะแนน คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มเท่ากับ 34.2 มีผลต่างระหว่างคะแนนก่อนและหลังการได้รับการจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์อยู่ระหว่าง 1-12 คะแนน และมีค่าเฉลี่ยต่อผลต่างของคะแนนเท่ากับ 5.6 และผลการเปรียบเทียบการเห็นคุณค่าในตนเองของเด็กที่มีความสามารถพิเศษมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .01 หลังจากเข้าร่วมจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์

งานวิจัยในต่างประเทศ

เหลียง (Leung. 1993 : 546) ได้ทำการศึกษาถึงผลของการตั้งเป้าหมายที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การตั้งใจ และความเชื่อมั่นของเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ จากการศึกษพบว่า การตั้งเป้าหมายมีผลต่อการตั้งใจให้เกิดความสำเร็จ และมีผลให้เด็กเกิดความเชื่อมั่นเพิ่มมากขึ้นเมื่อเขาทำได้ตามเป้าหมายที่วางไว้ เด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำเชื่อว่า ตนมีลักษณะของผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงอยู่ 8 ในทั้งหมด 9 ประการ เมื่อเด็กตระหนักว่าตนเองก็มีคุณลักษณะใกล้เคียงกับของผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงเด็กจึงเกิดแรงจูงใจที่จะแสดงพฤติกรรมแห่งความสำเร็จ

แมคกี (Mcgee. 1996 : 1561) ได้ศึกษาผลของการตั้งเป้าหมาย และการรับข้อมูลสะท้อนกลับต่อความสามารถในการเขียน และผลสัมฤทธิ์ในการเขียน ของเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ผลการศึกษาชี้ให้เห็นว่าโปรแกรมการเขียนอย่างมีระบบได้เพิ่มประสิทธิภาพในการเขียนของเด็ก การตั้งเป้าหมายในการเขียนและการวิจารณ์งานเขียนพัฒนาประสิทธิภาพในการเขียน และเพิ่มผลสัมฤทธิ์ในการเขียนอย่างมากในด้านความคล่องแคล่ว การสร้างประโยค และการเรียบเรียงถ้อยคำ

เบรสนาฮาน (Bresnahan. 1991 : 2678) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบการทําแบบทดสอบการวัดความรู้ความเข้าใจของเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง กับเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ โดยการให้เด็กในโรงเรียนเอกชนแห่งหนึ่งที่กำลังเรียนอยู่ในระดับชั้น 4 และ 5 (เกรด 4 และ 5) ที่มีอายุระหว่าง 9-11 ปี การคัดแยกเด็กทําโดยใช้บันทึกการสังเกตของครู และผลการเรียนย้อนหลังมากกว่า 2 ปี ได้เด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงจำนวน 31 คน และเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ จำนวน 29 คน และเด็กเหล่านี้ไม่เคยถูกบันทึกเกี่ยวกับปัญหาทางร่างกาย อารมณ์ และด้านการเรียน และไม่เคยได้รับการบริการหรือเข้าโครงการการศึกษาพิเศษใดๆ มาก่อนเลย ทั้งยังไม่มี ความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญระหว่างกลุ่มอายุ ระดับชั้นทางสังคม สถานภาพการสมรสของพ่อแม่ ลำดับการเกิด และกรรมพันธุ์ ในการศึกษาครั้งนี้เด็กทุกคนต้องทําแบบทดสอบ 6 ชุด คือ 1. The Kaufman-Assessment Battery for Children 2. WISH-R Mazes 3. Rey-Osterrieth Complex Figure Test 4. Stroop Color and Word Test 5. Trail Making Test 6. Verbal Fluency Test ผลการศึกษพบว่าเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงสามารถทําแบบทดสอบได้ดีกว่าเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ในด้านการวางแผนและการจัดการวางเป้าหมาย มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญในการทำแบบทดสอบ 2 ชุดคือ Stroop Color and Word Test ที่วัดความยืดหยุ่นในการเรียนรู้และการเข้าใจ และ The Kaufman-Assessment Battery for

Children มีความแตกต่างจาก 3 ในทั้งหมด 5 หัวข้อ ที่ส่วนใหญ่เป็นเรื่องเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของเด็กกับโรงเรียน

ลีอา (Lea. 1991 : 149) ได้ศึกษาเปรียบเทียบเกี่ยวกับอัตมโนทัศน์ (Self - Concept) ข้อมูลลักษณะประชากรคือ เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง กับเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ จากการศึกษาข้อมูลลักษณะของเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำพบว่า เด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำมักมี อัตมโนทัศน์ต่ำกว่าเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง สมมุติฐานในการศึกษาค้างนี้คือ เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีอัตมโนทัศน์สูงกว่าเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ จากการรวบรวมข้อมูลด้านประชากรในครั้งนี้มีเพียงข้อมูลเดียวที่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญต่ออัตมโนทัศน์ของเด็กคือ ระดับการศึกษาของแม่ของเด็ก

คาร์สัน (Cason. 1993 : 253) ได้ทำการศึกษาเรื่องการเพิ่มพูนประสบการณ์ (Enrichment) สำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริง โดยได้ทำการศึกษาถึงความสัมพันธ์ของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กับการเห็นคุณค่าในตนเอง โดยใช้โปรแกรมเพิ่มพูนประสบการณ์ของเรนซูลีและรูปแบบความคิดสร้างสรรค์ของเทรฟฟิงเกอร์ กับเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำจำนวน 9 คน ซึ่งโปรแกรมประกอบไปด้วยกิจกรรมเพื่อค้นหาและจำแนกเรื่องที่เด็กสนใจ การทำกิจกรรมกลุ่มเพื่อพัฒนากระบวนการคิดและความรู้สึก และการสำรวจปัญหาการเรียนด้วยตนเอง ผลการศึกษาพบว่าโปรแกรมนี้สามารถทำให้เด็กมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และการเห็นคุณค่าในตนเองสูงขึ้น

โพลอสกี (Polausky. 1990 : 1002) ได้ศึกษาเปรียบเทียบเกี่ยวกับการเห็นคุณค่าในตนเอง และความกังวลใจ ว่ามีความสัมพันธ์กับความสามารถและความสำเร็จของเด็ก 3 กลุ่ม คือ เด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง เด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ และเด็กปกติไม่มีความสามารถพิเศษ กับผลกระทบของการเห็นคุณค่าในตนเอง และความกังวลใจของพ่อและแม่ของเด็กที่มีต่อความสำเร็จของเด็กที่กำลังเรียนอยู่ในระดับชั้น 3-6 (เกรด 3-6) ผลการศึกษาพบว่า เด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีคะแนนความกังวลใจต่ำกว่าเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ เด็กที่มีความสามารถพิเศษมีคะแนนความกังวลใจสูงกว่าเด็กปกติที่ไม่มีความสามารถพิเศษ เด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำมีคะแนนความกังวลใจสูงที่สุด เด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงจะคะแนนความกังวลใจต่ำที่สุด การเห็นคุณค่าในตนเองไม่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับความสามารถและผลสัมฤทธิ์ของเด็ก แม่ของเด็กที่มีความสามารถพิเศษมีการเห็นคุณค่าในตนเองสูงกว่าแม่ของเด็กปกติ พ่อของเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีการเห็นคุณค่าในตนเองสูงกว่าพ่อของเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ แต่ไม่มีความแตกต่างกันในส่วนของความ

กังวลใจ จากการเห็นคุณค่าในตนเองของพ่อของเด็กมีความสัมพันธ์ตรงข้ามกับความกังวลใจของลูกชาย และมีผลทางด้านบอกต่อการเห็นคุณค่าในตนเองของลูกชาย

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาไทย

2.1 ความหมายของเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษา

เด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษา เป็นเด็กที่มีลักษณะในทักษะทางภาษาที่โดดเด่นกว่าเด็กทั่วไป โดยมีผู้ให้ความหมายของเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาไว้ดังนี้ การ์ดเนอร์ (Gardner. 1993 : 17) ได้ให้ความหมายของความสามารถพิเศษด้านภาษาว่า คือความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อสร้างความตื่นเต้น (Excite) ความพึงพอใจ (Please) เป็นคนที่ชอบคิด ชอบอ่าน ชอบเขียน เรียนรู้ได้ดีในเรื่องภาษา จากการได้เห็น ฟัง เสียง สามารถเข้าใจความหมายของหลักเกณฑ์ทางภาษา การสร้างสรรค์ทางภาษา

สำออง หิรัญบุรณะ (2544 : 9) ได้สรุปว่า ผู้ที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาคือ ผู้ที่มีความสนใจจริงจังอย่างต่อเนื่องในเรื่องเกี่ยวกับภาษา มีทักษะในการอ่าน เขียน ฟัง พูด เหนือกว่าเด็กในวัยเดียวกันอย่างเห็นได้ชัด สามารถจดจำในสิ่งที่อ่านและฟังได้แม่นยำ และคงทน มีความสามารถในการใช้ความรู้และทักษะพื้นฐานทางภาษาที่มีอยู่มาพัฒนาความสามารถพิเศษด้านภาษาของตนได้อย่างหลักแหลม สร้างสรรค์ ลึกซึ้ง และมีเอกลักษณ์เฉพาะคน

จากการศึกษาสรุปได้ว่า เด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษา หมายถึง เด็กที่มีความสามารถในการใช้ภาษา ด้านทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียนอย่างสร้างสรรค์และโดดเด่นกว่าเด็กทั่วไป และมีความสุขในการใช้ภาษาเพื่อถ่ายทอดให้ผู้อื่นฟังพอใจด้วย

2.2 ลักษณะของเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษา

รูบินและทอมสัน (สำออง หิรัญบุรณะ. 2542 : 94 ; อ้างอิงจาก Rubin and Thomson. 1983) ได้กล่าวถึงลักษณะของเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาไว้ดังนี้

1. ค้นพบวิธีการเรียนรู้ด้วยตนเอง
2. มีการจัดระเบียบข้อมูลเกี่ยวกับภาษา
3. มีความคิดสร้างสรรค์และมีการทดลองใช้ภาษา
4. สร้างโอกาสให้กับตนเองและค้นหาวิธีการในการฝึกใช้ภาษาทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน
5. เรียนรู้ที่อาศัยความไม่แน่นอนสร้างความแน่นอนหรือเป็นไปได้ และพัฒนากลยุทธ์ที่จะเข้าใจภาษาโดยไม่จำเป็นต้องเข้าใจทุกคำ
6. ใช้คำคล้องจอง ความสัมพันธ์ของคำในการจำสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปแล้ว
7. นำสิ่งที่ผิดไปใช้ให้ถูก (Make Error Work)
8. ใช้ความรู้ทางภาษาศาสตร์ ซึ่งประกอบด้วยความรู้ในภาษาแม่ของผู้เรียน เพื่อให้บังเกิดความคล่องแคล่วในการเรียนรู้ภาษาที่สอง
9. ใช้คำอธิบายความหมายประกอบบางตอน ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจเรื่องราวที่อ่าน
10. เรียนรู้ที่จะใช้ภาษาในการเดาอย่างชาญฉลาด

11. เรียนรู้ภาพรวมของภาษาและระเบียบของภาษาเพื่อช่วยให้ผู้เรียนได้แสดงความสามารถในการใช้ภาษา

12. เรียนรู้เทคนิคต่างๆ ในการใช้ภาษา เช่น เทคนิคในการช่วยให้บทสนทนาดำเนินต่อไป เป็นต้น

13. มีลีลาการเรียนรู้ที่แตกต่างกันทั้งการพูดและการเขียน รวมทั้งเรียนรู้รูปแบบของภาษาที่ใช้ตามสถานการณ์เป็นทางการด้วย

อุษณีย์ โพธิสุข (2543 : 52) ได้อธิบายลักษณะของเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษา ดังนี้

1. พูดได้เร็วกว่าเด็กในวัยเดียวกัน
2. ชอบท่องและจดจำคำศัพท์ บทนิพนธ์ โคลง กลอนต่างๆ
3. สนใจอ่านทุกอย่างที่ผ่านพบ เช่น ป้ายชื่อ ป้ายข้อความต่างๆ
4. มีความสนใจที่จะเขียนหนังสือก่อนเด็กวัยเดียวกัน
5. ชอบเล่านิทาน
6. ชอบอ่านหนังสือ
7. ชอบจดบันทึก
8. เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาทุกครั้งที่มีโอกาส
9. ชอบมีหนังสือติดตัว
10. ชอบเขียนเรื่องราวต่างๆ เช่น นิทาน โคลง กลอน สารคดี
11. อ่านหนังสือได้เองก่อนเด็กวัยเดียวกัน
12. รู้และจำคำศัพท์ ชื่อของสิ่งต่างๆ บทประพันธ์ โคลง กลอน หรือเรื่องราวต่างๆ ได้เร็วและมากกว่าเด็กวัยเดียวกัน
13. พูดหรือเขียนได้ดี รู้จักใช้คำที่เหมาะสมเรียบเรียงเป็นภาษาที่สละสลวย
14. สามารถพูดหรือเขียนแสดงความคิด ความต้องการหรือความรู้สึกของตนเองให้ผู้อื่นเข้าใจได้อย่างชัดเจน
15. สามารถอธิบายหรือบรรยายความหมายของสิ่งต่างๆ ได้อย่างชัดเจนโดยใช้ถ้อยคำที่รัดกุมและเหมาะสม
16. เข้าใจเรื่องที่อ่านหรือฟังได้อย่างรวดเร็วและแจ่มแจ้ง
17. สามารถเข้าใจความลึกซึ้งที่แฝงอยู่ในเรื่องที่อ่านหรือฟังได้
18. รู้จักใช้คำเปรียบเทียบเพื่ออธิบายให้เข้าใจความหมายได้อย่างแจ่มชัด
19. มีความสามารถในการเล่าเรื่องได้อย่างสนุกสนาน ชวนติดตาม
20. สามารถเรียนภาษาต่างๆ ได้อย่างรวดเร็วและง่ายดาย
21. สามารถวิจารณ์เชิงสร้างสรรค์จากเรื่องที่อ่านหรือฟังได้
22. สามารถแสดงแนวความคิดใหม่ๆ จากเรื่องที่อ่านหรือฟังได้
23. ใช้ภาษาที่ทำให้เกิดจินตนาการได้อย่างแจ่มชัดและมีสีสัน

24. ใช้คำบรรยายให้เห็นความงามและแสดงถึงอารมณ์ที่ละเอียดอ่อนได้
25. ใช้ภาษาที่สละสลวย ลึกซึ้ง งดงามและก้าวหน้าเกินวัย
26. สามารถเขียนหรือแต่งเรื่องราวจากความคิดของตนเองหรือจากการเชื่อมโยงสิ่งที่อ่าน หรือฟังมาได้อย่างสร้างสรรค์ สลับซับซ้อนพิสดารและเต็มไปด้วยจินตนาการ
27. ประสบความสำเร็จในการพูดที่มีแบบแผน เช่น การโต้วาที กลอนสด พูดชักชวน เป็นต้น
28. สนใจและชอบศึกษาที่มาของคำศัพท์ต่างๆ
29. ชอบแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับภาษาที่ตนเองใช้หรือภาษาที่ได้ผ่านพบ เช่น ภาษาสื่อมวลชน
30. ชอบเล่นเกมหรือทำกิจกรรมทางภาษา เช่น ปริศนาอักษรไขว้
31. ชอบสร้างศัพท์หรือสำนวนแปลกๆ ขึ้นใช้เอง

คุณฎี บริพัตร ณ อยุธยา (2531 : 38) ได้กล่าวถึงเด็กที่มีความสามารถพิเศษ สอดคล้องกันว่า

1. เป็นเด็กที่มีความสามารถอ่านหนังสือได้เร็วแต่เยาว์วัย และอ่านหนังสือได้ในระดับเกินวัยได้อย่างแจ่มชัด

2. เป็นเด็กที่มีความสามารถในการเจรจา เจ้าคารม ใช้ศัพท์สูงได้อย่างผู้ใหญ่ รู้จักคำมากและเขียนหรือพูดอธิบายความคิดของตนได้อย่างชัดเจน

พาร์ค (สาอาง หิรัญบุรณะ. 2544 : 18 ; อ้างอิงจาก Parke. 1989 : 18 - 22) กล่าวเกี่ยวกับลักษณะของเด็กที่มีความสามารถพิเศษ ดังนี้

ลักษณะทางพุทธิปัญญา (Cognitive Characteristics) มีลักษณะดังนี้

1. มีความสามารถสูงในการแปรค่าสัญลักษณ์ต่างๆ (An Advance Ability to Manipulate Symbols)

2. มีความสามารถในการจำที่ไม่ธรรมดา (Unusual Ability to Remember)

3. มีความสามารถในการกักเก็บข้อเท็จจริงต่างๆ มากมาย (Large Storehouses of Facts) คือ โดยทั่วไปเด็กที่มีพรสวรรค์จะรู้จำนวนของสิ่งของ แต่ถ้าพวกเขาสนใจ พวกเขาก็จะรู้รายละเอียดในสิ่งเหล่านั้นอย่างลึกซึ้ง

4. มีระดับความเข้าใจเรื่องต่างๆ อย่างทะลุปรุโปร่ง (Unusually Deep Levels of Comprehension)

5. มีสมาธิดีเยี่ยม (Advanced Ability to Concentrate)

ลักษณะทางจิตพิสัย (Affective Characteristics) มีลักษณะดังนี้

1. มีความรู้สึกไวต่อตนเอง คนอื่น และสิ่งแวดล้อม (Sensitivity to Themselves, Others and Their Environment)

2. ชอบที่จะอยู่กับผู้ใหญ่หรือเด็กที่มีอายุมากกว่า (Preference to be with Adults or Old Children)

3. มีความมานะบากบั่นที่จะเห็นผลสำเร็จของงาน (Intensity)

4. เจ้าความคิด เป็นขุมทรัพย์ทางความรู้ (Resourcefulness) มีความสามารถในการแก้ปัญหาที่ยุ่งยากซับซ้อนได้ดี

5. มีความเป็นผู้นำ (Leadership Ability)

ลักษณะของเด็กที่มีความคิดสร้างสรรค์ (Characteristics of Creative Student)
มีลักษณะดังนี้

1. มีสติปัญญาสูง (High Intelligence)

2. มีธรรมชาติที่จะทดลองความคิดใหม่ๆ หรือเรื่องใหม่ๆ อยู่เสมอ (Natural Drive to Explore)

3. มีสายตากว้างไกลสามารถมองสิ่งต่างๆ ในภาพรวมได้ (Ability to See Things Wholistically)

4. ชอบทำงานที่ท้าทายและแปลกใหม่ (Challenging of the Conventional)

5. มีความคิดเป็นของตนเอง (Independent Thinking)

6. ชอบความสนุกสนาน ขี้เล่น (Playfulness)

แวนทัสเซล - บาสกา (Van Tassel - Baska. 1996 : 17) เสนอว่าผู้ที่มีความสามารถ พิเศษด้านภาษามีลักษณะดังนี้

1. มีความคล่องในการอ่านและอ่านหนังสือได้ถูกต้อง (Read Fluently and Well)

2. สนใจคำศัพท์และความสัมพันธ์ของคำ (Be Interested in Words Relationship)

3. สามารถใช้ศัพท์สูง (Be Able to Use an Advanced Vocabulary)

4. ลำดับเรื่องราวที่อ่านได้ (Process Key Ideas in What is Read)

5. สนุกสนานในการพูดคุยเรื่องของวรรณคดี (Enjoy Talking About Literature)

6. เขียนบรรยายเรื่องราวและสื่อสารได้ดี (Write Descriptively and be Able to Communicate)

7. อ่านหนังสือได้ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน (Often Read Inside and Outside Class)

8. สนุกสนานกับการเล่นปริศนาและเกมส์ทางภาษา (Enjoy Verbal Puzzles and Games)

9. สนุกกับการใช้ภาษาทั้งการพูดและการเขียน (Have Fun Play With Language in Both Oral and/or Written Form)

10. แสดงออกว่ามีความเข้าใจโครงสร้างของภาษาโดยการพูดและการเขียน (Exhibit an Understanding of the Structure of Language in Both Speaking and Writing)

ผดุง อารยะวิญญู (2533 : 3) กล่าวว่า เด็กที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาจะมีคุณสมบัติ ดังนี้

1. พูดเก่ง
2. ใช้ศัพท์สูง
3. อ่านหนังสือได้ ไม่ว่าจะเป็นหนังสือที่ใช้เรียนในระดับชั้นของตน หรือหนังสือที่ใช้เรียนในชั้นที่สูงกว่า
4. มีทักษะในการสื่อความหมายอย่างยอดเยี่ยม
5. มีความคิดสร้างสรรค์ในการใช้ภาษา

คลาร์ก (Clark. 1997 : 149) ได้เสนอลักษณะของผู้ที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาดังนี้

1. เรียนทุกอย่างได้ง่ายและรวดเร็ว (Learns Papidly and Easily)
2. อ่านมาก และอ่านหนังสือทุกประเภท (Reads Intensively)
3. ใช้ศัพท์สูงเกินวัย (Advanced Vocabulary)
4. มีความจำดี และจำข้อมูลได้มาก (Retains a Quatity of Information)
5. มีความตั้งใจสูง มีสมาธิ (Long Attention Span)
6. มีความอยากรู้อยากเห็นและสนใจหลายอย่างทำหลายอย่างพร้อมกันได้

(Curious, has a Variety of Interests)

7. ชอบทำงานคนเดียว รักอิสระ (Works Independently)
8. ช่างสังเกต (Alert and Observant)
9. มีอารมณ์ขัน (Good Sense of Humour)
10. เข้าใจและมองเห็นปัญหา วิเคราะห์ปัญหาต่างๆ ได้ (Comprehends,

Recognises Relationships)

11. สอบได้คะแนนดี (High Academic Achievement)
12. พูดเก่ง เจ้าคารม (Fluent, Verbal Facility)
13. เป็นตัวของตัวเอง ชอบทำงานที่ท้าทาย (Individualistic, Challenges

Ideas)

14. สร้างแรงจูงใจให้ตัวเอง มีความมั่นใจ (Self-Motivated, Self-Sufficient)

2.3 การคัดแยกเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางภาษา

อุษณีย์ โพธิสุข (2541 : 87-89) กล่าวว่า การสำรวจความสามารถเฉพาะทางของเด็กนั้นมีขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นสำรวจแบบคร่าวๆ (Screening)

- การเสนอชื่อ โดยครูผู้ปกครอง ครูแนะแนว และนักจิตวิทยา เป็นต้น
- รายงานจากครูเกี่ยวกับตัวเด็ก

- ประวัติจากครอบครัวเกี่ยวกับพัฒนาการ พฤติกรรมในวัยเด็ก การแก้ปัญหา พฤติกรรมที่โดดเด่น

- ผลการเรียนรู้ ผลงานของเด็ก
- ผลจากแบบสำรวจที่ใช้สำรวจความสามารถของเด็กหลายๆ ด้าน

แบบคร่าวๆ

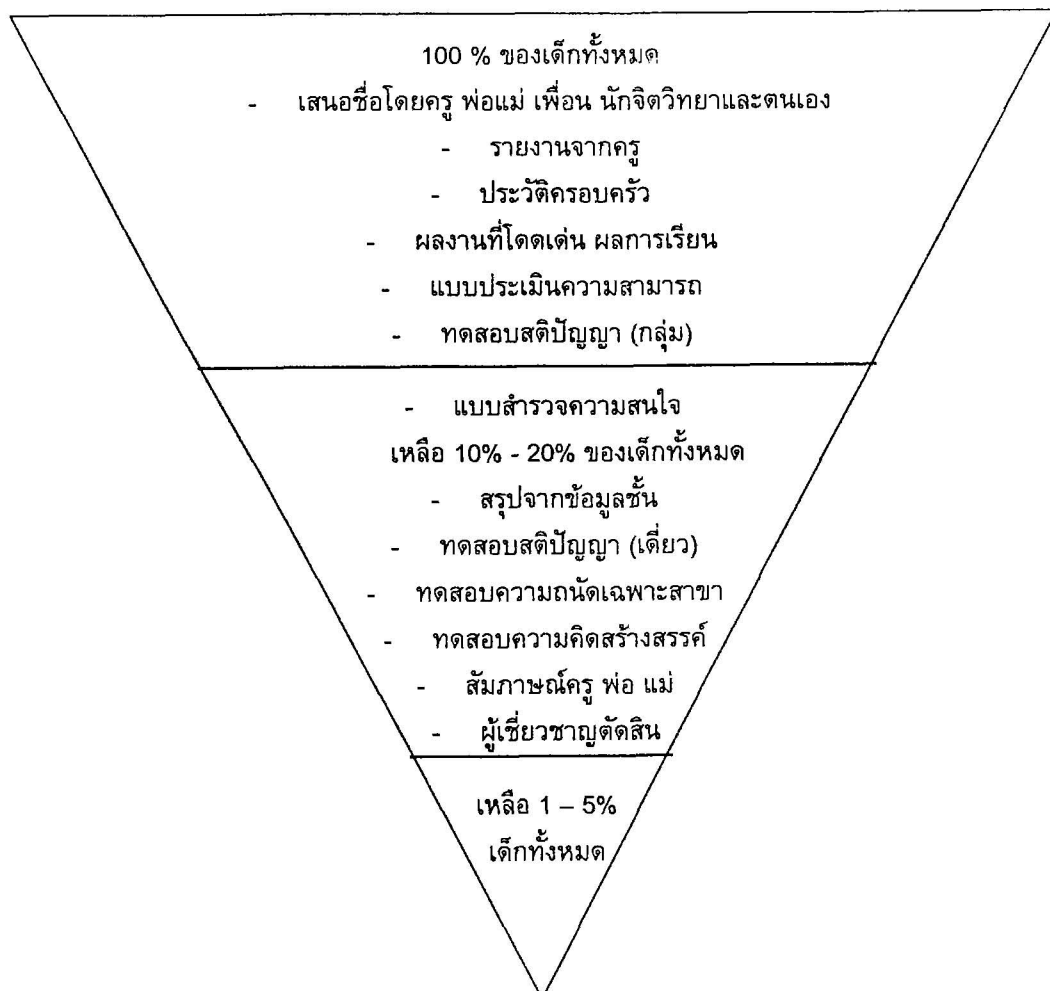
- ผลสำรวจความสนใจ
- แบบทดสอบสติปัญญาแบบกลุ่ม

ขั้นที่ 2 คือ ขั้นเจาะลึก

- ข้อมูลจากขั้นต้น (Screening Data)
- การสัมภาษณ์ พ่อแม่ ครู ตัวเด็ก
- การทดสอบเฉพาะสาขาวิชา
- การทดสอบด้วยแบบทดสอบสติปัญญาแบบรายคน
- การทดสอบความคิดสร้างสรรค์

ขั้นที่ 3 คือ ขั้นคัดเลือกขั้นสุดท้าย

โดยใช้ข้อมูลทั้งหมดจากขั้นที่ 2 แล้วพิจารณาลดจำนวนเหลือตามความเหมาะสมที่สามารถจัดโปรแกรมให้เด็ก ประมาณ 1-5%

ภาพประกอบ 1 แผนภูมิแสดงขั้นตอนในการสำรวจหาเด็กที่มีความสามารถพิเศษ (อุษณีย์ โพธิสุข. 2540 : 39) ปรับปรุงจากแนวความคิดตาม Model ของ คล้าก

ศรียา นิยมธรรม (2541 : 389 - 392) ได้กล่าวถึงกระบวนการเสาะหาเด็กที่มีความสามารถพิเศษออกเป็น 3 ขั้นตอนคือ

ขั้นที่ 1 วิธีเสนอชื่อโดยผู้ใกล้ชิดและรู้จักชื่อเด็ก

ขั้นที่ 2 การคัดแยกอย่างเป็นทางการโดยใช้เครื่องมือคัดแยกตามหลักวิชาการซึ่งเป็นเครื่องมือที่ง่ายและรวดเร็ว

ขั้นที่ 3 ขั้นวินิจฉัย ใช้เครื่องมือเป็นทางการเพื่อทดสอบความสามารถเฉพาะด้านของเด็กอย่างละเอียด ลึกซึ้งกว่าสองขั้นตอนแรก สอดคล้องกับกระบวนการคัดแยกโดย ดุษฎี บริพัตร ณ อยุธยา (2531 : 53 - 57) เสนอกระบวนการคัดแยกไว้ 3 ขั้นตอนคือ

ขั้นที่ 1 คือขั้นเสนอ (Nomination) จากผู้ใกล้ชิดและรู้จักเด็ก เช่น พ่อแม่ ผู้ปกครอง ครู เพื่อนและตัวเอง

ขั้นที่ 2 ขั้นคัดแยกอย่างหยาบๆ (Screening) เป็นเกณฑ์คัดแยกตามหลักวิชาการ (Formal-Method) เป็นเครื่องมือที่ง่ายและรวดเร็ว

ขั้นที่ 3 ใช้เครื่องมือที่เป็นวิชาการ (Formal - Method) เพื่อทดสอบดูสมรรถภาพด้านต่างๆ ที่ใช้กันแพร่หลายได้แก่

1. แบบทดสอบภูมิปัญญาทั่วไปเป็นรายบุคคล (Individual Intelligence Tests)
2. แบบทดสอบภูมิปัญญาทั่วไปเป็นกลุ่ม (Group Intelligence Tests)
3. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Standardized Achievement Tests)
4. แบบทดสอบความคิดสร้างสรรค์ (Creativity Tests)
5. แบบทดสอบความถนัด (Aptitude Tests)
6. แบบสำรวจความสนใจ (Interest Inventories)
7. ระเบียบต่างๆ เกี่ยวกับงานประวัติ

ศูนย์พัฒนาอัจฉริยภาพเด็กและเยาวชน มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้พัฒนาแบบสำรวจเด็กและเยาวชนที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาไว้ดังนี้

แบบสำรวจเด็กเก่งภาษา

ชื่อ.....โรงเรียน.....ชั้น.....อายุ.....ปี

ชื่อครูหรือผู้ออกแบบสำรวจ.....รู้จักเด็กมานาน.....ปี

ในฐานะ.....วันที่กรอกแบบสำรวจ.....

*ในกรณีที่ไม่มีทราบ หรือไม่มีข้อมูลให้เว้นว่าง

ลักษณะความสามารถพิเศษทางภาษา	น้อย มาก	น้อย	มีบ้าง	มี มาก	มี ตลอด เวลา
1) ชอบอ่าน อ่านเกินวัย					
2) ชอบเขียน เขียนได้ดี					
3) ช่างเจรจา ช่างพูด					
4) อธิบายได้ดี มีเหตุผล มีหลักเกณฑ์					
5) รู้ศัพท์มาก สนใจเรื่องศัพท์ และความสัมพันธ์ ระหว่างคำศัพท์ ใช้ศัพท์สูง					
6) ชอบเล่นกับภาษา เจ้าความ ชอบสร้างภาษาใหม่ๆ ขึ้นใช้					
7) ความจำดี จำอะไรได้ยาวๆ					
8) พบวิธีการเรียนรู้ด้วยตนเอง สร้างโอกาสให้กับตนเอง ในการใช้ภาษา					
9) เจ็บทเจ้ากลอน					
10) ค้นพบกลยุทธ์ในการฝึกภาษา พัฒนากลยุทธ์ที่จะ เข้าใจภาษาได้โดยไม่ต้องรู้ทุกคำ					
11) รู้เทคนิคต่างๆ ในการใช้ภาษาในการดำเนินการ สนทนา					
12) ใช้วิธีการเรียนรู้ที่หลากหลาย(เช่นเรียนจากครู วีดีโอ ทิว)					
13) สนใจหลักเกณฑ์ของภาษา จับหลักภาษาได้เร็ว					
14) เรียนเก่ง เรียนรู้ได้เร็ว ได้คะแนนสูงวิชาภาษาไทย หรืออังกฤษ					
15) ช่างสังเกต มองเห็นมากกว่าคนอื่น รู้รายละเอียด ลึกซึ้ง					

ลักษณะความสามารถพิเศษทางภาษา	น้อย มาก	น้อย	มีบ้าง	มี มาก	มี ตลอด เวลา
16) มีความคิดสร้างสรรค์ทางภาษา สร้างศัพท์ สำนวน แปลกๆ ขึ้นใช้ได้เอง					
17) สามารถบรรยายความงาม อารมณ์ได้จับใจ					
18) อายากรู้อยากเห็น สนใจรอบด้าน หลากหลาย มีข้อ มูลมากมายเป็นขุมทรัพย์ทางความรู้					
19) ชอบอะไรที่ซับซ้อน ทำหาย แปลกใหม่					
20) เรียนรู้ที่จะอยู่กับการไม่รู้เรื่องหรือไม่เข้าใจทุกเรื่อง					
21) ชอบอยู่กับผู้ใหญ่หรือเด็กที่มีอายุมากกว่า					
22) มีอารมณ์ขัน ชอบความสนุกสนาน					
23) มีความรู้สึกไวต่อคนอื่น และสิ่งแวดล้อม					
24) มีภาวะผู้นำ มีความคิดเป็นของตัวเอง					
25) แก้ปัญหาเป็น เจ้าความคิด					
26) มีความมุ่งมั่นต้องทำให้เสร็จ					
27) สมารถดี					
28) ทำได้ดี					
29) ต้องการความสมบูรณ์แบบ					
30) มีสายตากว้างไกล มองเห็นสิ่งต่างๆ ในภาพรวม ได้					
รวมคะแนนในแต่ละแถว					
คุณด้วยน้ำหนัก	1	2	3	4	5
รวมผลคูณในแต่ละแถว					
รวมทั้งหมด					
เกณฑ์ ความสามารถพิเศษ					
200-280 สูงมาก 160-179 สูง					
140-159 ปานกลาง 120-139 มีบ้าง					
100-119 สูงกว่าคนทั่วไปเล็กน้อย					

ที่มา : สำอาง หิริบุญประณะ. (2542). พรสวรรค์ทางภาษา. หน้า 19 :

เฟรดฮูสตัน (James Brunl and others. 1994 : 10 - 13 ; citing Feldhusen. 1984) ได้เสนอกระบวนการในการคัดแยกเด็กที่มีความสามารถพิเศษ 5 ขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 กำหนดเป้าหมายของหลักสูตร และกำหนดลักษณะของเด็กที่จะเข้าเรียนให้ชัดเจนสอดคล้องกัน

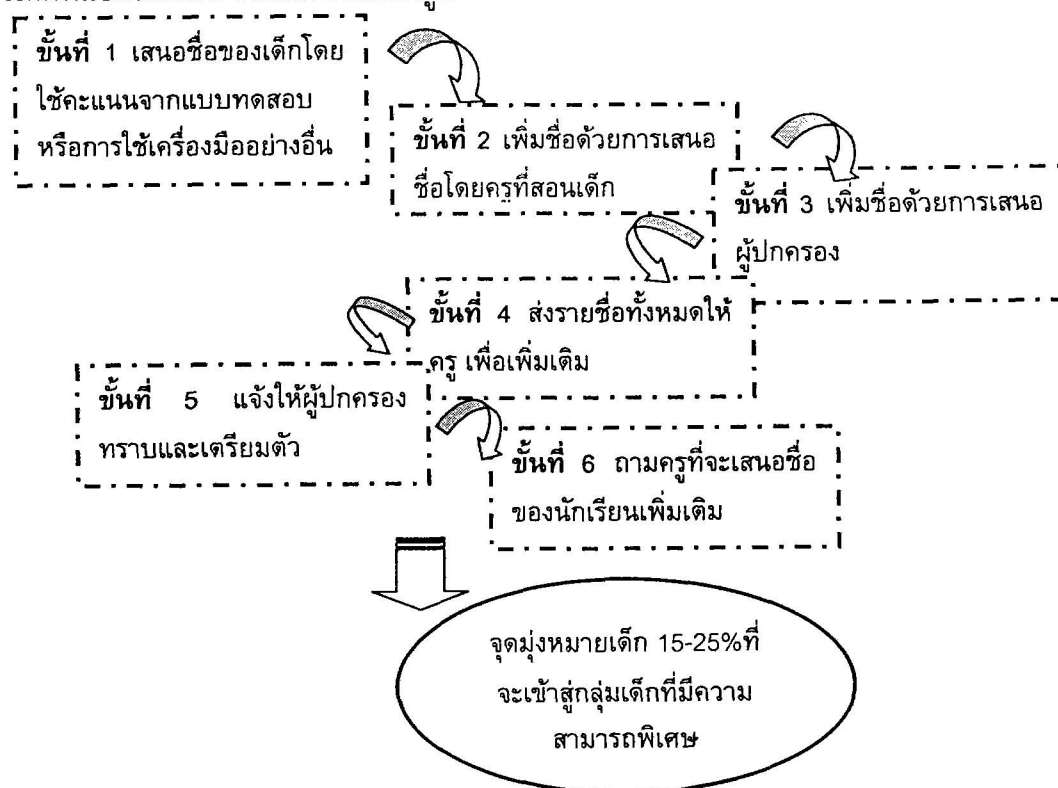
ขั้นที่ 2 กำหนดกระบวนการคัดแยกเด็ก ได้แก่ การเสนอชื่อ ระเบียบ บันทึกรพฤติกรรม สเกลจัดอันดับ ฯลฯ

ขั้นที่ 3 ตัดสินกระบวนการประเมินเพื่อกลั่นกรองผู้ได้รับการเสนอชื่อ ด้วยแบบทดสอบต่างๆ ได้แก่ แบบทดสอบความสามารถทางสติปัญญา แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ ความถนัด และความคิดสร้างสรรค์

ขั้นที่ 4 คัดแยกออกโดยใช้ผลขั้นที่ 2 และ 3 ไม่ควรใช้คะแนนเป็นเกณฑ์อย่างเดียวแต่พิจารณาลักษณะของเด็กที่มีความสามารถพิเศษว่ามีบ้างหรือไม่

ขั้นที่ 5 ประเมินผลการคัดแยกว่าสะท้อนเป้าหมายของหลักสูตรหรือไม่

เรนซูลีและไรส์ (จิรพงษ์ ข่ายเพชร. 2544 : 13 ; อ้างอิงจาก Renzulli and Ries, 1991b) ได้อธิบายถึง 6 ขั้นตอนของการคัดแยกเด็กที่มีความสามารถพิเศษโดยใช้การคัดแยกที่มีขั้นตอนหลายขั้นตอน โดยเข้าไปอยู่ใน "กลุ่มเด็กปัญญาเลิศ" (Talent Pool) จำนวน 15-25% ของเด็กที่มีชื่อทั้งหมด โดยมีขั้นตอนดังรูป

ภาพประกอบ 2 การคัดแยกเด็กที่มีความสามารถพิเศษ โดยใช้ Talent Pool ของ Renzulli and Ries

จากภาพสามารถอธิบายขั้นตอนการคัดแยกได้ดังนี้

ขั้นที่ 1 การเสนอชื่อของนักเรียนโดยใช้แบบทดสอบ โดยคัดได้จำนวนเด็กทั้งหมด 8% ที่คะแนนสูงสุด โดยเมื่อเทียบคะแนนจากเกณฑ์ปกติ

ขั้นที่ 2 การเสนอชื่อโดยครู โดยครูจะทำหน้าที่เสนอชื่อนักเรียนที่สอนในห้องเรียนเพิ่มขึ้น เป็นเด็กที่มีความสามารถพิเศษ หรือมีความสามารถสูงกว่าคนอื่น

ขั้นที่ 3 เพิ่มเติมรายชื่อเด็กโดยการเสนอชื่อโดยพ่อแม่ ผู้ปกครอง เพื่อนหรือตนเอง โดยใช้ทางเลือกหลายทางรวมทั้งตัดสินจากผลงานของเด็ก

ขั้นที่ 4 รายชื่อของเด็กทั้งหมดที่ได้รับการเสนอชื่อว่าเป็นเด็กที่มีความสามารถพิเศษจะถูกส่งเวียนต่อไปให้กับครูทุกคนในโรงเรียน หรือครูที่เคยสอนเด็กมา เพื่อที่จะให้เป็นการคัดแยกอย่างรัดกุมที่สุด

ขั้นที่ 5 มีการแจ้งให้ผู้ปกครองทราบล่วงหน้าก่อน โดยผู้ปกครองและเพื่อนจะไม่บอกให้เด็กที่มีชื่อทราบถึงการคัดแยก โดยแจ้งให้ทราบถึงความเข้าใจของโปรแกรมสำหรับการจัดให้เด็กได้เข้าร่วมในกลุ่มเด็กที่มีความสามารถพิเศษ (Talent Pool)

ขั้นที่ 6 มีการเตรียมตรวจสอบลักษณะอื่น ๆ โดยการพยายามหาการเสนอชื่อจากครูเพิ่มเติมจากเด็กที่มีลักษณะความสามารถพิเศษ

ผดุง อารยะวิญญู (2539 : 178 -180) ได้อธิบายถึงลักษณะการคัดแยกเด็กที่มีความสามารถพิเศษไว้ว่ากระทำได้ 2 วิธีคือ

1. การคัดเลือกเด็กตามวิธีของโกแวน (Gowan)

โกแวนเสนอแนะวิธีการคัดเลือกเด็กที่มีความสามารถพิเศษดังนี้

1.1 คัดเลือกเด็กที่หลายคนคิดว่าเป็นเด็กที่มีความสามารถพิเศษ โดยเลือกมาประมาณอย่างน้อย 1% และอย่างมากไม่เกิน 10% (ยกเว้นโรงเรียนที่คัดเลือกเด็กโดยวิธีการสอบเข้า การคัดเลือกเด็กไว้เป็นเด็กปัญญาเลิศอาจคัดไว้เกิน 10%)

1.2 ทดสอบเด็ก โดยใช้แบบทดสอบวัดระดับสติปัญญาที่เป็นการทดสอบพร้อมกันครั้งละหลายคน คัดเลือกเอาเด็กที่ได้คะแนนสูงสุด 10% เด็กเหล่านี้จัดเป็นเด็กปัญญาเลิศ สิ่งที่เหลือให้จัดกลุ่มไว้ต่างหาก กลุ่มเด็กนี้เรียกว่า "กลุ่มสำรองเด็กที่มีความสามารถพิเศษ - Reservoir"

1.3 ให้ครูประจำชั้นคัดเลือกเด็กในชั้นจำนวนหนึ่ง ที่มีลักษณะตามที่ต้องการ

1.4 ทดสอบเด็กที่คัดเลือกได้ในข้อ 1.3 โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คัดเอาเด็กที่เก่งที่สุด 10% ไว้ส่วนเด็กที่เหลือจัดไว้ในกลุ่ม "กลุ่มเด็กสำรองเด็กที่มีความสามารถพิเศษ" (ตามข้อ 1.2)

1.5 ครูใหญ่ ครูประจำวิชา ครูแนะแนว และครูอื่นที่เคยสอน หรือรู้จักเด็กเป็นอย่างดีทำการคัดเลือกเด็ก

1.6 เรียงลำดับรายชื่อเด็ก และระบุว่าเด็กแต่ละคนถูกกล่าวถึงกี่ครั้ง

1.7 เรียงลำดับรายชื่อเด็ก และระบุว่าเด็กแต่ละคนถูกกล่าวถึง 3 ครั้งขึ้นไปให้จัดเป็นเด็กปัญญาเลิศได้

1.8 เด็กใน "กลุ่มสำรองเด็กที่มีความสามารถพิเศษ" เหล่านี้หากคนใดถูกกล่าว 2 ครั้ง ให้นำไปทดสอบโดยใช้แบบทดสอบ Stanford-Binet

1.9 เด็กใน "กลุ่มสำรองเด็กที่มีความสามารถพิเศษ" ที่ถูกกล่าวถึงเพียงครั้งเดียวให้กลับชั้นเรียนปกติ

1.10 เด็กที่ผ่านการทดสอบ (ใช้จัดตั้งเป็นเกณฑ์) โดยแบบทดสอบ Stanford-Binet ให้จัดเป็นเด็กปัญญาเลิศ เด็กที่ไม่ผ่านให้กลับไปชั้นเรียน หากมีเวลาหรือกรรมการเห็นว่าเหมาะสม ควรทดสอบในข้อที่ 1.9 ด้วยและปฏิบัติเช่นเดียวกับข้อ 1.10

2. การคัดเลือกอย่างเป็นทางการ

วิธีการต่อไปนี้เป็นวิธีการคัดเลือกเด็กปัญญาเลิศ ซึ่งโรงเรียนที่จัดการศึกษาสำหรับเด็กปัญญาเลิศควรนำมาใช้

2.1 การคัดเลือกเบื้องต้น

การคัดเลือกเบื้องต้นควรเป็นหน้าที่ของครูประจำชั้น ครูประจำวิชา ผู้ปกครองเพื่อนร่วมชั้นเรียน โดยบุคคลดังกล่าวทำหน้าที่สังเกตพฤติกรรมของเด็กปัญญาเลิศตามคำจำกัดความที่ทางโรงเรียนหรือผู้ที่รับผิดชอบทางการศึกษาดกลงกัน

2.2 การทดสอบทางจิตวิทยา การทดสอบทางจิตวิทยาส่วนมากเป็นการทดสอบสติปัญญา

2.3 พิจารณาจากผลการเรียน

2.4 การทดสอบความคิดสร้างสรรค์

2.5 การทดสอบด้านบุคลิกภาพ

2.6 ข้อมูลอื่น ๆ ที่ช่วยคณะกรรมการในการตัดสินใจในการคัดเลือก

เด็กปัญญาเลิศ

2.4 ปัญหาของเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางภาษา

ดวงเดือน อ่อนน้อม (2529 : 88 - 89) ได้กล่าวถึงปัญหาของเด็กที่มีความสามารถพิเศษในลักษณะเดียวกัน ดังนี้

1. เด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถ (Underachiever) ซึ่งมักจะมีเหตุผลต่าง ๆ กัน สาเหตุหนึ่งคือ การที่เด็กมีความรู้สึกไม่ดีต่อตนเอง ไม่ชอบวิธีคิดว่าผู้อื่นมองตน พฤติกรรมที่แสดงออกมาจะเป็นไปในลักษณะต่อต้านโดยไม่ตั้งใจ

2. เด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีข้อบกพร่องในการเรียน (Learning Difficulties Gifted Children) ความบกพร่องทางการเรียนของเด็กอาจจะเกิดจากอิทธิพลของสิ่งแวดล้อม เช่น การสอนไม่ดี หรือเกิดจากตัวเด็ก เช่น ขาดความเอาใจใส่ต่อการเรียนหรือเกิดจากข้อบกพร่องส่วนตัวของเด็ก เช่น ความผิดปกติทางการได้ยิน ซึ่งผู้ปกครองต้องยอมรับ

ความผิดปกตินั้น ถ้าให้ความกดดันเด็กมากในสิ่งที่เขาไม่สามารถทำได้ ก็อาจจะก่อให้เกิดปัญหาทางอารมณ์ และยังทำให้เกิดปัญหาที่ซับซ้อนมากขึ้น

อุษณีย์ โพธิสุข (2537 : 21) ได้กล่าวถึงสภาพปัญหาของเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่ประสบอยู่ในปัจจุบัน คือ

1. คนทั่วไปเข้าใจผิดว่าพวกเขาไม่ต้องการความช่วยเหลือใด ๆ เพราะช่วยตัวเองได้อยู่แล้ว
2. ขาดความเข้าใจในศักยภาพอันมีค่าของตนเอง ทำให้เด็กจำนวนมากใช้เวลากับชีวิตของตนเองสูญเปล่าจนเสียดาย
3. การไม่ได้รับการศึกษาที่เหมาะสมกับพวกเขา เพราะหลักสูตรส่วนใหญ่เขียนไว้มิใช่เพื่อเด็กส่วนใหญ่ แต่เป็นหลักสูตรที่พยายามคำนึงถึงสิ่งที่วัดได้ ในทางพฤติกรรมภายนอกที่สามารถแสดงออกได้ ความสามารถพิเศษของเด็กส่วนใหญ่เป็นสิ่งที่วัดไม่ได้จากแบบทดสอบ
4. ขาดองค์กรที่ให้การสนับสนุนและศึกษาเด็กพวกนี้อย่างจริงจัง เพราะมีเหตุผลมาจากปัญหาข้อ 1
5. เด็กมีความคับข้องใจ สิ้นหวังกับระบบการศึกษา จึงพบว่าเด็กที่มีความสามารถพิเศษส่วนมากเลิกเรียนกลางคัน
6. ขาดการชี้แนะที่ดี เด็กมักกลายเป็นคนสร้างปัญหาให้กับสังคม ดิดสังเสพติด มีนเมาเพื่อบรรเทาความล้มเหลวและสับสน
7. เด็กส่วนใหญ่ถูกสอนให้มุ่งมั่นอยู่กับวิชาการ สอบไล่ได้คะแนนเป็นเยี่ยมระดับเกียรตินิยม ให้ได้รับเหรียญตรา คนส่วนใหญ่จึงเข้าใจว่าเด็กที่มีความสามารถพิเศษคือคนที่เรียนเยี่ยม สอบคะแนนดี มีคะแนนเข้าวิชาสูง ซึ่งที่จริงแล้วเด็กเรียนดีอาจไม่เป็นเด็กที่มีความสามารถพิเศษ แต่เด็กที่สอบตกซ้ำแล้วซ้ำอีกอาจเป็นเด็กอัจฉริยะบุคคล (อุษณีย์ โพธิสุข. 2537 : 21 ; อ้างอิงจาก หม่อมดุษฎี บริพัตร ณ อยุธยา. 2531) ซึ่งก็สอดคล้องกับ เฟรเดริก (สุนทร โคตรบรรเทา. 2530 : 16-20 ; อ้างอิงจาก Frederick. n.d.) ได้กล่าวว่าคนทั่วไปเข้าใจผิดบางประการเกี่ยวกับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ คือ ประการแรก เข้าใจว่าเด็กเก่งได้ทุกอย่างพอแล้ว จึงไม่ได้รับการสนับสนุนทางการศึกษาเพื่อสนองความต้องการพิเศษนั้น ประการที่สอง เข้าใจว่าเด็กเก่งทำทุกอย่างได้เอง โดยไม่ต้องช่วยเหลือในเรื่องทางวิชาการ เด็กกลุ่มนี้จึงมักถูกละเลยเมื่ออยู่ในห้องเรียนปกติ ประการที่สาม เด็กเก่งมักจะมีปัญหาทางอารมณ์และสังคมเนื่องมาจากปัญหาคับข้องใจในการอยู่ร่วมกับคนอื่นที่ไม่เข้าใจความต้องการและความสามารถของเด็ก

นอกจากที่กล่าวมาแล้ว อุษณีย์ โพธิสุข (2542 : 33 - 35) ยังได้ตระหนักถึงปัญหาของเด็กที่มีความสามารถพิเศษอีกว่า

1. รู้สึกเบื่อหน่ายความซ้ำซากจำเจกับบทเรียนที่เชื่องช้า และอัดอั้นไม่ท้าทาย

2. เด็กมีความกลัวความกังวลว่าจะทำอะไรผิดพลาดแล้วใคร ๆ ก็จะไม่จกจำ
3. รู้สึกอายที่ไม่ได้ทำสุดความสามารถ
4. รู้สึกโดดเดี่ยวเดียวดายและรู้สึกว่าตนเอง "แตกต่าง" จากเพื่อน ๆ และไม่สามารถจะเข้ากับเพื่อนวัยเดียวกันได้

5. รู้สึกคับข้องใจเมื่อคิดว่าตนเองทำดีแล้ว
แต่ทำไมคนอื่นกลับมองเป็นเรื่องตลก

6. รู้สึกเกร็ง หากมีคำถามหรือปัญหาที่ทุกคนคาดหวังคำตอบจากตัวเด็ก
7. ตื่นเต้นเมื่อทำงานเสร็จอย่างดีแล้วมีคนมาสนใจ
8. รู้สึกเสียใจเมื่อความต้องการของตนไม่มีใครสนใจ
9. ความรู้สึกเครียดน้อยลงเมื่อทำคะแนนได้ดี
10. รู้สึกภูมิใจเมื่อสามารถเข้าใจในสิ่งที่คนอื่นไม่เข้าใจ
11. รู้สึกกดดันหากถูกคาดหวังให้เป็นทีหนึ่งเสมอ
12. รู้สึกเบื่อหน่ายที่จะเล่นกับเพื่อนที่มีความสนใจในคนละเรื่อง
13. รู้สึกตนเองไม่มีคุณค่า
14. รู้สึกถึงความลำบากในการปรับตัวกับสังคมและคนรอบข้าง
15. รู้สึกอยากเป็นอิสระที่ได้คิดและได้ทำอะไรให้ต่อเนื่อง ไม่ใช่ถูกควบคุม

ด้วยเวลา

2.5 ความต้องการของเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางภาษา

อุษณีย์ โพธิสุข (2537 : 22 - 23) ได้ให้ความเห็นว่าจากสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นกับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ ทำให้เด็กเหล่านี้มีความต้องการคือ

1. ต้องการการเรียนการสอนที่ท้าทายต่อศักยภาพและความสามารถของเขา
2. ต้องการงานที่ซับซ้อนและยากกว่าในระดับปกติ
3. ต้องการใช้เวลาในสิ่งที่เขาเชี่ยวชาญน้อยกว่าเด็กคนอื่น ๆ และเขาสามารถทำเสร็จเร็วกว่า ต้องการเวลาที่เหลือหรือเวลานอกเหนือไปจากนั้นทุ่มเทให้กับสิ่งที่ลึกซึ้งกว่าที่เคยสอนอยู่ทั่ว ๆ ไป

4. ต้องการการยอมรับจากคนอื่น ๆ
5. ต้องการคบหาเพื่อนวัยเดียวกัน และเพื่อนที่ต่างวัยที่มีความสามารถทางสติปัญญาทัดเทียมกัน

6. ต้องการโอกาสที่จะแสดงออกซึ่งความสามารถภายใน
7. ต้องการโอกาสที่จะพัฒนาความสามารถพื้นฐานและสิ่งที่ตนเองสนใจ
8. ต้องการคำปรึกษาจากผู้ที่มีพียงได้

2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางภาษา

สำออง หิรัญบุรณะและคณะ (2544 : บทคัดย่อ) ได้ทำโครงการวิจัยพัฒนารูปแบบการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาไทย โดยมีวัตถุประสงค์

ในการศึกษาคือ วิเคราะห์ปัจจัยและกระบวนการเรียนการสอนที่ช่วยในการค้นหาและพัฒนาความสามารถพิเศษของเด็กในสาขาวิชาภาษาไทย

ประชากรที่ใช้ศึกษาคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 530 คน ของโรงเรียนไพฑูริย์ศึกษา และกลุ่มตัวอย่างที่ใช้คือ นักเรียนที่ได้รับคัดเลือกจำนวน 16 คน ในการศึกษาและวิเคราะห์ปัจจัยและกระบวนการเรียนการสอน ที่ช่วยค้นหาและพัฒนาความสามารถพิเศษของเด็กในสาขาวิชาภาษาไทย ปรากฏดังนี้

1. ปัจจัยที่เอื้อและมีประสิทธิภาพสูงสุดในการค้นหาเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางด้านภาษาไทย สำหรับระดับประถมศึกษา ในสภาพปัจจุบันคือการใช้ ก) ความสามารถของครูในการระบุลักษณะของเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาไทยและเด็กที่มีความสามารถพิเศษแต่มีผลการเรียนต่ำ ข) ความเที่ยงตรงของข้อสอบปลายภาค ค) ความสามารถของครูในการใช้แบบวัดแวว แบบวัดความถนัดทางภาษา การวิเคราะห์และบันทึกพัฒนาการทางความคิดของผู้เรียน และ ง) ประสิทธิภาพของหลักสูตรเสริมทักษะที่ใช้ในการคัดเลือกผู้มีความสามารถพิเศษ

ด้วยระบบคัดสรรดังกล่าว เมื่อใช้คะแนนพัฒนาทางความคิดเป็นเกณฑ์ สามารถระบุเด็กที่มีความสามารถโดดเด่นด้านภาษาไทย 7 คน หรือประมาณ 1.60% ของประชากร เป็นชาย 4 คน และหญิง 3 คน

2. ในการศึกษาและวิเคราะห์ปัจจัยที่เอื้อต่อพัฒนาการความสามารถของเด็กในสาขาวิชาภาษาไทย ได้พัฒนาและประเมินหลักสูตรสำหรับสอนเสริม (Enrichment Integrated Competence Based Program) ที่เป็นหลักสูตรบูรณาการที่เน้นกระบวนการและผลการเรียนรู้ (Learning Outcome) อันเป็นหลักสูตรสำเร็จรูปใน 1 ภาคการศึกษา ใช้เวลาสอน 20 ชั่วโมง ผลการประเมินปรากฏว่า หลักสูตรนี้สามารถพัฒนาการคิดของนักเรียนเพิ่มขึ้น 1.71 ระดับ ภายในเวลา 5 สัปดาห์ โดยมีระดับสูงสุดอยู่ที่ระดับ 6 (ความคิดสร้างสรรค์) และต่ำสุดอยู่ที่ระดับ 3 (การวิเคราะห์) โดยมีเด็ก 4 คนที่ไม่ตอบสนองต่อการสอนเสริมนี้ (ระดับ 1) อัตราการอ่านของเด็กเพิ่มจาก 150-200 คำต่อนาที เป็น 310 คำต่อนาที หลักสูตรบรรลุวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้ 1) มีนิสัยใฝ่หาความรู้ รักการอ่าน 2) มีเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ได้ด้วยตนเอง 3) มีพัฒนาทักษะการอ่าน การคิด การพูด 4) มีความสามารถในการทำงานเป็นทีม ยอมรับความคิดของคนอื่น 5) มีความรักและเข้าใจในวรรณกรรมประจำชาติ 6) มีความสามารถในการใช้ภาษาในด้านต่าง ๆ เพื่อแสดงออก

3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับค่าย

3.1 ประวัติของกิจกรรมค่ายพักแรม

ค่ายพักแรมเพื่อการศึกษาในประเทศไทยเริ่มขึ้น เมื่อพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ได้มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้จัดตั้งกองเสือป่าขึ้นในปี พ.ศ. 2454 โดยมีพระราชประสงค์ที่จะฝึกอบรมให้คนไทยมีความรักชาติ คิดป้องกันประเทศมีมนุษยธรรม

ให้รู้จักประโยชน์ส่วนตัวเพื่อส่วนรวมและประเทศชาติ กองเสือป่าได้รับการฝึกอบรมให้มีจิตใจ
อดทน รู้จักช่วยเหลือตนเอง ศึกษาภูมิประเทศ โดยการฝึกซ้อมรบในป่าออกค่ายพักแรมการ
ช่วยเหลือตนเองขณะที่อยู่ในป่าและการออกพักแรมในป่าไป ซึ่งนับได้ว่าค่ายพักแรมของกอง
เสือป่าเป็นค่ายพักแรมค่ายแรกของไทยที่มีการจัดระเบียบขึ้นใหม่ (วิระ วิเศษสมิต. 2529 : 2)

สำหรับค่ายพักแรมเยาวชนในประเทศไทย ค่ายพักแรมของ YMCA เป็นค่ายพัก
แรมแห่งแรก ที่จัดให้มีขึ้นในประเทศไทย เมื่อเดือนเมษายน 2496 ที่ชายหาดอำเภอบางละมุง
จังหวัดชลบุรี (วาย เอ็ม ซี เอ. 2535 : 87) ส่วนการสอนวิชาการจัดค่ายพักแรม ในสถาบันผลิต
ครูพลศึกษา เริ่มเมื่อปี พ.ศ. 2497 ในวิทยาลัยพลศึกษา (ซึ่งต่อมเปลี่ยนชื่อเป็นวิทยาลัยวิชาการ
ศึกษาพลศึกษา และมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตพลศึกษาในปัจจุบัน) และ พ.ศ.
2504 คณะครูศาสตราจารย์พลศึกษาได้เปิดแผนกพลศึกษา ซึ่งสอนวิชาค่ายพักแรม
ด้วย จากนั้นวิชาค่ายพักแรม ก็เป็นวิชาหนึ่งในหลักสูตรการผลิตครูพลศึกษาเรื่อยมา (วิระ
วิเศษสมิต. 2529)

การอยู่ค่ายพักแรม (Camping) เป็นกิจกรรมที่มีมานานแล้ว หากแต่เป็นค่ายพัก
แรมที่ไม่มีการจัดระเบียบอย่างการจัดค่ายพักแรมในปัจจุบัน เกิดจากการที่มนุษย์ต้องต่อสู้กับ
ธรรมชาติเพื่อความอยู่รอด มีการออกป่าหาอาหาร ล่าสัตว์ เดินทางสำรวจหาที่อยู่ใหม่ และ
ระหว่างเดินทางก็มีการหยุดพัก บางครั้งก็ต้องค้างคืนในสถานที่ต่าง ๆ ตกกลางคืนต้องก่อกอง
ไฟเพื่อแสงสว่างและป้องกันสัตว์ร้าย มีการมานั่งสนทนาล้อมกองไฟ ร้องเพลง เพื่อความสนุก
สนาน ซึ่งเป็นลักษณะของค่ายพักแรมที่ไม่มีการจัดระเบียบแบบแผน เพียงแต่เป็นการตั้งค่าย
ค้างแรมในป่าเท่านั้น ต่อมาชาวอเมริกันได้ริเริ่มค่ายพักแรมอย่างมีระเบียบแบบแผนขึ้นเพื่อ
ประโยชน์ทางการศึกษา ประสบการณ์ในการใช้ชีวิต สุขภาพ และสันติภาพ ในปี ค.ศ. 1861
โดย เพรดเดอริก วิลเลียม กันน์ (Frederick William Gunn) หลังจากนั้นกิจกรรมค่ายพักแรม
ได้มีการพัฒนาเรื่อยมา จนในปัจจุบันค่ายพักแรมนับเป็นกิจกรรมสำคัญกิจกรรมหนึ่งในระบบ
การศึกษา (จรินทร์ ธานีรัตน์. 2513 : 1 -4)

3.2 ความหมายของค่ายพักแรม

มิทเชล และครอฟอร์ด (Mitchell and Crawford. 1970 : 14) ให้ความหมายของ
ค่ายที่จัดระเบียบไว้ว่า เป็นกิจกรรมปฏิบัติเบื้องต้นที่สำคัญ ส่วนมากจัดกับเยาวชน มีการใช้ชีวิต
ร่วมกันในที่พักที่จัดให้ มีการทำงาน การละเล่น การให้ความรักความเคารพ และกิจกรรมรายวัน
ภายใต้การกำกับดูแลของผู้ใหญ่ที่มีประสบการณ์หรือผู้นำค่ายที่ผ่านการฝึกอบรมมาโดยเฉพาะ
จากคำจำกัดความของค่ายพักแรมข้างต้น สามารถสรุปลักษณะและความหมายของค่ายพักแรม
ได้ดังนี้

1. เป็นการใช้ชีวิตร่วมกันเป็นกลุ่มหรือหมู่คณะนอกสถานที่
2. เป็นการนำเอาธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมมาใช้ประโยชน์ในการจัดประสบ

การณ์

3. เพื่อพัฒนาความคิด อารมณ์ สังคม และสติปัญญาของผู้เข้าร่วมกิจกรรม
ค่ายพักแรม

4. เป็นการจัดที่ต้องอาศัยผู้นำที่มีประสบการณ์ และได้รับการฝึกฝนอบรม
แล้วโดยเฉพาะ

5. เป็นการจัดประสบการณ์ในทางสร้างสรรค์ในงานด้านการศึกษา ดังนั้น
ค่ายพักแรมมิใช่เพียงการออกไปพักแรมนอกสถานที่ที่เป็นหมู่คณะเท่านั้น ยังใช้เป็นกระบวนการ
หนึ่งในการจัดการศึกษา โดยการจัดประสบการณ์ตรง โดยการผสมผสาน สิ่งแวดล้อม ธรรมชาติ
ความสนุกสนาน และโปรแกรมการศึกษาเข้าด้วยกัน เพื่อพัฒนาเด็กและเยาวชนให้บรรลุตามจุด
มุ่งหมายของกิจกรรมค่ายพักแรมนั้น ๆ

เสาวนีย์ เสนาสู (2529 : 191) กล่าวว่า ความหมายดั้งเดิมของค่ายพักแรม ซึ่ง
หมายถึงการไปแรมคืนนอกสถานที่ นอกกลางดินกินกลางทรายนั้น มาในปัจจุบันนี้ได้กลายมา
เป็นสิ่งที่มีความหมายอย่างยิ่งแก่คนเรา โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับเด็กและเยาวชน เพราะได้
กลายเป็นแบบหนึ่งของความสนุกสนานและการพักผ่อนหย่อนใจ โดยการใช้ชีวิตแบบง่าย ๆ
นอกสถานที่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการพัฒนาของการศึกษาและสันติภาพในสิ่งแวดล้อม
ของธรรมชาติ

จากหนังสือคู่มือการจัดค่ายพักแรม (กรมพลศึกษา 2537 : 3) ได้สรุปความ
หมายของค่ายจากการศึกษาของนักการศึกษาต่างชาติว่า การอยู่ค่ายพักแรมที่จัดระเบียบหมาย
ถึง การผจญภัยเกี่ยวกับการศึกษาอย่างหนึ่ง ซึ่งเปิดโอกาสให้สมาชิกชาวค่ายได้ทำงาน ได้พัก
ผ่อน หย่อนใจทางนันทนาการ และได้ดำเนินชีวิตทางสังคมเป็นหมู่คณะในสภาพแวดล้อมนอก
เมือง

จุฬินทร์ ตกแต่ง (2532 : 3) กล่าวว่า ค่ายพักแรมเป็นกิจกรรมของการกินอยู่
นอกสถานที่ เป็นการศึกษาอย่างหนึ่ง ค่ายมีลักษณะคล้ายห้องทดลองของการศึกษาภาคปฏิบัติ
โดยการจัดแบบประชาธิปไตยให้กินอยู่ในค่าย ภายใต้สิ่งแวดล้อมที่เตรียมไว้ให้เป็นอย่างดี
เอง

จรินทร์ ธานีรัตน์ (2513 : 41) กล่าวว่า ค่ายพักแรมนั้น หากได้มีความหมายแต่
เพียงการออกนอกบ้านไปพักแรมนอกสถานที่ หรือนอกเมืองเป็นหมู่คณะตามธรรมชาติเท่านั้น
หากแต่ค่ายพักแรมยังมีความหมายต่อชาวค่าย (Campers) มากกว่านั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
เป็นกระบวนการทางการศึกษาและสันติภาพโดยอาศัยธรรมชาติเป็นสื่อในการจัดประส
บการณ์และการเรียนรู้ ในการใช้ชีวิตอยู่ในค่ายพักแรมนั้นด้วย

เสริมศรี เกษมศรี (2507 : 4) กล่าวว่า ค่ายเป็นหน่วยสมบูรณ์หน่วยหนึ่ง ซึ่งรับ
ผิดชอบดูแลสวัสดิการของชาวค่าย มีผู้อำนวยการ และมีกิจกรรมต่าง ๆ ทุกวัน โปรแกรมของ
ค่ายตลอดระยะเวลาหนึ่ง ๆ นั้น มีกิจกรรมผสมผสานกันดี มีทั้งให้สนุกสนาน ทำงาน ศึกษา
อภิปราย ฝึกหัดศิลปะและวัฒนธรรม

เสาวนีย์ เสนาสุ (2529 : 189) กล่าวว่า การจัดค่ายนับว่าเป็นสิ่งสำคัญมาก สำหรับการศึกษาของเยาวชนในศตวรรษนี้ ค่ายสามารถจัดสถานการณ์ต่าง ๆ ได้เหมือนกับ ชีวิตจริง ในกิจกรรมกลางแจ้งและการจัดค่ายได้ตระหนักถึงโอกาสในการที่สมาชิกค่ายจะได้ แสดงออกโดยประสบการณ์ของการเข้าค่าย ซึ่งจะเพิ่มมากขึ้นได้ในช่วงระหว่างการปิดภาคเรียน เนื่องจากการปิดภาคเรียนบางครั้งไม่สามารถมีอิทธิพลกับเด็ก และเยาวชนมากเท่ากับการจัด ค่ายเพื่อช่วยเหลือการศึกษาของเขา คำว่า "ค่าย" (Camps) เป็นคำที่มีผู้นิยมใช้กันอย่างแพร่ หลายในประเทศไทย เมื่อประมาณ 30 - 40 ปีมาแล้ว ก่อนหน้านั้นคนไทยก็มีประสบการณ์เกี่ยว กับค่ายพักแรมมาแล้วไม่น้อย แต่ในครั้งนั้นเรานิยมเรียนกันว่า "การแรมคีน"

คณะกรรมการค่ายพักแรมของที่ประชุมสภาสังคมสงเคราะห์แห่งชาติ (National Social Welfare Assembly) ของสหรัฐอเมริกาได้ให้คำนิยามเอาไว้ใกล้เคียงกับของ เบนสัน และ โกลเบิร์ก (วีระ วิเศษสมิต. 2529 : 12 ; อ้างอิงมาจาก Benson and Gold Berg. n.d.) คือการอยู่ค่ายพักแรมที่จัดระเบียบ (Organized Camp) หมายถึงการจัดประสบการณ์ในการ สร้างสรรค์ และในทางการศึกษาของการใช้ชีวิตร่วมกันของชาวค่ายเป็นกลุ่มเป็นคณะนอกเมือง ซึ่งเป็นการนำเอาทรัพยากรทางธรรมชาติ (Natural Resource) มาใช้เป็นประโยชน์ในการ พัฒนาร่างกาย จิตใจและสังคมของชาวค่าย ประสบการณ์เช่นนี้ย่อมได้รับการเรียนรู้จากการ แนะนำของผู้ที่มีประสบการณ์และได้รับการฝึกอบรมมาแล้วโดยเฉพาะเท่านั้น

3.3 ประเภทของค่ายพักแรม

กรมพลศึกษา (2537 : 32 - 35) และ จรินทร์ ธานีรัตน์ (2513 : 75 - 94) ค่าย พักแรมสามารถแบ่งออกได้ 2 ประเภท ที่สอดคล้องกัน ดังนี้

1. ค่ายพักแรมแบ่งตามผู้จัด

ค่ายพักแรมแบ่งตามผู้จัด หมายถึง การแบ่งประเภทของค่ายพักแรมโดย พิจารณาว่า ค่ายพักแรมนั้นดำเนินการโดยใครหรือใครเป็นผู้สนับสนุน สามารถแบ่งออกเป็น 3 แบบ คือ

1.1 ค่ายพักแรมองค์กร หรือ ค่ายพักแรมสมาคม (Organization Camp) ได้แก่ ค่ายพักแรมที่ได้รับการสนับสนุนการจัดหรือดำเนินการจัดโดยองค์กรหรือสมาคม เพื่อ ผลประโยชน์ของสมาคมหรือองค์กรนั้น มุ่งที่ผลประโยชน์ของสมาคมหรือองค์กรเป็นหลัก ค่าย พักแรมชนิดนี้อาจเรียกอีกอย่างหนึ่งว่าค่ายพักแรมที่มีจุดประสงค์เฉพาะ ตัวอย่างค่ายใน ลักษณะนี้ เช่น ค่ายยุวชนคริสเตียน เป็นต้น

1.2 ค่ายพักแรมเอกชน (Private Camp) ได้แก่ ค่ายพักแรมที่มีดำเนินการ โดยเอกชนหรือคณะบุคคล เพื่อหวังกำไรเป็นวัตถุประสงค์สำคัญ ดังนั้น จึงอาจเรียกค่ายพักแรม แบบนี้ว่า ค่ายพักแรมแบบการค้า ตัวอย่างค่ายในลักษณะนี้ เช่น ค่ายพักแรมของสำนักงาน เพื่อนเดินทาง เป็นต้น

1.3 ค่ายพักแรมสาธารณะ (Public Camps) ได้แก่ ค่ายพักแรมที่ดำเนินการจัดโดยองค์การหรือหน่วยงานของรัฐ ซึ่งได้รับเงินสนับสนุนด้านงบประมาณจากทางราชการ ค่ายพักแรมในลักษณะนี้แบ่งออกได้เป็น 4 กลุ่ม คือ

1.3.1 ได้แก่ ค่ายพักแรมที่ดำเนินการโดยโรงเรียน ซึ่งใช้งบประมาณของทางโรงเรียนหรือสถาบันการศึกษา เช่น ค่ายลูกเสือและเนตรนารี เป็นต้น

1.3.2 ค่ายพักแรมเทศบาล (Municipal Camps) ได้แก่ ค่ายพักแรมจัดโดยใช้งบประมาณจากภาษีในเขตเทศบาล เช่น ค่ายพักแรมของศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร เป็นต้น

1.3.3 ค่ายพักแรมสวนสาธารณะ (Camps Operated by State Parks) ได้แก่ ค่ายพักแรมที่อำนวยความสะดวก หรือดำเนินการโดยเจ้าหน้าที่ประจำสวนสาธารณะ เช่น ค่ายพักแรมบนเขาใหญ่ ภูกระดึง เป็นต้น

1.3.4 ค่ายพักแรมในหน่วยงานราชการอื่น ๆ เช่น กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ กรมประชาสัมพันธ์ กรมพัฒนาชุมชน กรมป่าไม้ เป็นต้น

2. ค่ายพักแรมแบ่งตามลักษณะหรือจุดมุ่งหมายในการจัดการ หมายถึง การแบ่งประเภทของค่ายพักแรมโดยพิจารณาว่า ค่ายพักแรมนั้นมีวิธีการจัดอย่างไร หรือมีจุดมุ่งหมายในการจัดเพื่ออะไร สามารถแบ่งออกเป็น 10 แบบ คือ

2.1 ค่ายพักแรมธรรมชาติ (Nature Camp) หรือเรียกอีกแบบหนึ่งว่า ค่ายพักแรมแบบเดินทาง (Trip Camping) เป็นการใช้ชีวิตแรมคืนภายนอกสถานที่ ตัวค่ายหรือที่อยู่อาศัยแน่นอนถาวร อาศัยร่วมไม้ธรรมชาติ กระโจม หรือเต็นท์ มีการเตรียมเครื่องมืออุปกรณ์ต่าง ๆ เช่น เครื่องมือหุงหาอาหาร อุปกรณ์เดินป่า ค่ายพักแรมแบบนี้ สามารถช่วยให้เยาวชนได้สัมผัสกับธรรมชาติที่แท้จริง มีการศึกษาด้วยตนเอง ฝึกการช่วยเหลือตนเองในด้านความเป็นอยู่ สำหรับเมืองไทยค่ายแบบนี้ยังไม่มีคนนิยมมากนัก เพราะต้องลงทุนมาก

2.2 ค่ายพักแรมแบบสหศึกษา (Co - Education Camps) เป็นค่ายพักแรมที่จัดขึ้นเพื่อให้เด็กชายและเด็กหญิงได้มีกิจกรรมร่วมกัน ค่ายพักแรมส่วนใหญ่มีการแยกเด็กหญิงเด็กชายออกจากกัน ความจริงในด้านการศึกษแล้ว ดร.เบนสัน และ ดร.โกลเบิร์ก ให้ความเห็นว่าไม่ควรแยก เพราะประโยชน์ที่เด็กจะได้เรียนรู้ในสิ่งที่ไม่เคยรู้มาก่อน เป็นการสร้างความเข้าใจระหว่างเด็กหญิงกับเด็กชาย ได้ปฏิบัติกิจกรรมร่วมกันอย่างเหมาะสม เป็นการแก้ปัญหาในเรื่องเพศตรงข้ามที่ปฏิบัติผิด ๆ ทั้งในการปฏิบัติกิจกรรมอยู่ภายใต้การดูแลและแนะนำของผู้นำหรือที่ปรึกษาของค่ายพักแรม (Camp Counselor) อย่างใกล้ชิด

2.3 ค่ายพักแรมครอบครัว (Family Camps) ค่ายครอบครัวเป็นค่ายที่จัดขึ้นเนื่องจากสภาพปัจจุบันสังคมมีการเปลี่ยนแปลง สืบสน ปัญหาต่าง ๆ ผลักดันและเพิ่มภาระแก่สมาชิกในสังคมเพิ่มขึ้น ทำให้สมาชิกในครอบครัวต้องช่วยกันแบ่งเบาภาระที่เพิ่มขึ้น เป็นผลให้ครอบครัวขาดความอบอุ่นจนอาจเกิดปัญหาขึ้นได้ ฉะนั้น การอยู่ค่ายพักแรมจึงเป็นโอกาส

อย่างดีที่จะทำให้สมาชิกในครอบครัวได้อยู่ร่วมกัน ประกอบกิจกรรมชวค่ายร่วมกัน ทั้งยังเป็นการพักผ่อนร่วมกันท่ามกลางบรรยากาศและสภาพแวดล้อมที่ดี

2.4 ค่ายพักแรมอนุรักษ์ธรรมชาติ (Conservation Camps) เป็นค่ายพักแรมที่มีวัตถุประสงค์ให้ชวค่ายหรือเยาวชนได้รับการฝึกอบรมให้มึนึสัรักธรรมชาติ สำนึกในคุณค่าและความสำคัญของป่าไม้ พรรณพืช สัตว์ป่า ดิน น้ำ อากาศ ฉะนั้น กิจกรรมของค่ายพักแรมนี้โดยมากจะให้ชวค่ายเลือกที่ตั้งค่ายเอง ทางเดินที่ สร้างที่พักเอง จัดสุขาภิบาล หาแหล่งน้ำดื่มด้วยตนเอง

2.5 ค่ายพักแรมสุขภาพ (Health Camps) ค่ายพักแรมแบบนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะปลูกฝังนิสัยของชวค่ายในเรื่องการรักษาสุขภาพพลานามัย และเรียนรู้ถึงสุขภาพเบื้องต้น (Basic Knowledge of Health) ในการที่จะรักษาสุขภาพอนามัยส่วนบุคคลและส่วนรวม การจัดกิจกรรมในค่ายได้แก่ การรักษาความสะอาด อาหารสุขภาพ การออกกำลังกาย เกมที่ส่งเสริมสุขภาพอนามัย และการฝึกหัดปฐมพยาบาลเบื้องต้น

2.6 ค่ายพักแรมสุดสัปดาห์ (Weekend Camps) ได้แก่ค่ายพักแรมที่จัดขึ้นในช่วงวันหยุดสุดสัปดาห์ ค่ายพักแรมประเภทนี้เป็นค่ายพักแรมที่ระยะเวลาสั้น ประมาณ 2 วัน คล้ายกับค่ายพักแรมครอบครัว คือ เป็นการใชชีวิตนอกเมืองทำกิจกรรมร่วมกัน พักผ่อนร่วมกันในธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่ดี

2.7 ค่ายพักแรมกลางวัน (Day Camps) จัดขึ้นเป็นกรณีพิเศษสำหรับเด็กเล็ก ๆ ที่ไม่ค่อยมีโอกาสได้ออกค่ายพักแรมเป็นระยะเวลานาน ๆ เพราะเด็กเล็กไม่สามารถที่จะช่วยเหลือตัวเองได้เหมือนเด็กโต ฉะนั้น การที่เด็กเล็กไปออกค่ายเป็นเวลานานจะมีปัญหาตามามาก ทั้งเรื่องอาหาร สุขภาพ ความปลอดภัย เป็นต้น แต่เพื่อที่จะให้เด็กเล็กได้ฝึกและรู้จักชีวิตชวค่ายเบื้องต้น จึงมีการจัดกิจกรรมค่ายเข้าไป เย็นกลับ หรือค่ายกลางวันขึ้น

2.8 ค่ายพักแรมแบบถาวร (Residential Camps) คือค่ายพักแรมที่มีที่ตั้งถาวร มีคณะดำเนินการประจำ มีการจัดค่ายเป็นประจำ มีการจัดตกแต่งและจัดสถานที่ให้เป็นระเบียบ มีเครื่องอำนวยความสะดวกครบครันหรือตามสมควร ค่ายพักแรมถาวรในประเทศไทยได้แก่ ค่ายลูกเสือประจำจังหวัด ค่ายวชิราวุธ ค่ายลูกเสือแห่งชาติ เป็นต้น

ค่ายพักแรมแบบถาวร แบ่งออกเป็น 2 ชนิด คือ

2.8.1 ค่ายพักแรมระยะสั้น (Short-term Residence Camps) ได้แก่ค่ายพักแรมที่มีเวลาการจัดสั้น เป็นครั้งคราว โดยมากมักเป็นค่ายที่จัดโดยองค์กรหรือเป็นค่ายที่มีวัตถุประสงค์เฉพาะ อาจใช้เวลา 1-2 สัปดาห์ เช่น ค่ายฤดูร้อนของ Y.M.C.A. ซึ่งจัดครั้งละ 10 วัน เป็นต้น

2.8.2 ค่ายพักแรมระยะยาว (Long-term Residence Camps) ค่ายแบบนี้จะเหมือนกับการจัดค่ายระยะสั้น เพียงแต่มีเวลาในการจัดนานกว่า คือใช้เวลาประมาณ 1 เดือน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้เยาวชนได้ปรับปรุงตัวเอง มีประสบการณ์หลาย ๆ ด้าน มีความอดทน รู้จักการใชชีวิตร่วมกับเด็กอื่น ๆ

2.9 ค่ายพักแรมอาสาสมัคร (Voluntary Work Camps) เป็นค่ายพักแรมที่จัดขึ้นเพื่อประสงค์ที่จะฝึกให้เยาวชนรู้จักการทำงานโดยเสียสละเวลาจากการละเล่น การเที่ยวเตร่ ให้มาทำงานบริการด้วยความสมัครใจ ในลักษณะงานอาสาพัฒนาท้องถิ่น เช่น สร้างถนน สะพาน ซ่อมแซมสาธารณสมบัติในประเทศไทย ได้แก่ ค่ายอาสาพัฒนาของนิสิตนักศึกษาในมหาวิทยาลัยต่าง ๆ เป็นต้น

2.10 ค่ายพักแรมสำหรับคนพิการ (Handicapped Camps) เป็นค่ายพักแรมที่จัดขึ้นเฉพาะบุคคลที่มีร่างกายไม่สมบูรณ์ หรือผิดปกติ รวมถึงความผิดปกติทางระบบประสาท ทางอารมณ์ จิตใจ การจัดค่ายสำหรับคนพิการสามารถช่วยลดปัญหาให้กับบุคคลเหล่านี้ ทำให้เห็นว่าชีวิตมีคุณค่า และมีโอกาสช่วยปรับปรุงส่วนบกพร่องของบุคคลพิการอีกด้วย

ดีโมก (Dimock. 1948 : 33 - 36) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายโดยทั่วไปของค่ายพักแรมคือ

1. พัฒนาความรู้สึกที่ใกล้ชิดสัมพันธ์กับธรรมชาติ และศิลปะการใช้ชีวิต
กลางแจ้ง

2. ศึกษาและเรียนรู้การใช้ชีวิตอยู่อย่างถูกสุขลักษณะและปลอดภัย

3. เรียนรู้การสร้างสรรค์สิ่งที่มีประโยชน์ในเวลาว่าง

4. ส่งเสริมการพัฒนาบุคลิกภาพ

5. เรียนรู้การอยู่ร่วมกันเป็นกลุ่ม และวิถีทางประชาธิปไตย

6. พัฒนาด้านคุณธรรมของจิตใจ

นอกเหนือจากจุดมุ่งหมายโดยทั่วไปของค่ายพักแรมดังกล่าวแล้ว ในบางครั้งค่ายพักแรมจะจัดตั้งเป้าหมายเฉพาะในละค่ายที่จัดขึ้น แต่ลักษณะของการจัดกิจกรรมและการบริหารค่ายโดยรวมแล้ว จะเป็นไปในรูปแบบเดียวกัน

3.4 กิจกรรมค่ายพักแรม

เนื่องจากกิจกรรมการอยู่ค่ายพักแรมมีหลายอย่าง ในการที่จะเลือกกิจกรรมใดนั้น ต้องดูจุดมุ่งหมายของค่ายพักแรม การจัดกิจกรรมก็จะเน้นไปทางนั้น และควรเลือกกิจกรรมที่ผู้จัดและเจ้าหน้าที่ในการจัดค่ายพักแรมมีความถนัด มีความสามารถในการดำเนินกิจกรรมด้วย (ภูสิทธิ์ ประยูรอนุเทพ. 2540 : 37) โดยทั่วไปค่ายพักแรมจะมี 2 โปรแกรม คือ โปรแกรมหลัก (Main Program) คือ กิจกรรมเป้าหมายของค่ายพักแรม และโปรแกรมเสริม (Co - Program) คือ กิจกรรมที่ช่วยให้เป้าหมายหลักมีความเข้มข้นมากขึ้น หรือช่วยให้บรรยากาศ การแครงเครียด เมื่อยล้า มาเป็นความสนุกสนานหรือผ่อนคลาย

กิจกรรมพื้นฐานต่าง ๆ ของการจัดค่ายพักแรม

มิเชล และคราวฟอร์ด (Michell and Crawford. 1964 : 130) ได้แบ่งกิจกรรมไว้
ดังนี้

กิจกรรมธรรมชาติศึกษา เป็นกิจกรรมที่จะสร้างความเข้าใจถึงความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์และสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ รวมทั้งสร้างความตระหนักในสำคัญของธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม การเรียนรู้เหล่านี้ ชาวค่ายจะได้รับประสบการณ์ตรงจากการเล่นเกม การทดลองและการสัมผัสโดยตรง มีใช้การบรรยายหรือการฟังอภิปราย

กิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ เป็นกิจกรรมที่สร้างความสัมพันธ์ของกลุ่ม เนื่องจากชาวค่ายมาจากต่างที่และต่างพื้นฐานกัน ดังนั้นในวันแรกของการเข้าค่าย นักกลุ่มจะต้องใช้กิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ต่าง ๆ กันได้แก่ เกมการละเล่นหรืออาจจะเป็นลักษณะของงานที่จะต้องทำงานร่วมกัน ซึ่งจะทำให้ความสนุกสนานไปในตัว และในขณะเดียวกันนี้อาจจะเป็นโอกาสของผู้นำ ที่จะได้สังเกตและศึกษาถึงพฤติกรรมของสมาชิกในกลุ่มไปด้วย

กิจกรรมการแสดง ในช่วงระยะเวลาของค่ายพักแรม จะมีกิจกรรมที่เป็นการแสดงของกลุ่มชาวค่ายแต่ละกลุ่ม ซึ่งจะเป็นการแสดงที่ไม่จำเป็นต้องมีการเตรียมการด้านอุปกรณ์และเครื่องแต่งกายมากนัก เน้นที่การแสดงออก การมีส่วนร่วมและจินตนาการ โดยทั่วไปมักจะใช้ประโยชน์จากสภาพแวดล้อมของค่ายเป็นสำคัญ การแสดงจะเป็นกิจกรรมหนึ่งที่เปิดโอกาสให้ชาวค่ายทุกคนได้แสดงออกถึงความคิดและความสามารถของแต่ละคน (Michell and Crawford. 1964 : 118) กลุ่มชาวค่ายจะร่วมกันกำหนดเนื้อเรื่อง บทบาท และร่วมมือกันในการเตรียมการแสดงและการฝึกซ้อม สิ่งสำคัญอีกประการหนึ่ง คือ ชาวค่ายทุกคนจะต้องร่วมในการแสดง และมีสิทธิ์เลือกตามความสามารถและความสนใจของตนเอง ภายใต้การกระตุ้นและแนะนำจากผู้นำกลุ่ม

กิจกรรมประจำวันต่าง ๆ เนื่องจากค่ายพักแรมชาวค่ายจะอยู่ร่วมกันเป็นกลุ่ม เป็นเวลาหลาย ๆ วัน จึงมีกิจกรรมที่เป็นกิจวัตรอยู่มาก ซึ่งชาวค่ายก็จะได้เข้าร่วม หรือได้รับมอบหมายหน้าที่ต่าง ๆ อาทิ เช่น

- เป็นผู้รักษาเวลาประจำวัน ซึ่งจะต้องรับผิดชอบในการควบคุมตารางเวลาของค่ายทั้งหมดในวันที่ได้รับมอบหมาย เป็นผู้ประกาศความเคลื่อนไหวของค่ายและข่าวสารต่าง ๆ
- การพยากรณ์อากาศประจำวัน ซึ่งชาวค่ายจะต้องนำความรู้และประสบการณ์ที่ได้รับจากกิจกรรมธรรมชาติศึกษา มาใช้ในการพยากรณ์อากาศประจำวัน
- การแสดงสิ่งประดิษฐ์ของกลุ่ม นอกเหนือจากการสร้างสรรค์ส่วนบุคคลแล้ว แต่ละกลุ่มจะร่วมมือกันในการประดิษฐ์และสร้างสรรค์ผลงานของกลุ่มด้วย
- การให้ข้อคิดประจำวัน ทุก ๆ เช้าชีวิตชาวค่ายจะเริ่มต้นด้วยข้อคิดประจำวัน ซึ่งแต่ละกลุ่มชาวค่ายจะรับผิดชอบในการเสนอข้อคิดต่าง ๆ ที่จะเป็นประโยชน์ ด้วยวิธีการบอกเล่า ด้วยการแสดงสั้น ๆ หรือการอภิปราย
- การเสนอบทกลอนก่อนอาหาร และบทกลอนหรือคำประพันธ์ที่เกี่ยวข้องกับการอนุรักษ์ธรรมชาติ ซึ่งจะเป็นผลงานของกลุ่ม หรือส่วนบุคคล

- การจัดบ้านสะอาด เพื่อเป็นการกระตุ้นให้มีความร่วมมือกัน และสร้างสุขนิสัย จึงมีการแข่งขันการจัดบ้านสะอาดประจำวัน ตลอดระยะเวลาของค่าย และจะมีการประกาศและมอบธงประจำบ้านสะอาด

- เวรจัดอาหารประจำวัน เพื่อฝึกให้เป็นผู้ให้บริการและผู้รับบริการนอกจากกิจกรรมที่กล่าวมาแล้ว ในค่ายพักแรมจะยังมีกิจกรรมที่ให้ความบันเทิง และความสนุกสนานอีก

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาผลของการใช้กิจกรรมค่ายภาษาไทยที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาไทยของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถที่แท้จริง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาค้นคว้าตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

1. การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. การกำหนดเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า
3. วิธีการทดลอง
4. การวิเคราะห์ข้อมูล
5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอนุบาลขอนแก่น จังหวัดขอนแก่น สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ)

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษามีขั้นตอนในการคัดเลือกดังต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 ให้ครูผู้สอนและผู้ปกครองเสนอชื่อนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษ ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2546 จากแบบการเสนอชื่อสำหรับครู (Teacher nomination Form) และแบบสอบถามสำหรับผู้ปกครอง

ขั้นที่ 2 นำรายชื่อนักเรียนที่ได้จากขั้นตอนที่ 1 มาคัดเลือกนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางด้านภาษาโดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถทางภาษาของ เมคเกอร์ (Maker C. June) และผศ.ดร.อุษณีย์ อนุรุทวงศ์ และคัดเลือกนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยต่ำกว่า 3.00 โดยดูที่คะแนนผลการเรียนวิชาภาษาไทยจะลดลงเรื่อย ๆ ในช่วง 2 ปี ย้อนหลัง ตั้งแต่ปีการศึกษา 2544 – 2545 ได้จำนวนนักเรียน 12 คนเป็นกลุ่มตัวอย่าง

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองประกอบด้วย

1. คู่มือการจัดกิจกรรมค่ายภาษาไทย
2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย
3. แบบประเมินความคิดเห็นต่อกิจกรรมค่ายภาษาไทย

การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือมีขั้นตอนดังนี้

1. คู่มือการจัดกิจกรรมค่ายภาษาไทย

1.1 ศึกษารายละเอียดที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมค่าย จากเอกสาร ตำรา งานวิจัยและศึกษารูปแบบการจัดกิจกรรมภาษาไทยให้กับนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษ จากเอกสาร วารสาร และงานวิจัย เพื่อใช้เป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมให้สอดคล้องกัน

1.2 กำหนดเนื้อหาและขอบข่ายของการจัดกิจกรรมค่ายภาษาไทย ให้สอดคล้องกันในด้าน เนื้อหา เวลา และจุดมุ่งหมายการร่วมกิจกรรม

1.3 สร้างคู่มือการจัดกิจกรรมค่ายภาษาไทย ประกอบไปด้วยเนื้อหาดังนี้

ตอนที่ 1 ตารางกิจกรรมประจำวัน

ตอนที่ 2 รายชื่อกิจกรรม วิธีการดำเนินกิจกรรม และใบงานประกอบกิจกรรม โดยแบ่งเนื้อหาเป็น 7 ประเภท ดังนี้

1 กิจกรรมสร้างความคุ้นเคย (Introductory)

2 กิจกรรมฝึกการสังเกต (Observation)

3 กิจกรรมการแปลความ (Interpretation)

4 กิจกรรมสร้างสรรค์และประดิษฐ์ (Creation and Invention)

5 กิจกรรมเกี่ยวกับคำศัพท์ (Word – Play)

6 กิจกรรมการแก้ปัญหา (Problem – Solving)

7 กิจกรรมการใช้บทกวีและเพลงต่าง ๆ (The Use of Literary Texts, Poems and Songs)

1.4 นำคู่มือการจัดกิจกรรมค่ายภาษาไทยให้ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาไทยจำนวน 2 คน และ ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนเด็กที่มีความสามารถพิเศษ 1 คนเพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของเนื้อหา กิจกรรม เวลา สื่อ ใบงาน แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

1.5 นำกิจกรรมค่ายภาษาไทยไปทดลองใช้กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างเพื่อดูความสอดคล้องของเนื้อหา กิจกรรมและเวลาก่อนนำไปใช้

2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ภาษาไทย

เป็นแบบทดสอบวัดตามมาตรฐานและสาระการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของกรมวิชาการ และศึกษาการสร้างแบบประเมินผลทางภาษานำมาปรับให้สอดคล้องกัน โดยมีขั้นตอนดังนี้

2.1 ศึกษาเนื้อหา จุดมุ่งหมายการเรียนรู้ และทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่อใช้เป็นแนวทางในการสร้างแบบทดสอบ โดยจัดตามหลักสูตรสถานศึกษาของกรมวิชาการในปัจจุบัน ซึ่งมี 5 มาตรฐานในวิชาภาษาไทย (ช่วงชั้นที่ 2) ดังนี้

- การอ่าน
- การเขียน
- การฟัง การดู การพูด
- หลักการใช้ภาษา

- วรรณคดี, วรรณกรรม

2.2 สร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย แบบปรนัยชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ ให้สอดคล้องกันระหว่างจุดมุ่งหมายและเนื้อหา กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนคือ ตอบถูกได้ 1 ตอบผิดได้ 0 คะแนน

2.3 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการสร้างแบบทดสอบวิชาภาษาไทยจำนวน 3 คน ตรวจสอบความเหมาะสม ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาและแก้ไขตามคำแนะนำ

2.4 นำแบบทดสอบที่แก้ไขแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถที่แท้จริงที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เพื่อหาค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r)

2.5 นำแบบทดสอบที่ได้ไปทดลองกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างเดิมเพื่อหาค่าความเชื่อมั่นโดยคำนวณจาก K - R 20 (Kuder – Richardson 20) (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2538 : 197 – 200)

กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนวัดผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาไทย ดังนี้

คะแนน 0 – 13 หมายถึง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยอยู่ในระดับ ต่ำ

คะแนน 14 – 27 หมายถึง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยอยู่ในระดับ

ปานกลาง

คะแนน 28 – 40 หมายถึง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยอยู่ในระดับ สูง

3. แบบสอบถามความคิดเห็นต่อกิจกรรมค่ายภาษาไทย

3.1 ศึกษารายละเอียดที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบสอบถามความคิดเห็น จากหนังสือ เอกสารและงานวิจัย

3.2 สร้างแบบสอบถามความคิดเห็นต่อกิจกรรมค่ายภาษาไทยตามวิธีของลิเคิร์ท (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2538 : 185) โดยแบ่งแบบประเมินออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อกิจกรรมค่ายภาษาไทยในแต่ละวัน เป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย และ ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

ตอนที่ 2 แบบสอบถามความพอใจของกลุ่มตัวอย่างต่อกิจกรรมค่ายภาษาไทยในแต่ละวัน เป็นแบบสอบถามแบบปลายเปิด ให้กลุ่มตัวอย่างแสดงความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

3.3 กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนของแบบสอบถาม ดังนี้

ระดับความคิดเห็น	น้ำหนักคะแนน	
	ข้อที่มีความหมายเป็นบวก	ข้อที่มีความหมายเป็นลบ
เห็นด้วยอย่างยิ่ง	5	1
เห็นด้วย	4	2
ไม่แน่ใจ	3	3
ไม่เห็นด้วย	2	4
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1	5

3.4 นำแบบประเมินความคิดเห็นต่อกิจกรรมค่ายภาษาไทยไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาไทยจำนวน 3 คน ตรวจสอบความเหมาะสมและความเที่ยงตรง แล้วนำมาปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญก่อนนำไปใช้

3.5 เกณฑ์การประเมินระดับความคิดเห็นต่อกิจกรรมค่ายภาษาไทย มีดังนี้

คะแนนร้อยละ	80 – 100	หมายถึง ความคิดเห็นอยู่ในระดับดี
คะแนนร้อยละ	50 – 59	หมายถึง ความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง
คะแนนต่ำกว่าร้อยละ	50	หมายถึง ความคิดเห็นอยู่ในระดับควรปรับปรุง

วิธีการทดลอง

1. แบบแผนการทดลอง

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) ใช้แบบแผนการทดลองแบบ One Group Pretest – Posttest Design (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2538 : 249)

กลุ่ม	สอบก่อน	ทดลอง	สอบหลัง
E	T ₁	X	T ₂

เมื่อ	E	แทน	กลุ่มตัวอย่างเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถที่แท้จริง
	X	แทน	การจัดกิจกรรมค่ายภาษาไทย
	T ₁	แทน	การทดสอบก่อนการจัดกิจกรรมค่ายภาษาไทย
	T ₂	แทน	การทดสอบหลังการจัดกิจกรรมค่ายภาษาไทย

2. ขั้นตอนการทดลอง

การทดลองในครั้งนี้ดำเนินการในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2546 โดยมีขั้นตอนการดำเนินการทดลองดังนี้

2.1 ขอให้บัณฑิตวิทยาลัย ออกหนังสือเชิญผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย และขออนุญาตผู้บริหารโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการดำเนินการทดลอง

2.2 ทำการทดสอบก่อนจัดกิจกรรมกับนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย แล้วบันทึกผลการทดสอบไว้เป็นคะแนนทดสอบก่อนดำเนินกิจกรรมเพื่อวิเคราะห์ข้อมูล

2.3 ดำเนินการทดลอง โดยเป็นกิจกรรมค่ายกลางวันจำนวน 8 วัน ๆ ละ 4 ชั่วโมง เวลา 08.30 น – 12.30 น รวมเวลาดำเนินกิจกรรม 32 ชั่วโมง ดังนี้

วันที่	เวลา	กิจกรรม
วันที่ 1 (วันเสาร์ที่ 21 ก.พ 47)	08.30 – 08.45	ลงทะเบียน
	08.45 – 09.00	เปิดค่าย
	09.00 – 10.00	กิจกรรมสัมพันธ์
	10.00 – 10.20	พัก
	10.20 – 11.20	ทดสอบผลสัมฤทธิ์ภาษาไทย
	11.20 – 12.30	ข้อตกลง / สร้างความเข้าใจ
วันที่ 2 (วันอาทิตย์ที่ 22 ก.พ 47)	08.30 – 09.00	กิจกรรมสัมพันธ์
	09.00 – 10.00	กิจกรรมฝึกการสังเกต
	10.00 – 10.20	พัก
	10.20 – 12.00	กิจกรรมการแปลความ
	12.00 – 12.30	ประเมินความคิดเห็นกิจกรรมค่าย
วันที่ 3 (วันเสาร์ที่ 28 ก.พ 47)	08.30 – 09.00	กิจกรรมสัมพันธ์
	09.00 – 10.00	กิจกรรมสร้างสรรค์ / ประดิษฐ์
	10.00 – 10.20	พัก
	10.20 – 12.00	กิจกรรมสร้างสรรค์ / ประดิษฐ์
	12.00 – 12.30	ประเมินความคิดเห็นกิจกรรมค่าย

วันที่	เวลา	กิจกรรม
วันที่ 4 (วันอาทิตย์ที่ 29 ก.พ 47)	08.30 – 09.00	กิจกรรมสัมพันธ์
	09.00 – 10.00	กิจกรรมฝึกคำศัพท์
	10.00 – 10.20	พัก
	10.20 – 12.00	กิจกรรมฝึกคำศัพท์ (เกม/ ใบบาน)
	12.00 – 12.30	ประเมินความคิดเห็นกิจกรรมค่าย
วันที่ 5 (วันเสาร์ที่ 6 มี.ค 47)	08.30 – 09.00	กิจกรรมสัมพันธ์
	09.00 – 10.00	กิจกรรมแก้ปัญหาภาษาไทย
	10.00 – 10.20	พัก
	10.20 – 12.00	กิจกรรมแก้ปัญหา (ถอดรหัส)
	12.00 – 12.30	ประเมินความคิดเห็นกิจกรรมค่าย
วันที่ 6 (วันอาทิตย์ที่ 7 มี.ค 47)	08.30 – 09.00	กิจกรรมสัมพันธ์
	09.00 – 10.00	กิจกรรมบทกวีในใจฉัน
	10.00 – 10.20	พัก
	10.20 – 12.00	กิจกรรมเพลง
	12.00 – 12.30	ประเมินความคิดเห็นกิจกรรมค่าย
วันที่ 7 (วันศุกร์ที่ 12 มี.ค 47)	08.30 – 09.00	กิจกรรมสัมพันธ์
	09.00 – 11.00	กิจกรรม Walk Rally ภาษาไทย
	11.00 – 12.00	สรุปกิจกรรม Walk Rally
	12.00 – 12.30	ประเมินความคิดเห็นกิจกรรมค่าย
วันที่ 8 (วันเสาร์ที่ 13 มี.ค 47)	08.30 – 09.00	กิจกรรมสัมพันธ์
	09.00 – 10.00	ทดสอบผลสัมฤทธิ์ภาษาไทย
	10.00 – 10.20	พัก
	10.20 – 11.30	สรุปผลการจัดกิจกรรม
	11.30 – 12.30	กิจกรรมรวมดวงใจ / ปิดค่าย

2.3 ทดสอบหลังจัดกิจกรรมค่ายภาษาไทยโดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยและแบบสอบถามความคิดเห็นต่อกิจกรรมค่ายภาษาไทย

การวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูล ดังต่อไปนี้

1. การศึกษาผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาไทยของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถที่แท้จริง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยการจัดกิจกรรมค่ายภาษาไทย ทำการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติพื้นฐาน โดยใช้สถิติได้แก่ ค่ามัธยฐาน (Median) ค่าความเบี่ยงเบนควอไทล์ (Quartile Deviation)

2. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาไทยของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถที่แท้จริง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยการจัดกิจกรรมค่ายภาษาไทย ทำการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติพื้นฐาน และเปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังการจัดกิจกรรมค่ายภาษาไทยโดยใช้สถิติได้แก่ Wilcoxon Matched - Pairs Signed-Ranks Test

3. การศึกษาความคิดเห็นต่อกิจกรรมค่ายภาษาไทยของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถที่แท้จริงชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยการจัดกิจกรรมค่ายภาษาไทยวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ ค่ามัธยฐาน (Median) ค่าความเบี่ยงเบนควอไทล์ (Quartile Deviation)

การวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัย

1. สถิติพื้นฐาน

1.1 ค่ามัธยฐาน (Median) คำนวณจากสูตร (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540 : 147)

$$Mdn_{(ตำแหน่งที่)} = \frac{N+1}{2}$$

เมื่อ $Mdn_{(ตำแหน่งที่)}$ แทน ตำแหน่งของค่ามัธยฐาน
 N แทน จำนวนข้อมูล

1.2 ค่าความเบี่ยงเบนควอไทล์ (Quartile Deviation) คำนวณจากสูตร (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540 : 149-150)

$$Q.D. = \frac{Q_3 - Q_1}{2}$$

เมื่อ $Q.D.$ แทน ความเบี่ยงเบนควอไทล์
 Q_1 แทน ค่าที่แบ่งข้อมูลออกเป็น ¼ หรือ 25 %
 Q_3 แทน ค่าที่แบ่งข้อมูลออกเป็น ¾ หรือ 75 %

2. สถิติที่ใช้หาคุณภาพของเครื่องมือ

2.1 การหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาไทยโดยวิธีของคูเดอร์ – ริชาร์ดสัน (Kuder – Richardson) คำนวณจากสูตร K-R 20 (ล้วนและอังคณา สายยศ. 2538 : 229)

$$\text{สูตร} \quad r_{tt} = \frac{n}{n-1} \left\{ 1 - \frac{Spq}{s_t^2} \right\}$$

เมื่อ r_{tt} แทน ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ

n แทน จำนวนข้อของแบบทดสอบ

p แทน สัดส่วนของนักเรียนที่ทำได้ในข้อหนึ่ง ๆ

q แทน สัดส่วนของนักเรียนที่ทำได้ในข้อหนึ่ง ๆ

S_t^2 แทน คะแนนความแปรปรวนของคะแนนทั้งฉบับ

2.2 การหาค่าอำนาจจำแนก เป็นการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาไทยคำนวณได้จากสูตร
(ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ 2538 : 210 - 211)

$$\text{สูตร} \quad D = \frac{R_u - R_L}{\frac{N}{2}}$$

เมื่อ D แทน ค่าอำนาจจำแนกของข้อสอบ

R_u แทน จำนวนนักเรียนที่ตอบถูกในกลุ่มเก่ง

R_L แทน จำนวนนักเรียนที่ตอบถูกในกลุ่มอ่อน

N แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน

2.3 การหาค่าความยากง่าย (P) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาไทย

$$\text{สูตร} \quad P = \frac{R}{N}$$

เมื่อ P แทน ค่าความยากง่ายของแบบทดสอบ

R แทน จำนวนผู้ที่ตอบถูกในข้อนั้น

N แทน จำนวนผู้เข้าสอบทั้งหมด

3. สถิติสำหรับทดสอบสมมติฐาน

การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการภาษาไทยที่ได้จากการทดสอบก่อนเข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาไทยกับทดสอบหลังเข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาไทย โดยใช้สถิติ The Wilcoxon Matched - Pairs Sign-Ranks Test (นิภา ศรีไพโรจน์. 2528 : 111)

$$D = Y - X$$

เมื่อ	D	แทน	ค่าความแตกต่างของข้อมูลแต่ละคู่
	X	แทน	คะแนนของการประเมินก่อนการทดลอง
	Y	แทน	คะแนนของการประเมินหลังการทดลอง

$$E(T) = \frac{N(N+1)}{4}$$

$$Z = \frac{T - E(T)}{S(T)}$$

$$S(T) = \frac{N(N+1)(2N+1)}{24}$$

เมื่อ

$E(T)$	แทน	ค่าเฉลี่ยของผลรวมของอันดับที่น้อยกว่า
N	แทน	จำนวนนักเรียน
$S(T)$	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
Z	แทน	คะแนนมาตรฐาน

บทที่ 4
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อทำการทดลองโดยการจัดกิจกรรมค่ายภาษาไทยเสร็จสิ้นแล้ว ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยและความคิดเห็นต่อกิจกรรมค่ายภาษาไทยของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริง ประถมศึกษาปีที่ 5 นำเสนอ ดังนี้

ตาราง 1 คะแนน ค่าเฉลี่ย และความเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถที่แท้จริงก่อนและหลังเรียนโดยการจัดกิจกรรมค่ายภาษาไทย

คนที่	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย ก่อนการทดลอง (คะแนนเต็ม 40 คะแนน)	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย หลังการทดลอง (คะแนนเต็ม 40 คะแนน)
1	5	15
2	5	17
3	6	15
4	7	18
5	8	16
6	8	15
7	9	15
8	9	14
9	10	14
10	11	14
11	12	14
12	13	14
Mdn	8.50	15.00
QD	2	0.5

จากตาราง 1 แสดงว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถที่แท้จริงก่อนเรียนโดยการจัดกิจกรรมค่ายภาษาไทย มีค่ามัธยฐานเท่ากับ 8.50 ผลคะแนนอยู่ระหว่าง 5 – 13 คะแนน ความเบี่ยงเบนควอไทล์อยู่ในระดับต่ำ โดยเท่ากับ 2 ซึ่งอยู่ในระดับต่ำและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า

ระดับความสามารถที่แท้จริงหลังเรียนโดยการจัดกิจกรรมค่ายภาษาไทยอยู่ในระดับปานกลาง โดย มีค่ามัธยฐานเท่ากับ 15.00 ผลคะแนนอยู่ระหว่าง 14 – 18 คะแนนความเบี่ยงเบนควอไทล์เท่ากับ 0.05

ตาราง 2 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษด้านการเรียนวิชาภาษาไทยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถที่แท้จริงก่อนและหลังจากการเรียนโดยการจัดกิจกรรมค่ายภาษาไทย

คนที่	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาไทย		ผลต่างของ คะแนน $D = Y - X$	อันดับที่สอง ความแตกต่าง	อันดับตามเครื่องหมาย		T
	ก่อน (X)	หลัง (Y)			บวก	ลบ	
1	5	15	10	10	10		0*
2	5	17	12	12	12		
3	6	15	9	9	9		
4	7	18	11	11	11		
5	8	16	8	8	8		
6	8	15	7	7	7		
7	9	15	6	6	6		
8	9	14	5	5	5		
9	10	14	4	4	4		
10	11	14	3	3	3		
11	12	14	2	2	2		
12	13	14	1	1	1		
รวม					78	0	

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 2 แสดงว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาไทยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถที่แท้จริงชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หลังการจัดกิจกรรมค่ายภาษาไทยสูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรมค่ายภาษาไทยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมุติฐานการวิจัยข้อที่ 1 เสนอไว้ว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถที่แท้จริงหลังการจัดกิจกรรมค่ายภาษาไทยสูงขึ้น

ตาราง 3 คะแนนและระดับความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมค่ายเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถที่แท้จริง

คนที่	คะแนนความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมค่ายภาษาไทย (ร้อยละ)
1	91.00
2	89.00
3	90.00
4	86.00
5	86.00
6	89.00
7	90.00
8	88.00
9	87.00
10	90.00
11	89.00
12	87.00
$\bar{X}$	88.5
SD	1.68
ระดับ	ดี

จากตาราง 3 แสดงว่ากิจกรรมในค่ายภาษาไทยตามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาไทยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ต่ำกว่าระดับความสามารถที่แท้จริง หลังการจัดกิจกรรมค่ายภาษาไทยมีความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมค่ายภาษาไทยอยู่ระหว่างคะแนนร้อยละ 86 – 91 มีคะแนนร้อยละ 88.5 ซึ่งจัดว่าอยู่ในระดับดี ซึ่งสอดคล้องกับสมมุติฐานการวิจัยข้อที่ 2 ที่กล่าวว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาไทยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ต่ำกว่าระดับความสามารถที่แท้จริง หลังการจัดกิจกรรมค่ายภาษาไทยอยู่ในระดับสูงขึ้น

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

จุดมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จากการจัดกิจกรรมค่ายภาษาไทย
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมค่ายภาษาไทย
3. เพื่อศึกษาความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมค่ายภาษาไทยของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

สมมติฐานในการวิจัย

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถที่แท้จริงชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หลังการเข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาไทยสูงขึ้น
2. ความคิดเห็นต่อกิจกรรมค่ายภาษาไทยของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถที่แท้จริงชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หลังการเข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาไทย อยู่ในระดับดี

วิธีการดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้เป็นนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอนุบาลขอนแก่น จังหวัดขอนแก่น สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ) ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2546 ซึ่งมีขั้นตอนในการคัดเลือกดังต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 ให้ครูผู้สอนและผู้ปกครองเสนอชื่อนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถที่แท้จริง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในภาคเรียน ที่ 2 ปีการศึกษา 2546 จากแบบการเสนอชื่อสำหรับครู (Teacher Nomination Form) และแบบสอบถามสำหรับผู้ปกครอง (Parents Questionnaire)

ขั้นที่ 2 นำรายชื่อนักเรียนที่ได้จากขั้นตอนที่ 1 มาคัดเลือกนักเรียนที่มีความสามารถ พิเศษทางด้านภาษาโดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถทางภาษาของ เมคเกอร์ (Maker C. June) และ ผศ.ดร.อุษณีย์ อนุรุทธวงศ์ และคัดเลือกนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยต่ำกว่า 3.00 โดยดูที่คะแนนผลการเรียนวิชาภาษาไทยจะลดลงเรื่อยๆ ในช่วง 2 ปีซ้อนหลังตั้งแต่ปีการศึกษา 2544 – 2545 ได้จำนวนนักเรียน 12 คน เป็นกลุ่มตัวอย่าง

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ประกอบด้วย คู่มือการจัดกิจกรรมค่ายภาษาไทย แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยและแบบประเมินความคิดเห็นต่อกิจกรรมค่ายภาษาไทย

3. การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้หาสถิติมัธยฐาน (Median) ค่าความเบี่ยงเบนควอไทล์ (Quartile deviation) และ The Wilcoxon Matched - Pairs Singhed Ranks Test

สรุปผลการวิจัย

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย ของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถที่แท้จริงก่อนการจัดกิจกรรมค่ายภาษาไทยอยู่ในระดับปานกลาง
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาไทยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงหลังการจัดกิจกรรมค่ายภาษาไทยสูงขึ้น
3. ความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมค่ายภาษาไทยของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงอยู่ในระดับดี

อภิปรายผลการทดลอง

1. กิจกรรมค่ายภาษาไทยเพิ่มผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาไทยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงให้สูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 หลังจากร่วมกิจกรรมค่ายภาษาไทย จึงเน้นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้แสดงให้เห็นว่าค่ายกิจกรรมภาษาไทยเป็นกิจกรรมการสอนที่มีประสิทธิภาพอีกวิธีหนึ่ง ที่เหมาะสมจะนำไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนในวิชาภาษาไทยสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาไทยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริง เพื่อเพิ่มผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาไทย ซึ่งอาจอภิปรายผลได้ดังนี้

กิจกรรมค่ายภาษาไทยเป็นกระบวนการเรียนรู้และฝึกฝนการใช้ภาษาไทยรูปแบบต่างๆด้วยกิจกรรมที่สนุกสนาน มีความหลากหลาย และท้าทายความสามารถของเด็ก กิจกรรมทั้ง 7 ประเภทที่ผู้วิจัยนำมาใช้จัดกิจกรรมค่ายภาษาไทยนี้เป็นกิจกรรมที่ฝึกฝนและทบทวนความรู้เดิมของเด็กด้วยรูปแบบที่สนุกสนาน ในลักษณะของเกมภาษาไทยที่กระตุ้นให้ผู้เรียนสนใจการเรียนรู้

บรรยากาศที่ผ่อนคลาย สนุกสนานและเป็นกันเอง เป็นการส่งเสริมการเรียนรู้ให้กับเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงได้มีโอกาสเรียนได้อย่างอิสระ โดยไม่ต้องเคร่งครัดในระเบียบเหมือนการเรียนในชั้นเรียนปกติเด็กจึงกล้าคิดกล้าแสดงออกได้อย่างเต็มที่ มีบรรยากาศที่เป็นมิตรและสนุกสนาน ได้ทำงานร่วมกับเพื่อนแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน การยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น ซึ่งสอดคล้องกับสมศักดิ์ สินธุเวชชัย (2543 : 56) ที่กล่าวว่าเมื่อบรรยากาศการเรียนรู้ไม่เครียด นักเรียนมีอิสระในการทำกิจกรรมได้ช่วยกันคิด ช่วยกันแก้ปัญหา ไม่มีการบังคับให้พูดหรือตอบปัญหา ทำให้นักเรียนเกิดความมั่นใจ เกิดกำลังใจ และกล้าที่จะแสดงออก รวมทั้งตัวผู้สอนและผู้ช่วยนำกิจกรรมมีความเป็นกันเองกับผู้เรียน ทำให้เกิดความอบอุ่น และประทับใจแก่ผู้เรียน การทำกิจกรรมจึงเป็นไปด้วยความผ่อนคลายและสนุกสนาน ผู้เรียนจึงกล้าที่จะตอบคำถามหรือแสดงความคิดเห็นอย่างมั่นใจในตนเอง (สุลัดดา ลอยฟ้า . 2541 : 8)

การได้ปฏิบัติจริงในรูปแบบกิจกรรมคู่และกิจกรรมกลุ่มเป็นการส่งเสริมการเรียนรู้ให้กับเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถที่แท้จริงให้มีโอกาสเรียนรู้ด้วยการกระทำ เนื่องด้วยกิจกรรมสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงนั้นควรเป็นกิจกรรมที่ท้าทาย กระตุ้นให้เด็กเรียนรู้ด้วยตนเอง การจัดกลุ่มเด็กต้องให้เด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงอยู่ในกลุ่มเดียวกันจะมีผลดีอย่างยิ่ง (White . 1985 : 4 – 5) และการให้เด็กได้มีโอกาสใช้ภาษาในสถานการณ์ได้ที่ปฏิบัติจริงด้วยตนเอง ทำให้เด็กมั่นใจในการใช้ภาษามั่นใจในตนเอง และภาคภูมิใจตนเอง

2. กิจกรรมค่ายภาษาไทยสามารถเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงให้สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 หลังเข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาไทย ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ แสดงให้เห็นว่ากิจกรรมค่ายภาษาไทยเป็นกระบวนการสอนที่เหมาะสมที่จะนำไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนในวิชาภาษาไทยสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางด้านภาษาไทยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถที่แท้จริงวิธีหนึ่ง เพื่อเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยซึ่งสามารถอภิปรายผลได้ ดังนี้

ผลการวิจัยสอดคล้องกับ รัศมี โพนเมืองหล้า (2543 : 84) กล่าวว่า กระบวนการเรียนรู้โดยเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางได้ฝึกฝนให้เด็กได้รู้จักคิดและวิเคราะห์ด้วยตนเอง และเกิดการค้นพบความรู้ด้วยตนเอง (Discovery) เป็นการสร้างและส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความรู้สึกที่ดีต่อตน

เอง (Self – Concept) สามารถยอมรับตนเอง เข้าใจตนเอง และทำให้มีความภาคภูมิใจในตนเองมากขึ้น เนื่องจากกิจกรรมค่ายภาษาไทยเป็นกิจกรรมวิชาการและนันทนาการในลักษณะผสมผสานกัน จึงทำให้ผู้เรียนมีความรู้และเกิดความสุขสนุกสนานในขณะที่ปฏิบัติกิจกรรม ส่งผลให้เกิดการเรียนรู้ได้ดี รวดเร็วและคงทนสอดคล้องกับ รัชตะ เอกรุ่งโรจน์ (2545 : 5) ซึ่งได้นำเอากระบวนการของกิจกรรมค่ายพักแรมมาใช้ในการฝึกความคิดระดับสูงของเด็กที่มีความสามารถพิเศษ ซึ่งเป็นกิจกรรมนอกหลักสูตรพบว่า ความคิดระดับสูงของเด็กที่มีความสามารถพิเศษหลังเข้าร่วมกิจกรรมค่ายกลางวันสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5 และสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2544 : 5 – 6) ที่กล่าวว่ากิจกรรมค่ายวิชาการ ช่วยพัฒนาศักยภาพของเด็กและเยาวชนที่มีความสามารถพิเศษ โดยการจัดกิจกรรมที่กระตุ้นและท้าทายให้เด็กได้คิดอิสระ พัฒนาทักษะกระบวนการคิด และการแก้ปัญหา การคิดสร้างสรรค์ และทำงานเป็นทีม นักเรียนที่เรียนด้วยกระบวนการกลุ่ม จะก่อให้เกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้อย่างสูงสุด เพราะผู้เรียนได้ศึกษาจากประสบการณ์จริงและได้มีปฏิสัมพันธ์ร่วมกับคนอื่น ซึ่งทำให้การเรียนรู้ต่าง ๆ เติบโตไปด้วยความสุขสนุกสนาน เป็นผลให้ผู้เรียนซาบซึ้งและจดจำได้นานขึ้น

3. กิจกรรมในค่ายภาษาไทยมีประสิทธิภาพสูงทุกกิจกรรม จากการประเมินของเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงหลังเข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาไทย สรุปผลว่ากิจกรรมค่ายภาษาไทยมีประสิทธิภาพสูงสุดกิจกรรมเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้แสดงให้เห็นว่ากิจกรรมค่ายภาษาไทยเป็นกิจกรรมที่เหมาะสมที่จะนำไปใช้สอนวิชาภาษาไทยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริง

การคัดเลือกกิจกรรมที่เหมาะสมกับเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาไทยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริง ผู้วิจัยได้เลือกกิจกรรมที่มีความหลากหลาย สนุกสนาน และท้าทายความสามารถของเด็ก โดยแบ่งกิจกรรมออกเป็น 7 กิจกรรมคือ กิจกรรมสร้างความคุ้นเคย (Introductory) กิจกรรมฝึกการสังเกต (Observation) กิจกรรมการแปลความ (Interpretation) กิจกรรมสร้างสรรค์และประดิษฐ์ (Creation and Invention) กิจกรรมเกี่ยวกับคำศัพท์ (World – Play) กิจกรรมการแก้ปัญหา (Problem – Solving) กิจกรรมการใช้บทกวีและเพลง (The Use of Literary Texts Poems and Songs) กิจกรรมจะส่งเสริมให้เด็กมีส่วนร่วมการทำงานเป็นคู่หรือเป็นกลุ่ม โดยการจับคู่เด็กเก่งกับเด็กไม่เก่งคละกันเพื่อให้เด็กเก่งช่วยเด็กไม่เก่ง ในขณะที่เดียวกันเด็กไม่เก่งจะมีความมั่นใจในการทำกิจกรรมมากขึ้นเมื่อมีเพื่อนช่วยทำ

ข้อสังเกตจากการวิจัย

จากการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมภาษาไทย

1. ในช่วงระยะเวลาของการจัดกิจกรรมเด็กยังไม่คุ้นเคยกับการจัดกิจกรรมในลักษณะนี้จึงยังไม่กล้าแสดงความคิดเห็น และแสดงออกอย่างอิสระเท่าที่ควร หลังจากใช้คำถามเพื่อกระตุ้นให้เด็กแสดงความคิดเห็น และเร้าความสนใจของเด็ก โดยการจัดกิจกรรมที่น่าสนใจและสนุกสนานเพื่อกระตุ้นให้แสดงออก และให้การเสริมแรงในขณะที่ปฏิบัติกิจกรรมอย่างต่อเนื่อง ทำให้เด็กมีความมั่นใจและแสดงออกได้ดีขึ้น และในระยะแรกนั้นผู้สอนจึงต้องคอยดูแลและให้ความช่วยเหลือขณะปฏิบัติกิจกรรมอย่างใกล้ชิด

2. การดำเนินการกิจกรรมที่ให้เด็กเป็นผู้ลงมือปฏิบัติกิจกรรมด้วยตนเองและลดบทบาทของครูผู้สอนนั้นเนื่องจากบางคนยังไม่เข้าใจบทบาทหน้าที่ของตนรวมถึงขั้นตอนการทำงาน ทำให้ทราบว่าตนมีหน้าที่อะไร ผู้วิจัยต้องชี้แจงให้เด็กเข้าใจบทบาทการทำงานกลุ่มเพื่อให้เด็กทุกคนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรม และเพื่อไม่ให้เกิดความอึดอัดของเพื่อนในการปฏิบัติกิจกรรม และควรเน้นและให้ความสำคัญในเรื่องการมีวินัยซึ่งจะทำให้กิจกรรมที่จัดมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

3. กิจกรรมในครั้งนี้เป็นกิจกรรมที่สนุก , ท้าทายความสามารถและเร้าความสนใจเด็กได้ดี จากการสังเกตพบว่าขณะดำเนินการกิจกรรมเด็กจะมีการแลกเปลี่ยนและยอมรับความคิดเห็นของเพื่อนและมีการกำหนดบทบาทของผู้นำและผู้ตาม ทำให้สามารถทำงานเป็นกลุ่มได้ดี

4. ขณะดำเนินกิจกรรมครั้งนี้ พบว่ามีเด็กบางคนชอบแยกตัวเอง ไม่มีสมาธิ หลีกเลียงการตอบคำถาม และไม่กล้าแสดงความสามารถ การให้ความช่วยเหลือและปรับพฤติกรรมทำให้เด็กมีพฤติกรรมที่ดีขึ้น การกระตุ้นให้เด็กมีส่วนร่วมในกิจกรรมและลงมือทำกิจกรรมตามความถนัดและความสนใจอย่างอิสระ สนทนาข้อซักถามอย่างเป็นกันเองและกล่าวชมเชย จะทำให้เด็กกล้าแสดงออก สามารถร่วมแสดงความคิดเห็นและมีส่วนร่วมในกิจกรรมมากขึ้น

5. ระยะเวลาในการทำกิจกรรมบางกิจกรรมนั้นไม่เพียงพอ ผู้วิจัยพบว่าข้อผิดพลาดนั้นเกิดจากขั้นตอนการจัดกิจกรรม ดังนั้นหากกิจกรรมใดที่มีเนื้อหายาก แลใช้เวลานานอาจมอบหมายให้เด็กไปศึกษานอกเวลา และต้องมีการกำชับเวลาในการจัดกิจกรรมในแต่ละขั้นตอน กิจกรรมบางกิจกรรมอาจมีการปรับและยืดหยุ่นได้ตามความเหมาะสม และจัดเตรียมสื่อ/อุปกรณ์ให้พร้อม การจัดอุปกรณ์ให้เพียงพอจะทำให้เด็กทุกคนได้มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. การจัดโปรแกรมพิเศษสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงนั้นควรชี้แจงและทำความเข้าใจกับเด็กก่อนเข้าร่วมกิจกรรม เนื่องจากเด็กมักถูกคาดหวังจากผู้ปกครองและครู หรือการที่เด็กเปรียบเทียบความสามารถของตนกับเพื่อนที่มีความสามารถสูงโดดเด่น ทำให้ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง เพื่อลดความกังวลทำให้เด็กเกิดการผ่อนคลายและสร้างบรรยากาศในการจัดกิจกรรมให้เป็นไปด้วยดี

2. การจัดกิจกรรมค่ายภาษาไทยนั้นต้องมีการวางแผน และเตรียมพร้อมทั้งด้าน

บุคลากร สื่อ/อุปกรณ์ งบประมาณ และสถานที่ รวมถึงขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม เพื่อให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ของการจัดกิจกรรม

3. การจัดกิจกรรมภาษาไทยเป็นการจัดกิจกรรมที่让孩子เป็นผู้ลงมือปฏิบัติกิจกรรมด้วยตนเองควรมีการประเมินผลตามสภาพจริง เพื่อให้สามารถประเมินเด็กได้ทุกด้านทั้งด้านความรู้ ความสามารถ ทักษะ และคุณลักษณะที่พึงประสงค์

4. การจัดกิจกรรมที่มีการแข่งขันแพ้-ชนะ ควรอธิบายให้เด็กเข้าใจว่าไม่ควรมุ่งเน้นการชนะเพียงอย่างเดียว แต่ควรทำอย่างเต็มความสามารถ

5. หลังจากการจัดกิจกรรมทุกครั้ง ควรสรุปความรู้ที่ได้จากการทำกิจกรรมนั้นๆ ในทันที เพื่อเป็นการทบทวนความรู้ที่ได้

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาเพื่อพัฒนาโปรแกรมการส่งเสริมความสามารถทางภาษาไทยสำหรับเด็กกลุ่มอื่นๆ เช่น เด็กที่มีความสามารถพิเศษโดยทั่วไปเด็กปกติโดยการจัดกิจกรรมค่ายภาษาไทย

2. ควรศึกษาผลการจัดกิจกรรมค่ายภาษาไทยในกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นๆ

3. ควรมีการศึกษาวิจัยเพื่อติดตามประเมินผลนักเรียนที่เคยเข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาไทยว่ามีพัฒนาการด้านใดเปลี่ยนแปลงบ้าง เช่น ความสามารถในการใช้ทักษะภาษาต่างๆ ความเชื่อมั่นในการใช้ภาษา

ตาราง 4 ผลการวิเคราะห์ความยากง่าย ค่าอำนาจจำแนก ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ สัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทย

ข้อที่	ค่าความยากง่าย	ค่าอำนาจจำแนก
1	0.8	0.60
2	0.8	0.40
3	0.47	0.40
4	0.6	0.20
5	0.47	0.40
6	0.47	0.20
7	0.53	0.40
8	0.47	0.20
9	0.47	0.20
10	0.47	0.20
11	0.47	0.20
12	0.67	0.40

ตาราง 4 (ต่อ)

ข้อที่	ค่าความยากง่าย	ค่าอำนาจจำแนก
13	0.67	0.40
14	0.53	0.40
15	0.60	0.40
16	0.53	0.40
17	0.53	0.20
18	0.53	0.20
19	0.67	0.40
20	0.47	0.20
21	0.67	0.20
22	0.47	0.40
23	0.60	0.40
24	0.53	0.20
25	0.60	0.40
26	0.53	0.40
27	0.60	0.40
28	0.40	0.40
29	0.53	0.20
30	0.60	0.20
31	0.53	0.40
32	0.53	0.20
33	0.53	0.40
34	0.53	0.20
35	0.60	0.40
36	0.47	0.60
37	0.53	0.40
38	0.67	0.60
39	0.67	0.20
40	0.60	0.40
$r^{tt} = 0.83$		

ตาราง 5 ผลการวิเคราะห์ ค่าอำนาจจำแนก ของแบบสอบถามความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรม
ค่าย ภาษาไทย

แบบสอบถามความคิดเห็นต่อการจัดค่ายกิจกรรมภาษาไทย	
ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก (1)
1	4.32
2	2.55
3	3.10
4	3.05
5	2.60
6	1.87
7	2.08
8	2.72
9	5.71
10	2.11
11	4.66
12	3.75
13	1.81
14	1.84
15	2.46
16	2.21
17	2.08
18	2.10
19	5.65
20	5.71
ค่าความเชื่อมั่น (= 0.81)	

บรรณานุกรม

กรมวิชาการ. (2535). *คู่มือหลักสูตรประถมศึกษา พ.ศ. 2521 (ฉบับปรับปรุง 2533)*.

กรุงเทพฯ : กระทรวงศึกษาธิการ.

กรมพลศึกษา. (2537). *คู่มือการจัดกิจกรรมพลศึกษา พ.ศ. 2533 (ฉบับปรับปรุง)*.

กรุงเทพฯ : กระทรวงศึกษาธิการ.

จรินทร์ ธานีรัตน์. (2513). *การจัดค่ายพักแรม*. กรุงเทพฯ : บางสะพานการพิมพ์.

จิรพงษ์ ข่ายเพชร. (2544). *การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์และเจตคติต่อการเรียนของเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางคณิตศาสตร์จากการสอนโดยวิธีการสอนร่วมแบบครูผู้สอน 1 คน กับครูสอนร่วม 1 คน*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

จุรินทร์ ตกแต่ง. (2532). *คู่มือการจัดค่ายพักแรมเพื่อเยาวชน*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ศรีการช่าง.

เจลิยวศรี พิบูลชล. (2535). *การสร้างกิจกรรมเสริมหลักสูตร*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ดวงเดือน อ่อนน้อม. (2529). *การจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ*. กรุงเทพฯ : ภาควิชาประถมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ดุขฎิ บริพัตร ณ อยุธา,หม่อม. (2531). *เด็กปัญญาเลิศ*. กรุงเทพฯ : ปาณยา.

_____. (2538). *การศึกษาสำหรับเด็กปัญญาเลิศ*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แปลนพลับลิชชิง.

ผดุง อารยะวิญญู. (2533). *การศึกษาสำหรับเด็กปัญญาเลิศ*. กรุงเทพฯ : แวนแก้ว

_____. (2539). *การศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ*. พิมพ์ครั้งที่ 2.

กรุงเทพฯ : แวนแก้ว

_____. (2540). *เด็กปัญญาเลิศ*. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : ดันอ้อ.

ภูสิทธิ์ ประยูรอนุเทพ. (2540). *การศึกษาการจัดกิจกรรมค่ายพักแรมในสถาบันผลิตครูพลศึกษาในประเทศไทย*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.

- รชตะ เอกรุ่งโรจน์. (2545). **การศึกษาความคิดระดับสูงของเด็กที่มีความสามารถพิเศษ โดยใช้กิจกรรมค่ายกลางวัน**. ปรินญาณินทร์ กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร
- รัศมี โพนเมืองหล้า.(2543)**การศึกษาการเห็นคุณค่าในตนเองของเด็กปัญญาเลิศที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงจากการจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์**. ปรินญาณินทร์ กศ.ม.(การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ. (2538). **เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา**. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- ศรียา นิยมธรรม. (2532). **“การพัฒนาและส่งเสริมความเก่งของลูกรัก.”** ใน นิตยสาร รักลูก. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : ลูกรัก.
- _____. **รายงานการวิจัย เรื่องการสร้างแบบคัดแยกเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริง**. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- _____. **การวัดผลและการประเมินผลทางการศึกษาพิเศษ**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ เอ พี อาร์ต.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2543). **การจัดการศึกษาสำหรับผู้มีความสามารถพิเศษ**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์องค์การคำครุสภา.
- _____. (2544). **แผนพัฒนาการศึกษาสำหรับเด็กและเยาวชนผู้มีความสามารถพิเศษ**. กรุงเทพฯ : สำนักนายกรัฐมนตรี.
- สำนักงานปฏิรูปการศึกษา. (2544 . **รายงานปฏิรูปการศึกษาต่อประชาชน**. กรุงเทพฯ : บริษัท อัมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน).
- สำออง หิรัญบุรณะ. (2542). **พรสวรรค์ทางภาษา**. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สำออง หิรัญบุรณะและคณะ. (2544). **รูปแบบการจัดการศึกษาสำหรับผู้ที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาไทย**. กรุงเทพฯ : พิมพ์ดี.
- สุนทร โคตรบรรเทา. (2530). **ครูสอนเด็กเก่ง**. กรุงเทพฯ : ปาณยา.
- เสริมศรี เกษมศรี. (2507). **คู่มือการจัดค่ายอาสาสมัคร**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ศรีการช่าง.
- เสาวนีย์ เสนาสุ. (2529). **งานอาสาสมัครและกิจกรรมเยาวชน**. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อุไรวรรณ เลิศสังข์. (2537). **การสร้างเครื่องมือคัดแยกเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4**. สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา : จังหวัดสุพรรณบุรี.

- อุษณีย์ โพธิสุข. (2537). *วิธีสอนเด็กปัญญาเลิศ*. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- _____. (2540). *โรงเรียนจะพัฒนาอัจฉริยะภาพเด็กได้อย่างไร*. กรุงเทพฯ : ศูนย์พัฒนาอัจฉริยภาพเด็กและเยาวชน.
- _____. (2541). *รายงานการวิจัยประกอบร่างพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ การศึกษาสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ*. กรุงเทพฯ : แฟมิลี่ไคเรค.
- _____. (2543). *แผนที่สู่การพัฒนาอัจฉริยะภาพเด็ก*. กรุงเทพฯ : มูลนิธิสดศรี - สฤษดิ์วงศ์.
- _____. (2544). *รายงานวิจัยรูปแบบการจัดการศึกษาสำหรับผู้มีความสามารถพิเศษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ รัตนพรชัย จำกัด.
- Bresnahan, Linda Marie. (1993, Feb). " Interlectually Superior Achievers and Underachievers : Performance of 9-11-Year-Old ,Boys on Cognitive Measures ," *Dissertation Abstracts Internationnal*. 51(08) : 2678.
- Cason, Patricia Jean. (1993, Summer). "Case Study of Enrichment for the Gifted Underachieving Student," *Dissertation Abstracts International*. 33(03) : 253.
- Clark , Barbara. (1992). *Growing up Gifted*. 4 th ed. New Jersey : Preutice-Hall
- _____. (1997). *Growing up Gifted : Developing Potential of Children at Home and at School. Fifth Ed*. New Jersey : Prentice-Hall.
- Davis, Gary A. & Rimm, Sylvia B. (1994). *Education of the Gifted and Talented*. Third Edition. Boston : Allyn and Bacon.
- Ford, Donna Y. and Thomas, Antoinette. (1997). "*Clearinghouse on Handicapped and Gifted Children, Reston Va, "Ed 409660 Underachievement among Gifted Minority Students : Problems and Promises (online)*. Available : <http://www.ed.gov/databasses/ERIC-Digest/ed409660.htm>.
- Gardner, H. (1993). *Frame of Mind*. New York : Basic book.
- Jame, Bruni and other. (1994). *Nation Council of Teacher of Mathematics*. United States of America.

- Lea, Melinda Jamison. (1991, Spring). "A Comparison of Overachievers and Gifted Underachievers : Self-Concept and Demographic Data, *'Masters Abstracts International*. 29(01) : 149.
- Polausky, Jaclyn. (1990, Winter). "Self – Esteem and Anxiety among High and Low Achieving Gifted and Non Gifted Students and Their Parents," *Masters Abstracts International*. 30(04) : 1002.
- Van T. – Baska, Joyce. (1996). "*The Process of Talent Development*," in *Developing Verbal Talent*. America.

ภาคผนวก

- ก. แผนการจัดกิจกรรมค่ายภาษาไทย
- ข. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทย
- ค. แบบสอบถามความคิดเห็นและความพอใจต่อกิจกรรมค่ายภาษาไทย
- ง. รายชื่อผู้เข้าร่วมงาน
- จ. ผลการวิเคราะห์ความยากง่ายค่าอำนาจจำแนก ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของวิชาภาษาไทย

ภาคผนวก ก
แผนการจัดกิจกรรมค่ายภาษาไทย

คู่มือการจัดกิจกรรมค่ายภาษาไทย

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

กิจกรรมที่ 1 เปลี่ยนอักษร-เปลี่ยนความหมาย

เวลา 30 นาที

จุดมุ่งหมาย

1. เพื่อส่งเสริมความสามารถในการคิดสร้างสรรค์
2. ส่งเสริมความสามารถในการคิดแก้ปัญหาและการตัดสินใจ

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนสามารถเปลี่ยนตัวอักษรให้กลายเป็นคำที่มีความหมายได้
2. นักเรียนสามารถนำความรู้เดิมมาประยุกต์ใช้ได้ถูกต้อง
3. นักเรียนได้ใช้ความคิดอย่างสร้างสรรค์

เนื้อหา

1. คำควบกล้ำ
2. การอ่านคำควบกล้ำ

ขั้นนำ

1. ให้นักเรียนยืนล้อมวงกันเป็นวงกลม

กิจกรรมการสอน ใบงาน “เปลี่ยนอักษร-เปลี่ยนความหมาย”, บัตรคำ , แบบเรียนภาษาไทย

ขั้นตอนกิจกรรม

1. ครูแจกใบงานให้นักเรียนคนละ 1 ชุด
2. ครูอธิบายการปฏิบัติงานว่า มีคำที่กำหนดมาให้ 1 คำ ให้นักเรียนเปลี่ยนอักษร 1-2 ตัว ให้กลายเป็นคำใหม่ที่มีความหมาย เดิมให้ได้มากที่สุด
3. ครูให้นักเรียนซักถามข้อสงสัยก่อนปฏิบัติงาน
4. ครูให้นักเรียนลงมือปฏิบัติงาน
5. ครูตรวจคำตอบ

ประเมินผล

1. สังเกตจากความสนใจในการเรียน
2. ความถูกต้องในการเปลี่ยน
3. การตรวจชิ้นงาน
4. ตรวจสมุดแบบฝึกหัด

เปลี่ยนอักษรเปลี่ยนความหมาย

ให้นักเรียนแต่งประโยคให้ได้ความหมายจากตัวอักษรที่กำหนดให้
และให้ได้มากที่สุด...

ตัวอย่าง น.....ห.....น.....ก นกหน้ากิน, นักเรียนห้องนี้เก่ง

1. จ.....ช.....น.....ป

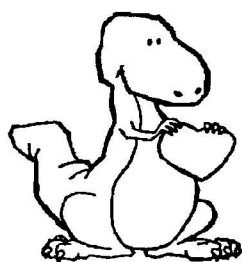
2. ก.....บ.....ว.....น

3. ม.....อ.....ส.....ด

4. ป.....ร.....ด.....ท

เปลี่ยนอักษรเปลี่ยนความหมาย

ให้นักเรียนหาคำมาประสมกับคำที่กำหนด โดยคำใหม่ที่ได้นั้นต้องมีความหมายให้ได้มากที่สุด เช่น แม่ -- แม่น้ำ คุณแม่ แม่บ้าน ฯลฯ

1. ใจ

2. สี

3. การ

4. น้ำ

คู่มือการจัดกิจกรรมค่ายภาษาไทย

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

กิจกรรมที่ 2 ใครได้มากกว่ากัน

เวลา 10 นาที

จุดมุ่งหมาย

1. เพื่อส่งเสริมความสามารถในการคิดสร้างสรรค์ (ความคิดคล่องแคล่ว ความคิดริเริ่ม ความคิดยืดหยุ่น และความคิดละเอียดลออ)
2. ส่งเสริมความสามารถในการคิดแก้ปัญหาและตัดสินใจ

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนสามารถนำตัวอักษรมาประสมกันให้เป็นคำที่มีความหมายได้
2. นักเรียนสามารถนำความรู้เดิมมาประยุกต์ใช้ได้อย่างถูกต้อง
3. นักเรียนได้ใช้ความคิดในการแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์

เนื้อหา

กิจกรรมใครได้มากกว่ากัน

เวลาที่ใช้ 10 นาที

สื่อการสอน ใบงาน "ใครได้มากกว่ากัน"

ขั้นตอนกิจกรรม

1. ครูแจกใบงานคนละ 1 ชุด
2. ครูอธิบายการปฏิบัติงานว่า ครูกำหนดพยัญชนะและสระมาให้ให้นักเรียนนำเอาสิ่งเหล่านี้มาประสมกันให้กลายเป็นคำที่มีความหมายให้ได้มากที่สุด
3. ครูให้นักเรียนซักถามข้อสงสัยก่อนปฏิบัติงาน
4. ครูให้นักเรียนลงมือปฏิบัติงาน
5. ครูและนักเรียนร่วมกันอภิปราย

ประเมินผล

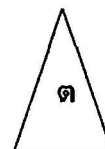
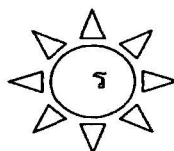
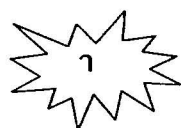
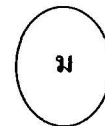
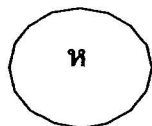
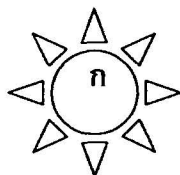
1. โดยการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียน
2. การคิดหาคำตอบของนักเรียน
3. ตรวจผลงานของนักเรียน

จุดประสงค์ พัฒนาทักษะภาษาไทย

สื่อการสอน ใบงาน

การปฏิบัติ จงนำพยัญชนะและสระที่กำหนดให้มาประสมเป็นคำใหม่ที่มีความหมายให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ภายในเวลา 5 นาที

1. _____
2. _____
3. _____
4. _____
5. _____
6. _____
7. _____
8. _____
9. _____
10. _____
11. _____
12. _____
13. _____
14. _____
15. _____
16. _____
17. _____
18. _____

21. _____
22. _____
23. _____
24. _____
25. _____
26. _____
27. _____
28. _____
29. _____
30. _____
31. _____
32. _____
33. _____
34. _____
35. _____
36. _____
37. _____
38. _____

คู่มือการจัดกิจกรรมค่ายภาษาไทย

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

กิจกรรมที่ 3 สร้างภาพแล้วแต่งเรื่อง

เวลา 30 นาที

จุดมุ่งหมาย

ส่งเสริมความคิดอย่างละเอียดลออ

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนสามารถแต่งประโยคจากภาพที่กำหนดให้ได้
2. นักเรียนสามารถนำความรู้เดิมมาประยุกต์ใช้ได้อย่างถูกต้อง
3. นักเรียนได้ใช้ความคิดในการแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์

เนื้อหา

กิจกรรมแต่งเรื่องจากภาพ

เวลาที่ใช้ 10 นาที

สื่อการสอน ใบงาน “แต่งเรื่องจากภาพ”

ขั้นตอนกิจกรรม

1. ครูให้นักเรียนแบ่งกลุ่มออกเป็น 2 กลุ่ม ๆ ละ 2 คน
2. ครูแจกอุปกรณ์ให้นักเรียนกลุ่มละ 1 ชุด
3. ครูอธิบายการปฏิบัติโดยแจกกระดาษเทา – ขาวให้นักเรียนพร้อมกับอุปกรณ์แล้วให้นักเรียนในกลุ่มหาเศษวัสดุเท่าที่หาได้มาประดิษฐ์เป็นภาพปะติดลงไปบนกระดาษเทา – ขาว โดยสร้างภาพตามจินตนาการของตนเอง
4. ครูให้นักเรียนซักถามข้อสงสัยก่อนปฏิบัติงาน
5. หลังจากแต่ละกลุ่มสร้างภาพเสร็จแล้วให้นำเสนอต่อเพื่อน ๆ โดยให้นักเรียนแต่ละคนออกมาเล่าเรื่องต่อ ๆ กันจากคนแรกจนถึงคนสุดท้ายโดยคนสุดท้ายสรุปเรื่อง
6. ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปเรื่องและร่วมกันอภิปรายสรุปอีกครั้ง

ประเมินผล

1. โดยการสังเกตการร่วมกิจกรรมของนักเรียน
2. ตรวจผลงานนักเรียน

คู่มือการจัดกิจกรรมค่ายภาษาไทย

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

กิจกรรมที่ 4 ตกแต่งต่อ

เวลา 30 นาที

จุดมุ่งหมาย

1. เพื่อส่งเสริมในการคิดสร้างสรรค์ทางภาษา
2. นักเรียนได้ใช้ความคิดในการอ่านและสรุปเป็นชื่อเรื่องได้อย่างสร้างสรรค์

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนสามารถสรุปความจากเรื่องที่อ่านได้
2. นักเรียนสามารถแต่งชื่อเรื่องจากเรื่องที่อ่านได้อย่างสร้างสรรค์
3. นักเรียนได้ใช้ความคิดในการแก้ปัญหาอย่างมีวิจารณญาณ และอย่างสร้างสรรค์

เนื้อหา

1. กิจกรรมตกแต่งต่อ
 - เนื้อหาบทความสั้น ๆ

เวลาที่ใช้ 10 นาที

สื่อการสอน ใบงาน “ตกแต่งต่อ”

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

1. ครูแจกใบงานให้นักเรียนกลุ่มละ 1 ชุด
2. ให้นักเรียนอ่านใบงานที่ครูแจกให้ แล้วตั้งชื่อเรื่องให้แปลกและน่าสนใจที่สุด แล้วใส่ลงในข้อที่กำหนด
3. ให้นักเรียนซักถามได้ก่อนลงมือปฏิบัติ
4. ครูและนักเรียนร่วมกันอภิปรายถึงผลงานของแต่ละกลุ่ม

ประเมินผล

1. จากการสังเกตการร่วมกิจกรรมของนักเรียน
2. ตรวจคำตอบของนักเรียน
3. ตรวจผลงานนักเรียน

คู่มือการจัดกิจกรรมค่ายภาษาไทย

กิจกรรมที่ 5 การใช้เพลงและบทกวี

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

เวลา 30 นาที

จุดมุ่งหมาย

เพื่อพัฒนาทักษะภาษาไทยในเรื่องมาตราตัวสะกด

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนสามารถนำเนื้อหาในเรื่องเพลง “ บัวขาว ” มาแยกมาตราตัวสะกดได้
2. นักเรียนสามารถคิดได้อย่างคล่องแคล่ว

เนื้อหา

- เพลงบัวขาว
- เพลงไทยสากล

สื่อการสอน

ใบงานเพลงบัวขาว

ขั้นตอนกิจกรรม

1. ให้นักเรียนแบ่งออกเป็นกลุ่ม ๆ ละ 6 คน
2. ครูอธิบายการทำกิจกรรมโดยครูนำเนื้อเพลง “ บัวขาว ” เขียนใส่กระดาน
เทา – ขาว ติดไว้ด้านหน้าห้อง
3. แจกปากกาให้นักเรียนกลุ่ม ๆ 1 ด้าม จับเวลาให้นักเรียน 2 ทีมแข่งกันนำคำในเนื้อ
เพลง “ บัวขาว ” มาแยกลงใส่ในตารางที่ครูเตรียมมาตราตัวสะกดโดยใครที่วิ่งไปเติมคำ
ได้ก่อนให้หยิบ “ ดาว ” กลับมา 1 ดวง ทีมไหนเติมได้ครบก่อน และได้ดาวมากที่สุด
เป็นผู้ชนะ

ประเมินผล

1. สังเกตการร่วมกิจกรรมและการระดมความคิดภายในกลุ่ม

เพลงบัวขาว

เห็นบัวขาว พร้าวอยู่ในบึงใหญ่
 ดอกใบ บุปผชาติ สะอาดตา
 น้ำใส ไหลกระเซ็น เห็นตัวปลา
 ว้ายวนไปมาหน้าเอ็นดู

*หมุ่มมริน บินเวียนว่อน
 ลอยร่อน ดมกลิ่น กลิ่นเกสร
 พายเรื่อน้อย คล้อยเคลื่อนในสาคร
 คอยพาจร ห่างไป ในกลางน้ำ

*

คำถาม

เนื้อเพลง บัวขาว มีมาตราตัวสะกดในภาษาไทย มาตราใดมากที่สุด

มาตรา ตัวสะกด	คำ	จำนวน คำ
กก	ดอก,	1
กง	บึง,ห่าง,กลาง	3
กด	ชาติ,สะอาด,	2
กน	เห็น,กระเซ็น,เห็น,ริน,บิน,เวียน,ว่อน,ร่อน,กลิ่น,เกสร,เคลื่อน,สาคร,จร,	13
กบ	บุป,	1
กม	มุ่ม,ดม,	2
เกย	ลอย,พาย,น้อย,คล้อย,คอย,	5
เกอว	ขาว,พร้าว,	2

ในเนื้อเพลงบัวขาว มีตัวสะกดในมาตราตัวสะกด แม่กน มากที่สุด จำนวน 13 ตัว

ภาคผนวก ข
แผนทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทย

แบบทดสอบภาษาไทย

1. นักเรียน ✕ ทับหน้าข้อที่สะกดผิด 1. กังวาน 2. บริवाल 3. สั้ววาล 4. ไหว้วาน 2. นักเรียน ✕ ทับหน้าข้อที่สะกดผิด 1. สำเร็จ 2. สำเนา 3. สำเนียง 4. สำรวจ 3. นักเรียน ✕ ทับหน้าข้อที่สะกดผิด 1. ธรรมชาติ อ่านว่า ทำ - มาด 2. ราชสมบัติ อ่านว่า ราช - สม - บัด 3. บรรยากาศ อ่านว่า บัน - ยา - กาด 4. มรยาท อ่านว่า มา - ระ - ยาด 4. นักเรียน ✕ ทับหน้าข้อที่อ่านผิด 1. สังฆราช อ่านว่า สัง - คะ - ราช 2. ครองราชย์ อ่านว่า ครอง - ราช 3. อุปราช อ่านว่า อุป - ปะ - ราช 4. เครื่องราชย์ อ่านว่า เครื่อง - ราช 5. ประโยคในข้อใดมีใจความขัดแย้งกัน 1. หนุ่มานออกมาอาละวาดแล้วก็ไล่ฟันฆ่าทหารยักษ์ 2. ธนาคารและเพื่อนออกไปช่วยกันตอนฝนเปิด 3. ทุกหนทุกแห่งมีมิดแต่เพชรวิ่งไปได้อย่างคล่องแคล่ว 4. อารีจะเป็นพยาบาลหรือค้าขาย	6. ข้อความใดใช้คำเปรียบเทียบไม่ถูกต้อง 1. ดำเหมือนตอตะโก 2. คิ้วโค้งเหมือนคันศร 3. งงเหมือนไก่ตาแตก 4. บริสุทธิเหมือนน้ำฝน 7. คำว่า " เพื่อ " ในข้อใดไม่ใช่สันธานเชื่อมประโยค 1. เราทำงานเพื่อชาติ 2. เราทำงานเพื่อชาติจะได้สนองคุณชาติ 3. คุณครูอธิบายอย่างละเอียดเพื่อนักเรียนจะได้เข้าใจดี 4. เราติดตามข่าวทุกวันเพื่อเราจะได้ก้าวตามโลกทัน 8. ประโยคในข้อใดต่างไปจากพวก 1. ฉันอยากไปกับเธอด้วย 2. ดวงใจปรารถนาจะเป็นครูในอนาคต 3. ครูต้องการให้นักเรียนตั้งใจเรียน 4. พ่อรักปละปรารถนาดีต่อลูกเสมอ 9. สำนวนในข้อใดเมื่อเติมสันธานแล้วเนื้อความมีลักษณะขัดแย้งกัน 1. ปากหวานกันเปรี้ยว 2. ชิงกีรา ขำก็แรง 3. น้ำน้อยยอมแพ้ไฟ 4. รักวัวให้ผูก รักลูกให้ตี 10. จงเรียงลำดับคำกลอนต่อไปนี้ให้ถูกต้องตามแผนบังคับ 1. เจ้าของดลรักหวานชื่นขึ้นป็นต้น 2. เหมือนคบคนคำหวานรำคาญครัน 15. การเรียงคำในข้อใด ถ้าวัดที่กัน
--	---

3. ระวางคนตื่นมือระมัดมัน 4. ถ้าพลังพลันเจ็บอกเหมือนตกตาล 11. จากข้อ 10 ผู้แต่งกล่าวถึงเรื่องใดเป็นสำคัญ 1. การป็นต้นตาล 2. การคบเพื่อนไม่ดี 3. การระวางคนปากหวาน 4. อุบัติเหตุจากการตกต้นตาล 12. สำนวนพูดใดไม่มีความหมายโดยนัย 1. การประชุมคงไม่สำเร็จเพราะต่างฝ่ายต่างไม่กินเส้นกัน 2. ผู้ใหญ่มักรู้ทันเด็ก ๆ เพราะอาบนํ้าร้อนมาก่อน 3. ฝ่ายที่ตกเป็นจำเลยไม่มีโอกาสแก้ตัวเพราะโดนไขโป้งเสียก่อน 4. ข้อสอบปลายภาคปีนี้ไม่ยากแต่ก็ไม่ง่ายเหมือนที่คิด 13. “ถูกเงิน ประหยัดไฟ โปรดใช้ตู้เย็นหิมะ” ภาษาที่ใช้ให้เหตุใดจึงจัดว่าเป็นภาษาโฆษณา 1. กล่าวเกินความจริง 2. ใช้ถ้อยคำสั้น กระชับรัด 3. เชิญชวนให้ซื้อสินค้า 4. กล่าวตามเป็นจริง 14. การแบ่งวรรคตอนในข้อใดไม่ถูกต้อง 1. พ่อแม่รักลูก/ลูกก็/รู้ยู่ว่ารัก 2. คนอื่นสัก/หมิ่นแสบ/ไม่แมนเหมือน 3. จะกินนอน/วอนว่า/เมตตาเดือน 4. จะจากเรือน/แม้ร้าง/ไปแต่ตัว	15. การเรียงคำในข้อใด ถาสลับที่กัน ความหมายจะไม่เปลี่ยนแปลง 1. น้องไหวพี 2. เสือกัดเด็ก 3. ครูสอนนักเรียน 4. ไฟไหม้ฟาง 16. ข้อใดเป็นคำประพันธ์ที่ต่างชนิดกับข้ออื่น ๆ 1. หมั่นเพียรเรียนรู้แต่ ยังเยาว์ 2. เรื่อยเรื่อย มาเรียงเรียง นกบินเฉียงไปทั้งหมู่ 3. เสียงลือเสียงเล่าอ้าง อันใดพื้อย 4. เสียสัตย์อย่าเสียสู้ ชีพม้วยมรณา 17. “ หลวงลุงท่านไม่<u>สบาย</u>มาหลายวันแล้ว หลังจาก<u>ทานอาหาร</u>เข้าแล้วก็<u>นอน</u>เลย” คำที่ขีดเส้นใต้ ควรใช้อย่างไรจึงจะเหมาะสม 1. ป่วย ฉันทเพล จำวัด 2. ป่วย ฉันทเข้า บรรทม 3. อาพาธ ฉันทเพล จำวัด 4. อาพาธ ฉันทเข้า จำวัด 18. เด็กเล็ก ๆ กินนมมารดา จากข้อความนี้เป็นประโยคชนิดใด 1. ประโยคสองส่วน 2. ประโยคสามส่วน 3. ประโยคความรวม 4. ประโยคความซ้อน
--	--

19. คำในข้อใดอ่านมีพยางค์เท่ากับคำ

" ทศพิศราชธรรม "

1. พ่อพระราชหฤทัย
2. พระเมรุสิ่งขร
3. อนาคตบัณฑิต
4. ราชบัณฑิตยสถาน

20. ข้อใดเรียงคำถูกต้องตามพจนานุกรม

1. ชนก ชนบท ชม้อย
2. บวงสรวง บอระเพ็ด บังกะดล
3. ภูผา ภูมรา ภูวดล
4. อัสตร อัสวิน อัยการ

21. เต็มคำไทย 1 คำ ลงในวงเล็บ ทำหน้าที่เป็นคำต่อท้ายคำไทยในวงเล็บต่าง ๆ ได้ครบทุกคำ

ตะวัน }
 เมือง }
 น้ำ }
 ฟ้า }

22. เต็มคำไทย 1 คำ ลงในวงเล็บ ซึ่งใช้ประสมกับคำอื่น ๆ ที่พ่วงท้ายได้ครบทุกคำ

..... { ประกอบ
 { ชาย
 { ประชุม
 { การ

อ่านข้อความต่อไปนี้แล้วตอบคำถาม

ข้อ 23 – 25

ดามีคุยกับตามา เกี่ยวกับการไปเที่ยวกรุงเทพ ฯ

ดามี : ตอนเข้าไปกรุงเทพ ฯ นะ ข้ากำลังยืนดูตึกสูง 20 ชั้น มีไอ้หนุ่มคนหนึ่งมันมาบอกว่า " ลุงดูตึกนี้ต้องเสียค่าดูชั้นละ

1 บาท นะ"

ตามา : แล้วแกทำไงล่ะ

ดามี : ข้าโกหกมันว่า ข้าดูแค่ 5 ชั้น ชิวะ มันก็เชื่อ ที่จริงข้าดู 20 ชั้นแล้ว มันโง่จริงๆ

23. ควรตั้งชื่อเรื่องนี้ว่าอะไร

1. เด็กหนุ่มผู้โง่เขลา
2. ใครโง่กันแน่
3. คนโง่ทั้งสอง
4. ดามีขี้ไม้

24. เรื่องนี้คล้ายกับพังเพยข้อใด

1. ชิงกักรา ข้าก็แรง
2. ขนมหอมผสมน้ำยา
3. โง่แล้วยังอยากนอนเตียง
4. โง่แล้วยังอวดฉลาด

25. เด็กหนุ่มที่ดามีกล่าวถึงเป็นใคร

1. เจ้าของตึก
2. คนเฝ้าตึก
3. พนักงานเก็บเงิน
4. พวกมิจฉาชีพ

26. ข้อใดมิใช่คำนามของหญิงสาว

1. จ ว ด ไ
2. อ อ ล ว ล น
3. ม เ ล ฉ อ โ
4. จ อ อ ำ ง

ใช้ข้อความนี้ ตอบคำถามข้อ 27 – 29

ถ้าทำดีดีสนองให้ครองสุข

หากทำชั่วชั่วนำทุกข์มาเสนอ

ผิอยากสุขพ้นทุกข์อย่าผ่อเรอ

หรือชมเชยกอบชั่วใส่ตัวเอง

27. ข้อความนี้กล่าวในลักษณะใด

1. อบรม
2. สั่งสอน
3. ดักเตือน
4. อธิบาย

28. บทร้อยกรองนี้ตรงกับภาษิตใด 1. ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว 2. ทำคุณบูชาโทษ โปรดสัตว์ได้บาป 3. ธรรมย่อมรักษาผู้ประพฤติธรรม 4. กรรมใดใครก่อ กรรมนั้นตอบสนอง 29. เพลงเรือ ในที่นี้หมายความว่าอย่างไร 1. เล่นเล่น ไม่รอบคอบ 2. ไม่ระวังทำให้เกิดความเสียหาย 3. ขาดความเอาใจใส่ในสิ่งที่ต้องทำ 4. พลาดพลั้ง เผลอไผล ใช้ข้อความต่อไปนี้คำถาม ข้อ 30 – 32 เย็นเงาพฤษภมิ่งไม้ สุขสบาย เย็นญาติทุกข์สรวล กว้างไม้ เย็นครุยี่งพันนาย กษัตริย์ยิ่ง ครุณา เย็นร่วมพระเจ้าให้ ร่วมฟ้าดินบน 30. บทร้อยกรองนี้กล่าวถึงความร่มเย็นที่เกิดจากสิ่งต่าง ๆ ทั้งหมดกี่ชนิด 1. 3 ชนิด 2. 4 ชนิด 3. 5 ชนิด 4. 6 ชนิด 31. บทร้อยกรองนี้กล่าวถึงสิ่งใดเป็นประเด็นสำคัญมากที่สุด 1. ความร่มเย็นจากสิ่งต่าง ๆ 2. ครูให้ความร่มเย็นจากลูกศิษย์ 3. กษัตริย์ผู้เป็นผู้ให้ความร่มเย็นแก่ประชาชน 4. ธรรมะให้ความร่มเย็นมากกว่าสิ่งอื่นใด	32. ความร่มเย็นที่เกิดจากสิ่งใดที่ไม่ได้กล่าวในบทร้อยกรองนี้ 1. น้ำ 2. เงาไม้ 3. ญาติมิตร 4. ธรรมะ 33. " การฟังสำคัญมาก ถ้าฟังเป็นประจำจะทำให้เราเป็นคนฉลาด ถ้าฟังทำให้เราเป็นคนโง่ " จุดประสงค์ของข้อความนี้ต้องการชี้ให้เห็นถึงสิ่งใด 1. ลักษณะของการฟัง 2. ประโยชน์ของการฟัง 3. ความสำคัญของการฟัง 4. โทษของการฟังผิด ๆ ใช้ข้อความนี้ตอบคำถาม ข้อ 34 – 36 ดอกเข็มปลูกง่ายไม่ยุ่งยากเหมือนดอกไม้ชนิดอื่น ๆ แค่นำกิ่งก็สามารถนำมาลงกระถางได้แล้ว แต่ต้องพยายามอย่าให้ขาดน้ำในช่วงระยะการปลูก จึงจะทำให้ต้นเข็มเจริญเติบโตออกดอกให้ชื่นชมได้ ส่วนวิธีหนึ่งก็คือการตอนกิ่ง ทำได้ดีในช่วงฤดูฝน เพราะจะทำให้รากที่งอกออกมาเน่าเสียก่อนจะนำไปปลูกลงกระถาง หรือนำปลูกลงดิน 34. ข้อความนี้กล่าวถึงสิ่งใดเป็นสำคัญ 1. วิธีขยายพันธุ์ต้นเข็ม 2. ขั้นตอนการปลูกต้นเข็ม 3. การเจริญเติบโตของต้นเข็ม 4. การดำรงชีวิตของต้นเข็ม
---	---

35. จากข้อความนี้ได้กล่าวถึงวิธีการขยายพันธุ์แบบใด 1. การปักชำ 2. การตอนกิ่ง 3. การเพาะเมล็ด 4. ทั้ง 1 และ 2 36. น่าจะพบข้อความนี้ในหนังสือประเภทใด 1. นิตยสารบันเทิง 2. วารสารการเกษตร 3. หนังสือนิทาน 4. แบบเรียนภาษาไทย 37. จงเรียงลำดับข้อความต่อไปนี้ 1. กระทำตนขาดวินัยไม่เหมาะสม 2. ดาวิเชษก็นิยมชื่นชมจริง 3. ทั้งขยะกลาดเลื่อนเปื้อนถนน 4. ทั้งขยะได้ถูกที่มีคนชม 1. 2 - 3 - 4 - 1 2. 3 - 4 - 2 - 1 3. 4 - 3 - 2 - 1 4. 3 - 1 - 4 - 2	38. ประโยคใดไม่ใช่สรรพนามเชื่อมประโยคให้รวมกัน 1. ปลากินอาหารซึ่งทำจากปลาป่น 2. แมวที่อยู่บนต้นไม้กัดหนู 3. ปากกาฉันอยู่ที่เธอ 4. อาหารที่เรากินประโยชน์ 39. ข้อความนี้มีคำกริยาคำ " ดวงอาทิตย์ขึ้นตอนเช้า และตกตอนเย็นเวลาโพล้เพล้ เขาจะจูงวัว ควาย กลับบ้านทุกวัน " 1. 3 คำ 2. 4 คำ 3. 5 คำ 4. 6 คำ 40. " เขาเองที่เดินออกจากห้อง " ข้อความนี้เป็นวิเศษขยายอะไร 1. ขยายคำนาม 2. ขยายคำสรรพนาม 3. ขยายกริยา 4. ขยายวิเศษณ์
---	---

ภาคผนวก ค

แบบสอบถามความคิดเห็นและความพอใจต่อกิจกรรมค่ายภาษาไทย

แบบสอบถามความคิดเห็นต่อกิจกรรมค่ายภาษาไทย

ชื่อกิจกรรม

.....

.....

ตอนที่ 1

คำชี้แจง ให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมที่ได้ทำไปในวันนี้ โดยการเขียนตัวเลขลงในช่องที่ตรงกับชื่อกิจกรรม ซึ่งตัวเลขแต่ละตัวมีความหมายดังนี้

5 = เห็นด้วยอย่างยิ่ง 4 = เห็นด้วย 3 = ไม่แน่ใจ 2 = ไม่เห็นด้วย 1 = ไม่เห็นด้วย
อย่างยิ่ง

ชื่อกิจกรรม	1	2	3	4	5
ข้อความ					
1. กิจกรรมสนุก					
2. กิจกรรมน่าสนใจ					
3. กิจกรรมท้าทายความสามารถ					
4. กิจกรรมทำให้ข้าพเจ้าคิดและแสดงออกได้อย่างอิสระ					
5. กิจกรรมให้ความรู้แก่ข้าพเจ้า					
6. กิจกรรมช่วยให้ข้าพเจ้ามั่นใจในการใช้ภาษาไทยมากขึ้น					
7. กิจกรรมช่วยให้ข้าพเจ้าเรียนรู้และรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น					
8. กิจกรรมช่วยให้ข้าพเจ้าทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ดี					
9. ข้าพเจ้าคิดว่าสามารถนำความรู้จากการทำกิจกรรมไปปรับใช้ให้เกิดประโยชน์ได้					
10. ข้าพเจ้าชอบกิจกรรมนี้มาก					

ตอนที่ 2

คำชี้แจง ให้นักเรียนตอบคำถามต่อไปนี้ทุกข้อตามความคิดของนักเรียน

1. จงเขียนชื่อกิจกรรมที่นักเรียนชอบ และบอกเหตุผลว่าชอบเพราะเหตุใด

2. จงเขียนชื่อกิจกรรมที่นักเรียนไม่ชอบ และบอกเหตุผลว่าไม่ชอบเพราะเหตุใด

3. จงเขียนข้อเสนอแนะและความคิดเห็นหรือความประทับใจ

ตอนที่ 3

คำชี้แจง ให้นักเรียนตอบคำถามต่อไปนี้ทุกข้อตามความคิดของนักเรียน

1. นักเรียนคิดว่ากิจกรรมค่ายในครั้งนี้ ☐ เหมาะสม ☐ ปานกลาง ☐ ต้องปรับปรุง

เพราะ

นักเรียนคิดว่าสื่อการสอนและอุปกรณ์ ☐ เหมาะสม ☐ ปานกลาง ☐ ต้องปรับปรุง

เพราะ

นักเรียนคิดว่าสถานที่ที่จัดค่าย ☐ เหมาะสม ☐ ปานกลาง ☐ ต้องปรับปรุง

เพราะ

นักเรียนคิดว่าระยะเวลาที่จัดค่าย ☐ เหมาะสม ☐ ปานกลาง ☐ ต้องปรับปรุง

เพราะ

นักเรียนคิดว่าอาหารและเครื่องดื่ม ☐ เหมาะสม ☐ ปานกลาง ☐ ต้องปรับปรุง

เพราะ

นักเรียนคิดว่าหากมีการจัดค่ายอีก ☐ จะมาอีก ☐ ไม่แน่ใจ ☐ ไม่มา

เพราะ

2. จงเขียนความคิดเห็นหรือความประทับใจในการเข้าค่ายครั้งนี้

ภาคผนวก ง
รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

รายนามผู้เชี่ยวชาญในการตรวจเครื่องมือ ซึ่งใช้ในการวิจัยได้แก่ แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทาง
เรียนวิชาภาษาไทย แผนการจัดกิจกรรมค่ายภาษาไทย

1 อาจารย์อุรุดา สดมี

ผู้อำนวยการโรงเรียนศึกษาพิเศษขอนแก่น

2 อาจารย์ศักดา มุสิกวัน

ผู้ช่วยผู้อำนวยการโรงเรียนหนองบัวปียนิมิตร

2 อาจารย์ทรงสนัย โกวิทยากร

ผู้เชี่ยวชาญนักพัฒนาศักยภาพเด็ก ศูนย์อัจฉริยะภาพเด็ก สภาการศึกษาไทย

ภาคผนวก จ
ผลวิเคราะห์ความยากง่าย ค่าอำนาจจำแนก ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของวิชาภาษาไทย

ตาราง 4 ผลการวิเคราะห์ความยากง่าย ค่าอำนาจจำแนก ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ
สัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทย

ข้อที่	ค่าความยากง่าย	ค่าอำนาจจำแนก
1	0.8	0.60
2	0.8	0.40
3	0.47	0.40
4	0.6	0.20
5	0.47	0.40
6	0.47	0.20
7	0.53	0.40
8	0.47	0.20
9	0.47	0.20
10	0.47	0.20
11	0.47	0.20
12	0.67	0.40
13	0.67	0.40
14	0.53	0.40
15	0.60	0.40
16	0.53	0.40
17	0.53	0.20
18	0.53	0.20
19	0.67	0.40
20	0.47	0.20
21	0.67	0.20
22	0.47	0.40
23	0.60	0.40
24	0.53	0.20
25	0.60	0.40
26	0.53	0.40
27	0.60	0.40
28	0.40	0.40
29	0.53	0.20
30	0.60	0.20
31	0.53	0.40

ตาราง 4 (ต่อ)

ข้อที่	ค่าความยากง่าย	ค่าอำนาจจำแนก
32	0.53	0.20
33	0.53	0.40
34	0.53	0.20
35	0.60	0.40
36	0.47	0.60
37	0.53	0.40
38	0.67	0.60
39	0.67	0.20
40	0.60	0.40
$r^{\text{tt}} = 0.83$		

ตาราง 5 ผลการวิเคราะห์ ค่าอำนาจจำแนก ของแบบสอบถามความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรม
ค่าย ภาษาไทย

แบบสอบถามความคิดเห็นต่อการจัดค่ายกิจกรรมภาษาไทย	
ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก (1)
1	4.32
2	2.55
3	3.10
4	3.05
5	2.60
6	1.87
7	2.08
8	2.72
9	5.71
10	2.11
11	4.66
12	3.75
13	1.81
14	1.84
15	2.46
16	2.21
17	2.08
18	2.10
19	5.65
20	5.71
ค่าความเชื่อมั่น (= 0.81)	

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ	นางสุภาพรรณ สิงขรอาจ
วัน เดือน ปีเกิด	4 พฤษภาคม 2513
ที่อยู่ปัจจุบัน	423 / 475 ม.เมืองประชา ตำบลศิลา อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น 40000
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	อาจารย์ 2 ระดับ 6
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนศึกษาพิเศษขอนแก่น จังหวัดขอนแก่น
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2531	ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสุวรรณสุทธารามวิทยา
พ.ศ. 2535	คุรุศาสตรบัณฑิต (วิชาเอกการศึกษาพิเศษ) สถาบันราชภัฏสวนดุสิต
พ.ศ. 2547	การศึกษามหาบัณฑิต (สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ) สาขาการจัดการศึกษา สำหรับเด็กปัญญาเลิศ) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ